

Khuyñh Tãn Thiên Hạ Chi Nghiêm Kiều Lục

Contents

Khuyñh Tãn Thiên Hạ Chi Nghiêm Kiều Lục	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	40
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	58
26. Chương 26	60
27. Chương 27	62
28. Chương 28	64
29. Chương 29	67
30. Chương 30	69
31. Chương 31	71
32. Chương 32	78
33. Chương 33	80
34. Chương 34	82
35. Chương 35	85
36. Chương 36	86
37. Chương 37	88
38. Chương 38	91
39. Chương 39	93
40. Chương 40	96
41. Chương 41	98

42. Chương 42	102
43. Chương 43	105
44. Chương 44	107
45. Chương 45	109
46. Chương 46	112
47. Chương 47	113
48. Chương 48	115
49. Chương 49	117
50. Chương 50	119
51. Chương 51	121
52. Chương 52	123
53. Chương 53	126
54. Chương 54	127
55. Chương 55	131
56. Chương 56	136
57. Chương 57	136
58. Chương 58	136
59. Chương 59	136
60. Chương 60	136
61. Chương 61	136
62. Chương 62	136
63. Chương 63	136
64. Chương 64	136
65. Chương 65	136
66. Chương 66	136
67. Chương 67	136
68. Chương 68	136
69. Chương 69	136
70. Chương 70	136
71. Chương 71	136
72. Chương 72	136
73. Chương 73	136
74. Chương 74	136
75. Chương 75	136
76. Chương 76	136
77. Chương 77	136
78. Chương 78	136
79. Chương 79	136
80. Chương 80	136
81. Chương 81	136
82. Chương 82	136
83. Chương 83	136
84. Chương 84	136
85. Chương 85	136
86. Chương 86	136
87. Chương 87	136
88. Chương 88	136
89. Chương 89	136
90. Chương 90	136
91. Chương 91	136
92. Chương 92	136
93. Chương 93	136
94. Chương 94	136
95. Chương 95	136

96. Chương 96	136
97. Chương 97	136
98. Chương 98	136
99. Chương 99	136
100. Chương 100	136
101. Chương 101	136
102. Chương 102	136
103. Chương 103	136
104. Chương 104	136
105. Chương 105	136
106. Chương 106	136
107. Chương 107	136
108. Chương 108	136
109. Chương 109	136
110. Chương 110	136
111. Chương 111	136
112. Chương 112	136
113. Chương 113	136
114. Chương 114	136
115. Chương 115	136
116. Chương 116	136
117. Chương 117	136
118. Chương 118	136
119. Chương 119	136
120. Chương 120	136

Khuyneh Tẩn Thiên Hạ Chi Nghiêm Kiều Lục

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, hài, mặt dày công, [hơi] ngây thơ kèm bạo lực thụ [cái quái gì thế này =)))]Nhân vật chính: Nghiêm K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khuyneh-tan-thien-ha-chi-nghiem-kieu-luc>

1. Chương 1

Phụt

Cũng may là kịp thời quay qua chỗ khác, nếu không thì nguyên ngum cà phê vừa uống chưa kịp nuốt trôi đã bay thẳng vào màn hình vi tính.

Cái gì thế này? Vô Song công tử? Tiểu Khuyneh Vũ? Minh đây sao?

Thương Hải Di Mặc, chúng ta chưa từng quen biết, cô có thù với tôi hay sao mà viết thế này?

Hy sinh vì người khác, cũng tạm chấp nhận đi, nhưng tại sao lại là một nam nhân?

Còn các fan sao cứ ca tụng cái Khuyneh tẩn thiên hạ – Loạn thế phồn hoa này thế? Sáng tác cả nhạc, làm cả MV cơ à? Thế giới đảo điên rồi sao?

Kiều Chấn Vũ a Kiều Chấn Vũ, cái vai Âu Dương Minh Nhật ấy của người trông yếu đuối, ẻo lả vậy sao? Sao lại bị đem ra làm hình mẫu cho một vai thụ kiểu này?

Nghiêm Khoan a Nghiêm Khoan, cái tên này hình như nhỏ tuổi hơn mình mà, sao mình lại phải nằm dưới?

“Cái quỷ gì vậy nè?”

Thật là, ai ở trong hoàn cảnh này cũng phải thét lên thế thôi.

Cái gì vậy trời? Phương tiểu hầu gia? Phương Quân Càn? Minh đó hả?

Thương Hải Di Mặc, chúng ta chưa từng quen biết, cô có thù với tôi hay sao mà viết thế này?

Mặt dày mày dạn theo đuổi người khác, cũng tạm chấp nhận đi, nhưng tại sao lại là một nam nhân?

Còn các fan sao cứ ca tụng cái Khuynh tần thiên hạ – Loạn thế phồn hoa này thế? Sáng tác cả nhạc, làm cả MV cơ à? Thế giới đảo điên rồi sao?

Nghiêm Khoan a Nghiêm Khoan, hai cái vai Lý Kiến Thành và Tần Ca ấy chẳng lẽ trông vô sỉ vậy sao? Sao lại bị đem ra làm hình mẫu cho một vai công kiêu này?

Kiều Chấn Vũ a Kiêu Chấn Vũ, cái tên này hình như cao hơn mình mà, sao mình ôm nổi hấn vào phòng, lại còn lên giường nữa?

“Tiểu Vũ, tiểu Vũ, tiểu Càn đâu rồi?”

Làm ơn đừng có hỏi tôi mấy cái câu đó. Thực muốn nói với mấy cô fangirl đó câu này mà.

“Tiểu Vũ, các fan gọi cậu kìa, quay qua chào họ một cái đi”

“Anh điên hả?” – đùa sao trời? Mình biết người họ gọi là Vô Song công tử Tiểu Khuynh Vũ, chứ không phải Kiêu Chấn Vũ, biết thế nên mới càng không thể quay lại chào. Tay quản lý này còn giả vờ không biết.

“Sao cậu nói khó nghe vậy? Họ gửi đủ thứ lên trang web của cậu, link truyện, link nhạc, còn có hình... tôi chưa nói xong mà, tiểu Vũ”

Điên hết rồi sao? Đến anh quản lý cũng nói chuyện kiểu đó. Mấy ngày nay cứ lo nghĩ đến cái tiểu thuyết đam mỹ kia nên mình cũng không ghé trang web thường xuyên, không biết các fan lại gửi cái gì lên nữa. Nhất định lại là thứ liên quan đến... trời ạ, chẳng dám nhớ tới nữa.

“Tiểu Vũ... ách, Chấn Vũ, có bưu thiếp fan gửi cho cậu nè” – một nữ nhân viên trong công ty nói, nghe qua là biết cô ấy cũng nằm trong số những người điên cuồng vì Khuynh tần.

“À, cảm...” – Cái gì đây?????

Mấy... mấy... mấy cái hình này... Sao lại... Sao lại là hình mình và một tên mình chẳng hề quen biết, lại còn khá tình cảm nữa chứ. Tên này, nhất định là Nghiêm Khoan, à không, là Phương tiểu hầu gia Phương Quân Càn. Đời mình chẳng lẽ không thể thoát khỏi cái câu chuyện tình lâm li bi đát với hấn sao?

“Tiểu Càn, tiểu Càn”

Không nghe

“Tiểu Càn, tiểu Vũ đâu rồi?”

Không nghe, không nghe

“Tiểu Càn, gọi tiểu Vũ ra đi”

Không nghe, không nghe, không nghe

“Tiểu Càn”

“Anh gọi ai?” – ngay cả anh quản lý cũng gọi thế sao?

“Làm gì mà mới sáng sớm đã cau mày vậy? Để tiểu Vũ nhìn thấy, người ta sẽ lo cho cậu đó”

Còn dám giữ giọng châm chọc với cái mặt hả hê đó nữa, sáng giờ mình vẫn chưa mắng cũng chưa đánh ai đó nha.

“Được rồi, tôi không chọc cậu nữa”

Biết thế thì tốt. Phải nhanh chạy vào trong công ty thôi, nếu không đám fan trước cửa lại gào thét mấy câu hỏi quái lạ nữa.

“Tiểu... ách, Nghiêm Khoan, có bưu thiếp fan gửi cho cậu nè”

Bưu thiếp? Thời buổi nào rồi còn... Cái gì đây?

“Hình đẹp nhỉ?”

“Không được cười”

Trời ạ, các fan này thực quá cuồng nhiệt rồi. Cái đồng hình này là sao? Sao mình lại đi ôm một nam nhân khác thẩm thiết thế này? Đây nhất định là tên Kiều Chấn Vũ, à không, là Vô Song công tử Tiểu Khuynh Vũ. Đời mình chẳng lẽ không thể thoát khỏi cái câu chuyện tình lâm li bi đát với hắn sao

2. Chương 2

“Ai da, sao ngồi cách xa quá vậy?”

Cả hai cùng đồng thanh, rồi lại nhìn qua phía đối phương.

Hai người tính ra cũng là đồng nghiệp, cùng làm nghề quản lý. Bây giờ thì trở thành đồng bọn, có cùng âm mưu. Âm mưu gì hả? Thì là thử xem cái câu chuyện đang nổi đình nổi đám, với hai nhân vật chính được xây dựng dựa trên hình tượng “hai cái kho vàng” của họ, có khả năng nào trở thành sự thật được không.

Hai người thực ra là đến từ sớm, cùng ngồi chung một bàn, nhưng này giờ lại lo quan sát tình hình bên kia nên chẳng thèm ngó lấy nhau một lần.

“A, đây nhất định là Thích Vô Ưu thừa tướng” – quản lý của Kiều Chấn Vũ đưa tay ra chào kèm theo một nụ cười tươi hết mức có thể. Quản lý của Nghiêm Khoan cũng vui vẻ đáp lại.

“Còn anh chắc là Lao thúc phải không? Hân hạnh được gặp”

“Vậy ra anh cũng biết rõ quá nhỉ?”

“Nếu không sao tôi lại ngồi đây”

Hai người nhìn nhau cười to, có vẻ là rất hợp ý.

(từ bây giờ xin phép gọi hai bác này là Lao thúc và Vô Ưu =)))*

Hai người lại lăm lăm ống nhòm, từ trên tầng năm nhìn xuống cái quán cà phê ngoài trời cách tòa nhà họ đang ngồi một con đường, chăm chú quan sát hai người một áo trắng một áo đỏ ngồi cách nhau đến ba cái bàn trống.

Anh quản lý đang muốn gì đây? Bảo là có người quan trọng cần gặp, còn bắt mình mặc áo sơ mi trắng, còn bảo mình ngồi ở cái quán cà phê lộ thiên, một nơi hết sức dễ bị fan bắt gặp này. Nếu không nhờ mình mang kính đen, lại có thêm tờ báo che đây, chắc đã không còn nguyên vẹn ngồi đây nữa rồi. Đã vậy anh ta còn bảo xe bị bể bánh, phải đi sửa xe. Sửa cái gì mà từ 7h sáng đến hơn 9h rồi còn chưa xong? Muốn bắt mình đợi đến bao giờ đây?

“A lô, anh đang...”

“Chấn Vũ, bỏ tờ báo xuống”

“Anh làm trò gì vậy? Đến rồi sao không ra đây?”

“Tôi bảo cậu bỏ tờ báo xuống ngay” – định chơi trò điệp viên hả trời? Nhất định là đang đứng ở góc nào đó theo dõi mình. Cứ làm theo lời anh ta vậy.

“Anh đừng đùa nữa, mau...”

“Tháo kính ra”

“Cái gì?”

“Tháo kính ra mau”

“Rồi, rồi, tháo rồi, anh còn muốn gì nữa?”

“Quay sang trái, cách cậu ba bàn trống”

“Hả?” – đang thầm nghĩ chắc là anh quản lý định đùa giỡn. Mình còn nghĩ quay sang thì sẽ thấy mặt anh ấy, còn đang định mắng cho anh ta một trận thì lại nhìn thấy cái người không nên nhìn thấy nhất, hơn nữa cậu ta cũng đang... nhìn sang đây.

Tay quản lý này muốn thử thách sự kiên nhẫn của mình hả? Người nào mà quan trọng quá vậy, còn bắt mình mặc cái áo sơ mi đồ chơi này, khó coi muốn chết. Bộ anh ta không biết cái quán dễ bị dòm ngó lắm hay sao mà lại hẹn người ta ở đây? Nếu không nhờ mình thông minh đeo thêm cái kính đen chắc là đã bị tụi paparazzi chụp được rồi. Đợi mình gặp được anh ta, nhất định cho anh ta một trận, dám lấy lý do kẹt xe bắt mình chờ hơn 2 tiếng đồng hồ.

“A lô, anh tới chưa hả?”

“Nghiêm Khoan, đồ háu ăn, bỏ cái thực đơn xuống”

“Cái gì? Anh đang...”

“Bỏ xuống ngay” – tên này, đã đến trễ còn muốn chơi trò điệp viên với mình?

“Anh mà không ra đây, tôi sẽ...”

“Tháo luôn cặp kính của cậu xuống”

“Anh...”

“Tháo xuống”

“Được rồi, tháo thì tháo, anh ra đây mau”

“Quay sang phải, cách cậu ba bàn trống”

Còn tưởng là tay quản lý đáng chết đang ngồi bên đó, mình còn dự định sẵn sẽ trừng phạt anh ta thế nào thì lại nhìn thấy người không nên nhìn thấy nhất, hơn nữa anh ta cũng đang... nhìn sang đây.

Cả Nghiêm Khoan và Kiều Chấn Vũ đều giật mình, tự khắc không ai bảo ai đều quay sang hướng khác, cố gắng không nhìn đối phương.

Chỉ có hai tên ngồi trên lầu cao quan sát kia đang hí hửng bắt tay nhau

“Bốn mắt đụng nhau rồi”

Nói Nghiêm Kiều hai người cố không nhìn đối phương là nói dối, thực ra là cố không để đối phương không phát hiện là mình đang nhìn thì đúng hơn.

Nghiêm Khoan lấy cầm cái menu che mặt, thỉnh thoảng lại liếc trộm sang bên kia, rồi lại vội vàng che lại. Kiều Chấn Vũ thì đến tờ báo cũng cầm ngược, mọi chú ý hình như đều dồn sang người ngồi cách anh ba cái bàn.

“Tay quản lý chơi mình rồi”

Cả hai tự nhủ thầm, rồi lại tự oán mình ngu ngốc, sao không nhận ra mấy cái yêu cầu kì lạ của mấy tên quản lý quỹ quyết kia. Cái gì mà bắt buộc phải đến đúng giờ. Cái gì mà bắt buộc phải mặc áo màu này. Cái gì mà nhất định không nên cải trang nhiều quá. Nhất là Nghiêm Khoan, lại còn bị quảng cho một đôi giày cao 5 phân, bắt buộc phải mang.

“Tiểu Vũ, là tiểu Vũ kìa”

“Tiểu Càn, tiểu Càn ngồi bên đó kìa”

Tiếng thét này nghe rất quen, cách gọi này cũng rất quen, lại là các fan girl cuồng nhiệt vì Khuynh tần, lần này lại còn để họ thấy hai người ngồi cạnh nhau, ách, chính xác là cách ba cái bàn, nhưng khoảng cách này thì chẳng là gì so với trí tưởng tượng của các fan cả.

Tự thấy tình thế nguy đến nơi khi thấy số lượng người tụ tập lại ngày càng nhiều, Nghiêm Khoan vừa định đứng dậy bỏ đi đã thấy có người nắm lấy tay anh mà kéo đi thật nhanh.

“Còn đứng đó, muốn chết sao?”

Kiều Chấn Vũ kéo anh đi thật nhanh, mặc cho các fan la hét rầm trời, có người còn cầm máy ảnh chạy theo.

Hai con cáo già đang đắc ý ngồi cười nắc nẻ, mặc cho hai kẻ đáng thương chạy bán sống bán chết.

Cả hai chạy một đoạn lại rẽ vào một ngõ hẻm vắng, không thấy ai đuổi theo nữa mới dừng lại.

“Chắc là họ bỏ cuộc rồi!” – Kiều Chấn Vũ buông tay Nghiêm Khoan ra, dựa vào tường thở dốc.

“Anh cũng nhanh thật! Chắc là quen với mấy việc này rồi hả?”

“Cậu đó, chỉ biết đứng thừ ra đó, còn không biết chạy cho nhanh?”

Nhớ lại hoàn cảnh lúc nãy, tự dưng cả hai lại thấy buồn cười.

Anh ta cũng khá mảnh khảnh, tay lại nhỏ, nhìn cũng có dáng công tử lấm.

Cậu ta cũng khá bảnh bao, dáng dấp cũng có phong thái hầu gia lấm.

Hai người nhìn nhau một lúc rồi tự thấy cách suy nghĩ của mình giống như đang đồng tình với sự chọn lựa của các nàng fan girl, của cô nàng tác giả điên loạn kia (Mặc Mặc tha mạng), bất chợt cùng quay sang hướng khác.

Không thể yên lặng lâu hơn, Kiều Chấn Vũ quyết định rời đi, nhưng khi đưa tay lên túi áo thì cái thứ đáng-lẽ-phải-ở-đó lại biến đâu mất.

“Thôi chết”

“Hả? Có chuyện gì?”

“Cặp kính, chắc là tôi để quên ở quán cà phê lúc nãy”

Lúc này mà không ngay trang đi ra ngoài thì chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Cũng tại tôi, nếu anh không phải lo kéo tôi đi thì cũng không quên cái kính ở đó”

“Kệ đi, cũng có cái kính thôi mà”

Kiều Chấn Vũ mỉm cười, chỉ là thói quen thôi, nhưng nụ cười của anh cũng đủ làm người đối diện ngẩn ngơ.

“Cậu nhìn cái gì?”

“À không, không có gì”

“Tôi vẫn chưa tự giới thiệu, tôi là...”

“Nghiêm Khoan chứ gì? Tôi biết, tôi là Kiều Chấn Vũ”

“Cái đó tôi cũng biết”

Hai người tươi cười bắt tay nhau. Đúng lúc nghe thấy tiếng thắng xe.

“Chấn Vũ, lên xe đi” – quản lý của Kiều Chấn Vũ một tay mở cửa xe, tay kia nắm chặt lấy vô lăng, sẵn sàng nổ máy chạy.

“Nghiêm Khoan, lên xe” – quản lý của Nghiêm Khoan cũng lái xe tới nơi, mở cửa xe cho anh.

Cả Nghiêm Khoan và Kiều Chấn Vũ đều muốn nhanh chóng thoát thân, không chút do dự liền leo vào xe.

Mãi đến khi hai chiếc xe chạy xa nhau rồi, cả hai người ngồi trên xe vẫn không hay biết đến cái âm mưu khủng khiếp trong đầu hai tên cáo già đang lái xe.

“Anh tìm cho tôi phim Tuyết hoa nữ thần long đi, tôi muốn xem thử”

“Anh tìm cho tôi phim Tần vương Lý Thế Dân và phim Đại nhân vật đi, tôi muốn xem thử”

Đâu đó trong không trung hình như nghe thấy hai tiếng cười man rợ.

3. Chương 3

“Mình làm cái quái gì thế này?” – Nghiêm Khoan đứng trước tấm bảng H.Y.Brother*, nhả mặt suy nghĩ, sau một hồi lại dứt khoát tự gạt đầu với bản thân “Về thôi”

Vừa bước chân xuống mấy bậc thang lát đá, điện thoại của anh lại rung lên.

“A lô?”

“Cậu đã đến nơi chưa?” – giọng Vô Ưu (Vô Ưu thừa tướng rộng lượng tha thứ cho ta nha) trong điện thoại, vẫn lộ rõ sự tò mò

“Đến rồi” – Nghiêm Khoan chán nản trả lời

“Đã đưa cho người ta chưa?” – lần này thì đầu dây bên kia lại vọng đến sự hí hửng đáng sợ.

“À... tôi còn đang đứng ngoài cửa”

“Vào trong gặp cậu ta và đưa ngay cho tôi, không thì đừng trở về”

Nghiêm Khoan chưa kịp phản ứng gì thì chỉ còn nghe thấy tiếng tút tút trong điện thoại.

Không còn cách nào khác, chỉ là vào đưa đồ thôi, đưa xong sẽ lập tức quay về cho tên quản lý nhiều chuyện ấy sống không bằng chết – Nghiêm Khoan tự nhủ

Hít một hơi thật sâu, anh nhanh chóng bước trở lại mấy bậc thang lát đá, đẩy cánh cửa kính lớn, bước nhanh tới bàn tiếp tân, dồn hết can đảm để nói

“Cho tôi gặp...”

“Tiểu Càn?”

Cô tiếp tân bỗng nhiên hét toát lên, làm tắt cả mọi ánh mắt trong đại sảnh đều đổ dồn về phía anh, còn có vài cô gái chỉ trở gù rồi cười khúc khích. Lúc này anh chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống cho rồi, nhưng vẫn cứ ráng giữ nụ cười xã giao.

“Anh muốn gặp ai?” – cô gái ra vẻ hơi thẹn thùng hỏi anh.

“Kiều Chấn Vũ”

Ba chữ vừa thoát ra khỏi miệng, Nghiêm Khoan lập tức hối hận không kịp. Ánh mắt của cô tiếp tân sáng rõ lên, giống như là đã nói đúng ý của cô ta. Mấy cô gái khác cũng bắt đầu bàn tán xôn xao hơn.

“Hầu gia đến gặp công tử sao?”

Nghiêm Khoan giật mình, lập tức theo phản xạ trừng mắt về phía giọng nói.

“Ấy, đừng có trừng mắt, có người sợ cậu lắm trần chạy trốn, nhờ tôi đến trông chừng cậu”

Người này Nghiêm Khoan đã từng gặp qua, là người hôm qua đã đến đón Kiều Chấn Vũ, là quản lý của Kiều Chấn Vũ.

“Anh nói vậy là sao? Ai nhờ anh?”

“Cậu cứ đi cái thang máy ở cuối hành lang, lên lầu 3, căn phòng thứ 4 bên tay trái là phòng nghỉ của tiểu Vũ”

“Anh...”

“Nhanh lên, lát nữa công tử nhà ta còn phải đi quay quảng cáo”

Thấy Nghiêm Khoan miễn cưỡng bước vào thang máy, con cáo già bên này lập tức rút điện thoại báo cáo tình hình ngay với con cáo già bên kia.

“A lô, cậu ta vào rồi, chuẩn bị gặp rồi”

Nghiêm Khoan bước nhanh theo lời Lao thúc (Lao thúc, dắc tội rồi, thứ lỗi, thứ lỗi nha) hướng dẫn, vừa đi vừa lấy tay che mặt, nhưng ai cũng đều nhận ra anh cả rồi và cái hành động đó càng làm cho mấy cô nàng trong công ty có cái mà bàn tán.

Đến công ty người ta rồi.

Đứng trước cửa phòng người ta rồi.

Giờ thì sao? Nghiêm Khoan đứng ngây ra đó. Tay cứ đưa lên lại thả xuống, định quay về nhưng nghĩ đã đến tận đây chẳng lẽ lại về thế này, tên quản lý kia để gì chịu để yên. Anh đứng trước cửa phòng, hạ quyết tâm nhất định phải gõ cửa.

Cạch

Cánh cửa phòng bật mở, ngay đúng lúc anh định gõ cửa. Trong nháy mắt không thể rút tay lại, cái bàn tay đáng lẽ phải gõ cửa lại thành ra cốc ngay giữa trán người vừa định đi ra, Kiều Chấn Vũ.

“A” – bất ngờ bị gõ một cái ngay giữa trán, ai cũng phải kêu lên thôi, chưa kể đến Nghiêm Khoan còn dùng lực khá mạnh để gõ cửa, không cần nói cũng biết trên trán Kiều Chấn Vũ lúc này có một mảng ửng đỏ.

“A, xin lỗi, anh không sao chứ?”

“Không sao”

Miệng thì nói vậy, nhưng tay của Chấn Vũ vẫn đang xoa chỗ đỏ ửng kia.

“Cậu đến có việc gì không?”

“À... ừm...”

Thấy Nghiêm Khoan ấp a ấp úng cả nửa ngày cũng không nói được cái lý do cậu ta lại vác xác đến đây (theo ngôn ngữ của tiểu Vũ) Kiều Chấn Vũ cũng thấy buồn cười, lại thêm ánh mắt tò mò của mấy cô nàng trong công ty, anh mới mở rộng cửa, đứng nép sang một bên

“Cậu vào đi”

“Không phải anh cần ra ngoài sao?”

“Tôi định đi lấy cà phê, nhưng nhờ cậu mà bây giờ tôi tỉnh ngủ rồi, không cần nữa”

Kiều Chấn Vũ lại mỉm cười, thói quen này của anh thực khiến người khác đau tim quá. Nghiêm Khoan ngồi thẩn thờ nhìn anh một hồi, mới sực nhớ ra việc cần làm, liền lấy trong túi áo khoác một cái hộp.

“Gì vậy?” – Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi.

“Cái kính hôm qua của anh là tại tôi mà mất, cái này coi như là tôi bồi thường”

Bên trong chiếc hộp quả thực là một cặp kính đen, có vẻ khá đắt tiền, so với cặp kính bình thường hôm qua Kiều Chấn Vũ mang lấy lệ thì thực sự là quá khác biệt.

“Hahahaha...” – Chấn Vũ bất giác ôm bụng cười lớn.

Nghiêm Khoan chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy Kiều Chấn Vũ vừa nhìn thấy cặp kính thì lại cười đến như vậy, anh cũng thấy có hơi ngượng ngùng.

Bộ mình làm cái gì kì cục lắm sao? – Nghiêm Khoan nghĩ.

“Anh... không cần cười đến vậy chứ?”

“Xin lỗi, xin lỗi, chỉ là tôi kiểm không được, haha, cậu “hiền” hơn tôi nghĩ đấy”

“Hiền?”

“Tại tôi đọc trong Khuynh tẫn, thấy cô nàng Thương Hải Di Mặc nào đó miêu tả cậu rất hùng dũng, là một thiếu niên anh hùng mà còn mặt dày vô sỉ quá mức bình thường, tôi cứ nghĩ cậu ít nhất cũng có được phần nào ngang tàng của nhân vật chứ. Nào ngờ, lại ngoan ngoãn tới mức đi mua trả cặp kính cho tôi, hahahaha...”

“Vì tôi không phải Phương Quân Càn mà là Nghiêm Khoan”

“Cũng đúng, tôi không nên so sánh như thế nhỉ”

Mặc dù Chấn Vũ đã ngừng cười nhưng Nghiêm Khoan hình như có vẻ cay cú về chuyện bị so sánh với cái nhân vật hư cấu kia, anh lập tức phản công.

“Anh thì sao? Cũng đâu có giống Vô Song công tử”

“Cậu thấy vậy sao?”

“Trong truyện Vô Song công tử điềm tĩnh, băng lãnh còn anh thì lại hay cười, thậm chí còn cười rất nhiều, cười đến nỗi khiến người khác khó chịu, còn thái độ của anh...”

“Cám ơn, tôi sẽ xem đó như một lời khen. Vì tôi không phải Tiểu Khuynh Vũ mà là Kiều Chấn Vũ”

Bây giờ thì Nghiêm Khoan thực sự hiểu cái cảm giác bị ghen hòng là như thế nào rồi. Lần đầu tiên trong đời anh không nói lại được câu nào, định phản công người ta cuối cùng thì chưa nói hết câu lại bị người ta làm cho im miệng.

“Dù sao cũng cảm ơn về cặp kính, còn bây giờ...” – Chấn Vũ đứng dậy mở cửa rồi lại nhìn chằm chằm Nghiêm Khoan. Đợi một lúc cũng không thấy động tĩnh gì, Chấn Vũ nhấn mạnh từng chữ – “Lát nữa tôi còn phải đi quay quảng cáo, bây giờ tôi phải chuẩn bị, nếu cậu không còn việc gì nữa...”

“A, vậy tôi về đây” – kể ra thì ở lại cũng chẳng làm gì mà bản thân cũng không phải rảnh rỗi gì, nên không cần nói đến câu thứ hai, Nghiêm Khoan đã nhanh chóng bay thẳng ra ngoài.

4. Chương 4

Vừa về tới công ty, Nghiêm Khoan chạy thẳng về phòng nghỉ của mình, lao ngay tới tay quản lý đang ung dung ngồi uống cà phê. Mà Vô Ưu vừa thấy anh thì lập tức đứng bật dậy, vỗ vỗ vai anh, giả vờ cao giọng thăm hỏi như thể quan tâm lắm

“Tiểu Càn, mọi chuyện sao rồi?”

“Đừng có gọi tôi bằng cái tên đó” – Nghiêm Khoan gằn giọng, nghiêng răng phun ra từng chữ.

“Được rồi, không gọi thì không gọi. Vậy cậu đã đưa đồ cho người ta chưa?”

“Đưa rồi, còn bị người ta làm cho cứng họng”

“Ai da, đúng là Vô Song công tử nha! Có thể làm cho hầu gia cứng họng” – nghe được tiếng cười đắc ý cộng thêm bộ mặt khoái chí của hắn, Nghiêm Khoan giận đến nỗi không kiềm chế được mà rít lên

“Rốt cuộc là anh muốn cái quái gì hả? Sắp đặt mấy chuyện này làm gì?”

“Ấy, không phải tôi nha, là do phía công ty muốn vậy”

“Cái gì?”

“Là do công ty của chúng ta và công ty của Kiều Chấn Vũ muốn hai người thân thiết một chút. Vì hiện giờ hai cậu là một cặp đôi khá nổi tiếng, hai phía muốn dùng hình ảnh của hai cậu để tăng lợi nhuận và cũng để triển khai một số dự án mới”

“.....”

“Mà tôi cũng thấy hứng thú với việc này, nên cũng không phản đối gì. Nói cho cậu biết luôn, đồng bọn thân thiết nhất của tôi là quản lý của Kiều Chấn Vũ, nên cậu cứ an tâm là cậu chạy đằng trời cũng không thoát”

“Anh... anh... anh ăn nhằm cái gì hả? Tự đứng lại bày ra mấy trò này”

“Vì nó vui mà”

“Anh... không nói với anh nữa”

“Ừ, cậu cũng nên đi chuẩn bị đi, hôm nay chúng ta có lịch quay phim đấy”

“Kính mới hả?”

“Ừ”

“Của... tiểu Càn tặng à?”

“Ừ, hả, không phải, là của Nghiêm Khoan, cậu ta nghĩ cậu ta là nguyên nhân làm tôi mất cặp kính hôm qua nên mua nó bồi thường”

“Bồi thường á? Tôi thấy là viện có đi gặp cậu thì đúng hơn”

“Anh lấy đâu ra cái ý tưởng điên rồ đó vậy?” – Kiều Chấn Vũ bước ra khỏi xe, không thèm quan tâm đến mấy lời xằng bậy của anh quản lý nữa.

Cái đám fan không biết đã đứng đợi từ lúc nào, anh vừa bước xuống là lại bắt đầu màn réo tên gọi họ rầm rộ. Kiều Chấn Vũ vẫn giống như lúc nãy, giả vờ không nghe, vì biết cái tên họ gọi là ám chỉ người nào. Nghĩ tới đó anh càng bước nhanh hơn.

“Vô Song công tử, anh đến rồi”

Kiều Chấn Vũ đột nhiên đứng hình. Cậu nói vừa nãy không phải của một fan girl mà lại là phát ra từ miệng của nữ diễn viên sẽ quay quảng cáo cùng anh, thực khiến anh khóc không thành tiếng. Một trận đau đầu lại nổi lên.

Dù khó chịu nhưng anh vẫn là theo thói quen, nở một nụ cười tươi, niềm nở bắt tay chào hỏi nữ diễn viên kia và không quên kèm theo một câu.

“Tên tôi là Kiều Chấn Vũ, không phải Vô Song công tử”

Trời nóng như thiêu đốt mà còn đóng phim cổ trang. Muốn giết người sao chứ?

Nghiêm Khoan thấy mình cũng còn may mắn là được đóng chung với một mỹ nhân như Lâm Tâm Như. Trong phim mặc dù Nghiêm Khoan chỉ xuất hiện có 6 cảnh nhưng có hết 4 cảnh là diễn cùng cô ấy. Hai người phối hợp cũng khá ăn ý, mọi việc đều tiến hành thuận lợi, đạo diễn cũng rất hài lòng, ngoại trừ một việc.

“Nghiêm Khoan, fan của anh lại gửi thư vào cho anh này” – một nhân viên trong đoàn đưa ra một bức thư. Phải gọi là một tờ giấy thì đúng hơn, ngay cả bao thư cũng không có, giống như là vừa viết vội rồi đưa vào đây vậy.

Tiểu Càn, đừng có thấy mỹ nhân là tíu mắt. Dám phản bội tiểu Vũ thì chúng tôi không để yên đâu

“Cái gì vậy?” – Lâm Tâm Như bất ngờ đứng bên cạnh, dùng ánh mắt tò mò mà nhìn vào thứ trên tay anh. Có điên mới để cho cô ấy nhìn thấy cái gì viết bên trong.

“Không có gì, chỉ là một lá thư của fan gửi thôi” – phải, một trong vô số.

Lại nữa. Cứ hễ vừa đến gần Lâm Tâm Như trong phạm vi ba bước chân, anh lại lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ phía sau truyền tới, quay lại chỉ thấy có mỗi tay quản lý kia, mà lần nào phát hiện ra mình đang nhìn, anh ta cũng đều vừa cười vừa gọi “Tiểu Càn”. Tuy không phát ra tiếng nhưng nhìn khẩu hình của anh ta đủ làm Nghiêm Khoan tức điên rồi.

Lúc quay quảng cáo xong thì trời cũng đã tối. Kiều Chấn Vũ mệt mỏi leo lên xe.

“Đói chưa? Tôi chở cậu đi ăn”

“Sao hôm nay anh tốt đột xuất vậy?”

“Tôi lúc nào chẳng tốt”

Cái lòng tốt của anh thật đáng nghi. – Kiều Chấn Vũ nghĩ, nhưng vẫn cố gắng cười trừ một cái.

Xe của hai người dừng lại trước một nhà hàng Pháp sang trọng

“Anh nói thật đi, hôm nay có chuyện gì hả?”

“Vào đó rồi biết” – Lao thúc cười một cách hết sức gian manh, rồi không biết lấy ở đâu ra một cái áo vest màu trắng “Mặc cái này vào”

“Để làm gì?”

“Cứ mặc vào đi”

“Được thôi, nhưng sao tôi lại có linh cảm chẳng lành thế này?”

Đáp lại vẻ mặt hơi lo lắng của Kiều Chấn Vũ chỉ là cái nụ cười gian trá đến khó ưa và một cái đẩy mạnh anh vào trong nhà hàng.

“Quý khách đi mấy người ạ”

“Hồi trưa tôi có gọi điện đặt chỗ, lấy tên là...” – tự dưng Lao thúc lại nhỏ giọng, ra vẻ bí hiểm càng làm Kiều Chấn Vũ thêm tò mò.

Lao thúc nói với cô phục vụ cái gì đó rồi hai người lại cùng liếc nhìn sang Chấn Vũ, cười khúc khích. Sau đó, cô gái dẫn hai người đến một cái bàn ở gần cửa sổ.

Kiều Chấn Vũ vừa ngồi xuống thì có một chiếc xe khác dừng trước cửa nhà hàng. Mà trong xe cũng có một kẻ vừa từ phim trường về.

5. Chương 5

“Hôm nay anh ăn nhầm thứ gì hay sao mà tốt quá vậy?”

“Đừng có nói bậy, tôi lúc nào chẳng tốt”

Cái kẻ thường xuyên quên mua cơm cho mình, hại mình bụng đói quay phim, bây giờ lại không đưng mời mình đi ăn ở một nhà hàng sang trọng, nhất định là có âm mưu.

“Này, mặc vào đi”

“Làm gì?”

“Thì cứ mặc vào đi”

Càng ngày càng đáng nghi, cái áo vest đỏ chói này là sao chứ?

“Kính chào quý kh...” – cô phục vụ vừa nhìn thấy mình thì lại lộ rõ vẻ ngạc nhiên, mà chưa đầy 3 giây sau lại chuyển sang thích thú.

Còn cái tên “tốt bụng” kia thì thừa lúc mình còn đang liếc qua trang trí trong nhà hàng đã kéo cô phục vụ vào một góc, thì thầm cái gì đó, rồi lại tươi cười bước về phía mình.

“Nghiêm Khoan, cậu giữ chìa khóa xe đi, tôi đi ra ngoài một lát”

“Hả? Anh đi đâu?”

Cái tên này, còn chưa nói rõ ràng thì đã đi mất rồi. Cô phục vụ cũng không còn vẻ kì lạ như lúc nãy nữa, mà bây giờ trông còn kì lạ hơn.

“Mời anh theo lối này, Càn, à không, anh Nghiêm Khoan”

Thế là rõ! Cô gái này nhất định là đã đọc Khuynh tấn thiên hạ, không những thế cô ta còn có thể là một trong những fan girl hay đặt câu hỏi cho mình trên website.

Cô phục vụ này cũng khá nhanh nhẹn. Cô ấy nhanh chóng đi qua mấy dãy bàn, dẫn mình đến một cái bàn sát bên cửa sổ rồi nhanh chóng đi mất, ở đó đã có người ngồi từ bao giờ, mà người đó còn là...

“Nghiêm Khoan?”

“Kiều Chấn Vũ, sao anh ở đây?”

“Hầu gia, cuối cùng ngài cũng tới rồi, hại công tử nhà ta chờ mãi”

“Anh nói bậy bạ gì đó?”

“Chuyện này là sao?”

Có vẻ như Kiều Chấn Vũ cũng chẳng hiểu gì cả, nhìn bản mặt ngơ ngác của anh ta là biết ngay. Mà cái tay bên cạnh hình như là quản lý của anh ta, giọng điệu này thực sự làm mình nhớ đến “kẻ nào đó”

“Công tử” – tay quản lý vỗ vai Chấn Vũ làm anh ta giật mình – “Tôi đi vệ sinh một lát, hai người... từ từ nói chuyện”

“Nè, anh...”

Cô phục vụ đã rút lui từ trước. Vô Ưu chẳng biết làm gì mà cũng mất dạng, Lao thúc nói là đi vệ sinh mà không biết bốc hơi đến nơi nào rồi. Chỉ có hai kẻ cùng mặc áo sơ mi đen, quần tây đen, giày đen, với hai cái áo vest một trắng một đỏ (đỏ đôi a =)))) ngồi đó chẳng biết làm gì, ngay cả nhìn nhau cũng không dám.

Không khí bắt đầu trở nên khó xử thì điện thoại của Kiều Chấn Vũ reo vang. Người gọi chính là Lao thúc.

“A lô” – cái giọng hả hê như trên người.

“Anh đi đâu vậy? Chuyện này là sao hả?”

“Vô Song công tử a, đừng nóng, cậu chỉ cần ngồi đó ăn một bữa thôi mà, đâu có hại gì”

“Ăn uống cái gì? Tôi đi về”

“Về? Cậu nghĩ cậu về bằng cách nào? Tôi lấy xe đi rồi”

“Tôi đi taxi, không được sao?”

“Tôi đang giữ ví tiền của cậu, hình như trong đó có cả chìa khóa nhà thì phải, tôi mà thấy cậu đi taxi về thì cậu đừng mơ vào được nhà mà cũng đừng hòng có tiền trả taxi”

“Tôi gọi điện cho bạn, họ có thể...”

“Số tiền còn lại trong tài khoản điện thoại của cậu tôi đã chuyển qua điện thoại của tôi hết rồi, nếu tôi vui thì sẽ chuyển lại cho cậu sau” – nếu hỏi Kiều Chấn Vũ ghét nhất cái gì, lúc này đây anh sẽ không do dự mà

trả lời ngay đó chính là giọng cười của kẻ đang nói chuyện điện thoại với anh – “Tôi nghĩ là cậu cũng không có tiền gọi điện thoại công cộng đâu nhỉ? Hahaaaa...”

“Anh... alô, alô” – cất điện thoại vào túi với bản mặt khó coi chưa từng thấy. Kiều Chấn Vũ ái ngại liếc nhìn sang Nghiêm Khoan lúc này cũng đang đọc tin nhắn trên điện thoại với cái bản mặt khó coi không kém.

Tiểu Càn a, người ta bây giờ trong túi không còn xu nào đâu, đái người ta ăn một bữa đi, rồi nhớ chở người ta về tận nhà nhé, tôi đang giữ cái chìa khóa nhà của cậu đây này. Cũng đừng gọi taxi cho người ta đấy, tôi mà biết thì cậu đừng hòng lấy lại chìa khóa nhà, mà điện thoại cậu cũng không còn tiền để gọi đâu.

Những lời lẽ “đầy yêu thương” này Nghiêm Khoan còn lạ gì. Anh nhìn cái người ngồi trước mặt anh, vẻ mặt chật vật hết chỗ nói, hình như người ta cũng muốn nói gì đó với anh nhưng lại thôi, không nói.

“À, cái này...” – Nghiêm Khoan cuối cùng cũng mở miệng, anh đưa điện thoại cho Kiều Chấn Vũ đọc cái tin nhắn kia.

“....” – Kiều Chấn Vũ thoáng chút kinh ngạc, rồi lại tựa vào lưng ghế, thở dài.

“Giờ... tính sao?”

“Nhà hàng cũng có điện thoại, để tôi gọi cho mấy người bạn. Qua ngày mai là xong chuyện, hai tên kia cũng không có ý kiến gì được nữa.”

“Ừ, cũng được...”

Ooooooooo...

Hai cái bụng bị bỏ đói từ chiều đồng loạt kêu lên khiến hai khổ chủ cùng ôm bụng, đổ mặt.

“Cũng đã tới đây rồi, hay là anh cũng ăn chút gì đi rồi gọi điện sau”

“Ý đồ của hai tên kia là vậy đấy” – Kiều Chấn Vũ nói, ôm bụng nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng rửa thầm tên quản lý gian manh.

“Vậy... bây giờ anh cũng nên đi gọi điện thoại đi”

Kiều Chấn Vũ “ừ” nhẹ một tiếng rồi đứng dậy, đi với cái tốc độ giống như đang muốn trốn thoát khỏi thứ gì cực kỳ nguy hiểm hay sao đó, nhanh chóng tới chỗ quầy tiếp tân hỏi mượn điện thoại. Anh gọi tới từng số trong cái danh sách bạn thân của mình trong điện thoại, nhưng chẳng có ai trả lời, có người còn khóa máy. Gọi hết một lượt, Kiều Chấn Vũ quyết định gọi lại một lần nữa, lần này chỉ có một người bắt máy nhưng không kịp để cho anh nói một tiếng “alô” thì đã vội ném cho anh một câu.

“Xin lỗi cậu, tôi bị mua chuộc rồi” – chỉ một câu, duy nhất một câu rồi cúp máy cái rụp.

Không cần nói nhiều, Chấn Vũ hiểu rõ ai đã mua chuộc người bạn của anh và đồng thời cũng hiểu lý do tại sao tất cả những người anh gọi đều không trả lời điện thoại, cái này đúng là âm mưu đã sắp đặt trước một cách hết sức công phu, đúng là cố tình chặn mọi đường lui của anh.

“Sao rồi?” – Nghiêm Khoan hỏi khi thấy Kiều Chấn Vũ thất thần đi về phía bàn.

“Hình như hai tên đó là hồ ly đầu thai?”* – Chấn Vũ nói bằng giọng hết sức cay cú, ngồi phịch xuống ghế.

Giờ thì sao? Hai tên con trai cùng ngồi tại một cái nhà hàng, cùng ngồi chung một cái bàn mà chỉ có một cái xe, điện thoại cả hai đều cạn tiền, không được gọi taxi, không thể gọi “cứu viện”, mà một trong hai người lại không còn xu dính túi, quan trọng là cả hai đều sắp thành ma đói. Tình hình này chỉ còn một cách duy nhất...

“Cho tôi xin 2 cái menu” – Nghiêm Khoan hướng về phía cô phục vụ đang đứng gần đó mà gọi.

“Cậu còn đủ bình tĩnh mà ăn hả?”

“Không ăn cũng đâu làm gì được” – Nghiêm Khoan nở nụ cười tươi nhưng hết bảy phần là gượng ép – “Coi như lần này là tôi đái, lần sau... mà thôi chắc không có lần sau đâu”

“....” – Chấn Vũ không nói gì, nhận cái menu từ tay cô phục vụ.

Đúng là không còn cách nào khác – anh nghĩ.

6. Chương 6

Hai người cứ lật qua lật lại cái menu, xem kỹ từng trang giống như muốn ăn luôn cả cái cuốn menu, thỉnh thoảng có vẻ như lại chú ý món nào đó nhưng rồi cũng lật sang trang khác. Đến tận 20 phút sau, cả hai mới chọn được món ưng ý.

“Cho tôi salad hoa quả và bò sốt tiêu” – cả hai đồng thanh.

“Hai anh dùng đồ uống gì ạ?” – cô phục vụ cười đến tít cả mắt.

“Rượu vang đỏ brugundy, loại Chamberlain” – lần thứ hai, cả hai đều quay qua nhìn nhau, còn cô phục vụ cúi người chào rồi lao như bay vào nhà bếp.

“Ăn thịt bò thì đúng là nên uống brugundy nặng, phải không?” – Nghiêm Khoan cười, nhưng cũng không giấu được sự khó xử, vì anh biết cô phục vụ vừa rồi nghĩ gì mà.

“À... Ủ, cậu cũng biết về cách phối hợp rượu với món ăn Pháp à?”

“Do mấy lần đi ăn ở nhà hàng Pháp, tay quản lý cứ thuyết giáo mấy chuyện này mãi”

“A, cái đó tôi hiểu, tôi cũng bị vậy, quản lý của tôi có chút vấn đề với mấy món Pháp, cứ huyên thuyên suốt mỗi lần vào nhà hàng Pháp, cái gì mà món ăn Pháp chỉ ngon nhất khi kết hợp với rượu vang”

“Phải, phải, ví dụ như món gan ngỗng thì phải dùng với...”

“Beaujolais”*

“Chính xác”

Không hiểu sao hai người lại bắt đầu bàn luận sôi nổi về rượu, hoàn toàn quên mất việc bị hai tên cáo già dẫn dụ đến đây. Đến khi món ăn được dọn ra thì tâm trạng cả hai đã tốt hơn rất nhiều, không còn cái bộ mặt “khổ qua” lúc nãy nữa.

Đang thưởng thức món ăn, Kiều Chấn Vũ bỗng dưng phải ánh mắt kì lạ của một cô gái ngồi ở bàn đối diện, mà cái cách cô ấy nhìn anh thực khiến anh nổi da gà.

“À...” – anh dừng lại, cúi đầu thấp xuống.

“Sao vậy?”

“Là tôi tưởng tượng, hay cô gái ngồi sau lưng cậu thực sự đang nhìn sang đây vậy?”

“Hả?” – Nghiêm Khoan theo quán tính quay lại nhìn, cô gái kia quả thực đang nhìn sang bàn của anh, mà thấy anh quay lại cô ấy cũng không có ý định nhìn đi nơi khác, cứ chăm chăm nhìn thẳng vào mặt anh

Đảo mắt một vòng quanh nhà hàng, Nghiêm Khoan giật bắn người khi nhận ra trong nhà hàng lúc này cũng có khá nhiều cô gái nhìn anh, à không, phải nói là nhìn hai người họ một cách soi mói đầy thích thú.

“Tôi không muốn làm anh ăn mất ngon, nhưng hình như mọi cô gái đều đang nhìn chúng ta đấy”

“Tôi cũng không muốn làm cậu ăn mất ngon, nhưng chắc chắn họ không nhìn chúng ta mà là nhìn Phương Quân Càn và Tiểu Khuynh Vũ”

“Vậy phải làm sao?”

“Còn hỏi? Ăn nhanh lên rồi đi khỏi đây chứ sao?”

Dĩ nhiên là Nghiêm Kiều đều muốn rời khỏi tầm mắt của mấy cô nàng kia càng sớm càng tốt, nên cả hai lập tức ăn thật nhanh, không còn sự thưởng thức chậm rãi mà chỉ đơn giản là ăn, ăn ngấu ngiến một cách vội vã.

Đến lúc tính tiền, Nghiêm Khoan vừa lấy ví tiền ra trong lúc Chấn Vũ đang nhăm nháp ly rượu, xung quanh đã rộ lên tiếng bàn tán.

“Thấy chưa? Tiểu Càn phải trả tiền chứ”

“Tiểu Càn đúng là hảo yêu thương tiểu Vũ nha”

Cố gắng bỏ ngoài tai mấy lời xầm xì không mấy dễ nghe (theo suy nghĩ của Nghiêm Kiều), Nghiêm Khoan nhanh chóng thanh toán hóa đơn rồi phóng như bay ra ngoài, Chấn Vũ cũng đi theo sau.

Khi Nghiêm Khoan lấy xe thì mới đúng là ác mộng. Không ít cô gái định đi vào nhà hàng đã đứng lại, hét toáng lên khi thấy anh lái xe đến trước mặt Kiều Chấn Vũ, dù Nghiêm Khoan ngồi trong xe nhưng không hiểu bằng cách nào họ vẫn nhận ra được anh. Chắc họ có mắt thần hay sao đó (theo suy nghĩ của Nghiêm Kiều)

“Anh cười cái gì?” – Nghiêm Khoan liếc mắt nhìn Kiều Chấn Vũ đang chống tay lên thành cửa sổ, che miệng cười.

“Không có gì, chỉ là... cậu... sao lại mặc áo nỉ như vậy? Chẳng trách ai cũng nhận ra” – Kiều Chấn Vũ nhìn cái áo vest đỏ của Nghiêm Khoan mà không nhịn được cười.

“Tên quản lý bắt tôi mặc đấy chứ. Còn anh? Sao lại đi mặc áo vest trắng?”

“Thì quản lý của tôi bắt mặc, mà mặc áo vest trắng thì có sao? Người mặc áo vest trắng rất nhiều nhưng mà... mặc cái áo vest đỏ chói cỡ này, lần đầu tôi mới thấy, hahahaha...” – không kiềm chế được, Chấn Vũ cười lớn làm mặt của Nghiêm Khoan cũng đỏ lên gần giống cái áo anh đang mặc.

“Không được cười”

Nghiêm Khoan tức giận thét lên, nhưng Chấn Vũ vẫn cứ cười, cười một cách không hề nể nang ai. Nếu không phải đang lái xe chắc Nghiêm Khoan đã quay sang bịt miệng cái tên hay cười kia.

Nghiêm Khoan tấp xe vào bên đường, vừa quay sang thì người ta cũng đã ngừng cười. Kiều Chấn Vũ đưa tay chùi nước mắt (cười đến chảy nước mắt đấy ạ) rồi liếc nhìn sang Nghiêm Khoan.

“Lần trước gặp cậu mặc một cái áo sơ mi đỏ, lần này là áo vest đỏ, lần sau đừng nói là cậu sẽ mặc nguyên bộ màu đỏ đấy?”

“Hỏi tên quản lý của tôi ấy, ai biết anh ta nói gì với tên stylish của tôi, làm người ta ngày nào cũng chuẩn bị áo đỏ”

“Cậu còn không biết phản đối, cứ ngoan ngoãn mà mặc”

“Thì..... Thôi, mặc kệ đi, nhà anh ở đâu? Tôi đưa về”

Kiều Chấn Vũ nhìn Nghiêm Khoan một hồi, biết anh không muốn nói đến chuyện này nữa, Chấn Vũ cười nhẹ, quay về phía trước.

“Được rồi, cứ đi thẳng đường này, vừa đi tôi vừa chỉ đường”

Nghiêm Khoan gật đầu rồi phóng xe đi tiếp.

“Ấy, về nhanh vậy?” – Lao thúc lao ra ngoài, vẻ mặt đầy hứng khởi.

“Chứ anh mong chờ cái quỷ gì hả?” – Chấn Vũ tỏ ra hết sức khó chịu. Lần đầu tiên anh phải bấm chuông ở chính nhà của mình, trong khi tên nào đó lại ung dung ngồi hưởng thụ trong nhà anh.

“Tôi cứ tưởng hai người còn đi dạo vài vòng nữa cơ”

“Làm ơn đi, ngày mai tôi còn phải làm việc”

“Anh uống hết bia của tôi luôn hả?” – Kiều Chấn Vũ gằn từ chữ, trừng mắt nhìn Lao thúc khi thấy vỏ lon bia nằm lổn nhổn khắp sàn phòng khách.

“Không, vẫn còn một, hai lon trong tủ lạnh mà”

“Anh... còn mấy cái bánh pudding và mấy bịch bánh snack đâu?”

“Cậu muốn tôi uống bia mà không có đồ nhắm sao?”

“Anh... A, bỏ đi, trả ví tiền và chìa khóa nhà cho tôi”

“Được rồi, được rồi, Vô Song công tử”

“Cái gì?”

“À, đừng có nổi giận, sẽ tạo nếp nhăn đấy, tiểu Càn sẽ đau lòng đấy”

“Anh đi về ngay” – Kiều Chấn Vũ không cần đợi Lao thúc nói gì thêm, đẩy anh ta ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại, khóa hết các lớp cửa, thậm chí còn khóa luôn cả cửa sổ. Sau đó mới an tâm đi tắm rửa, thay quần áo

“Ngày mai lại phải gọi người đến dọn dẹp” – chán nản liếc nhìn cái phòng khách bừa bộn một cái rồi Chấn Vũ quay về phòng ngủ.

“Anh đi ra ngoài ngay!!!!!!!!!!!!!!” – Nghiêm Khoan vừa rít lên giận dữ, vừa cố gắng đẩy cái tên đang bám lấy cạnh cửa kia ra ngoài.

Sao có thể giữ bình tĩnh khi phải bấm chuông ở chính nhà của mình, lại còn phát hiện ra có kẻ đã uống sạch bia, ăn sạch đồ ăn trong tủ lạnh, mà thậm chí còn không thèm dọn dẹp, biến cái phòng khách thành bãi chiến trường? Đã vậy tên nào đó còn thản nhiên nói

“Đừng giận chứ, Vô Song công tử không thích người nóng tính đâu”

“Im miệng, anh có đi ngay không hả?”

“Được rồi, đi thì đi! Chìa khóa nhà của cậu tôi để trên bàn đấy”

“Đi ngay”

Nghiêm Khoan không hề nhân nhượng tặng cho Vô Ưu một cước. Anh nhanh chóng khóa hết mọi cánh cửa có thể khóa quanh nhà. Nhìn cái đồng lộn xộn ở phòng khách một hồi, anh lại thấy đau đầu, tự nhủ ngày mai sẽ gọi người đến dọn dẹp rồi quăng cái áo vest đỏ qua một bên rồi chui đầu vào chăn ngủ êm, thậm chí còn không màng tới việc thay quần áo.

7. Chương 7

“A lô, lát nữa chị tới dọn dẹp nhé, cũng như mọi khi, có điều hôm nay... ừm... hơi bừa bộn một chút. Làm phiền chị rồi, cảm ơn nhiều”

Được rồi, cũng may là cô gái làm công việc quét dọn này cũng dễ chịu, tạm thời mình có thể an tâm về cái phòng khách. Còn về phần tay quản lý, thực không biết phải nói sao để anh ta dẹp mấy cái trò vớ vẩn ấy đi đây.

“Vô Song công tử, đến giờ rồi, chúng ta đi thôi”

“Đừng có gọi tôi như thế”

Câu đầu tiên mình nghe thấy trong ngày sao lại từ cái tên quản lý này chứ, còn dám gọi mình bằng cái tên mình không muốn nghe nhất.

“Đợi chút”

“Sao hả?”

“Từ hôm nay tôi lái xe” – để anh lái thì ai biết được còn chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

“Được thôi, xin mời”

Là mình ảo tưởng sao? Sao mình lại có cảm giác hôm nay anh ta ngoan ngoãn quá vậy?

“A lô, hôm nay chị tới dọn dẹp được không? Tôi biết hôm nay vẫn chưa đến ngày, nhưng chị có thể đến không, đến cuối tháng tôi sẽ tính thêm tiền tại hôm nay nhà tôi... có... một chút lộn xộn. Làm phiền chị quá, cảm ơn”

Thật là, tên quản lý này gây ra cho mình nhiều phiền phức quá đi.

Bây giờ mình có thể yên tâm về cái phòng khách, còn tên đó thì tính sao đây? Chắc chắn anh ta sẽ còn bày nhiều trò nữa.

“Tiểu Càn, dậy chưa đấy? Hay còn mơ về tiểu Vũ?”

“Anh có im ngay không? Mới sáng sớm mà la làng cái gì vậy hả?”

Mình thực sự không muốn mới sáng sớm đã phải ra tay đánh người đầu nha.

“Anh tránh ra, từ hôm nay tôi lái xe”

“Sao vậy? Cậu lái có an toàn không đó?”

“An toàn hay không anh cũng phải để tôi lái, đưa chìa khóa đây”

“Được rồi, cậu thích thì tôi chiều”

Hả? Tên cáo già này, sao hôm nay nghe lời vậy?

Hôm nay Nghiêm Khoan phải quay cảnh còn lại của anh trong phim Mỹ nhân tâm kế, vì phải lên núi nên mới không thể hoàn thành cùng những cảnh khác trong ngày hôm qua được. Việc đi đường núi với anh không thành vấn đề, hơn nữa cũng là ngồi trong xe cùng đoàn làm phim, tuy có hơi lắc lư nhưng vẫn không có trở ngại gì.

Lên đến nơi thì trời cũng gần trưa, mọi người cố gắng dàn dựng cảnh trí thật nhanh để kịp giờ nghỉ trưa, đến buổi chiều sẽ bắt đầu quay.

Nghiêm Khoan đứng trên sườn núi, xung quanh cây cỏ um tùm, còn một hồ sen xanh ngắt. Anh nhớ trong kịch bản có đoạn anh cùng Lâm Tâm Như đi trên đoạn đường này thì trời mưa, anh ngắt một cái lá sen làm dù che mưa cho hai người.

Đường lộ không đi lại lên núi đi làm gì không biết? – Nghiêm Khoan nghĩ.

Xong cảnh quay ngày hôm nay anh còn phải đi kí một hợp đồng làm phim mới. Đang trong lúc sắp xếp lịch trình làm việc thì tiếng bàn tán xôn xao thu hút sự chú ý của Nghiêm Khoan.

“Các cô xem, hai người họ có xứng đôi không?”

Vô Ưu đang điem nhiên ngồi trước cái laptop đem theo sẵn, xung quanh là các cô gái trong đoàn, có cả Lâm Tâm Như nữa. Nghiêm Khoan bỗng dấy lên một linh cảm bất an.

“A, tiểu Càn, lại đây xem luôn cho vui”

“Anh...” – chỉ cần nghe cách anh ta gọi, nhìn cái bản mặt hí hửng của anh ta là Nghiêm Khoan hiểu rõ tay quản lý “thân yêu” của anh đang cho các cô gái kia xem cái gì.

“Đây là Kiều Chấn Vũ phải không? Anh ta có biết chuyện này không?” – cô gái làm trong bộ phận hóa trang hỏi Vô Ưu.

“Biết chứ, hôm qua tiểu Càn còn đưa tiểu Vũ đi ăn tối đấy”

“Thật sao?” – mấy cô gái reo lên thích thú, còn Vô Ưu thì cũng có vẻ đắc ý liếc nhìn Nghiêm Khoan.

“Này, anh phải nói rõ chứ, cái đó là...”

“Cậu ấy ngại rồi, tôi không nói nữa, các cô cũng đừng nên chọc ghẹo cậu ấy nha” – Vô Ưu không một chút lưu tâm đến vẻ mặt tràn ngập sát khí của Nghiêm Khoan, mấy cô gái cũng cười khúc khích rồi lần lượt quay về chỗ làm việc.

“Anh cố tình?”

“A, tôi cũng đi chuẩn bị phục trang cho cậu đây”

“Nè, anh...” – Nghiêm Khoan chưa kịp nói lời nào thì Vô Ưu đã lẩn vào trong đám người đang tắt bật chuẩn bị đạo cụ.

“Ok, cắt”

Kiều Chấn Vũ dần nói lỏng tay, buông nữ diễn viên anh đang ôm trong lòng ra. Kể cũng có chút luyến tiếc, cô ấy tóc dài, lại vui vẻ dễ gần, là mẫu người lý tưởng của anh mà.

“E hèm, Vô Song công tử” – hình như Lao thúc nhìn ra được tâm tư của anh nên cất tiếng gọi.

“Vô Song công tử?” – nữ diễn viên kia nhìn anh một cách khó hiểu.

Kiều Chấn Vũ thoáng chút bối rối, chạy lại chỗ tên nhiều chuyện kia, thực muốn đám cho anh ta một cái nhưng vẫn nhẫn nhịn hạ giọng.

“Anh điên sao? Ở đây mà nhắc tới chuyện đó”

“Thì có sao? Đâu phải không ai biết CẬU LÀ VÔ SONG CÔNG TỬ CỦA HOÀN VŨ ĐỂ PHƯƠNG QUÂN CẦN”

“Anh...” – đây gọi là cố tình chơi khăm. Lao thúc cố tình hét lên thật lớn nửa câu sau để cho tất cả mọi người đều nghe thấy. Chấn Vũ nhất thời không biết phải làm sao khi ai nấy cũng đều nhìn anh chằm chằm.

“Khi nào về tôi sẽ giết anh” – anh ghé vào tai Lao thúc nói nhỏ, giọng tràn ngập phần nộ.

“Không sao, vì lát nữa tôi đâu có về với cậu”

“Hả?”

“Việc hôm nay của cậu chỉ có cái này thôi, còn mấy cái hợp đồng đóng phim khác tôi sẽ đi ký thay cậu, cậu cứ về nhà nghỉ ngơi đi”

“Hả?”

“Được rồi, đi thay đồ đi”

“Hả?”

“Đừng có “hả” nữa, đi thay đồ rồi về nhà ngủ đi, ha” – Lao thúc vỗ nhẹ vai của Chấn Vũ rồi đi mất dạng.

Kiều Chấn Vũ vẫn còn đứng ngây người ra đó. Mãi một lúc sau, anh mới ngẩng đầu lên trời thầm nghĩ chẳng lẽ hôm nay sắp có bão.

8. Chương 8

Có vẻ như người quét dọn đã làm xong việc, mọi thứ đều ngăn nắp, sạch sẽ.

Giờ mới có 4h chiều, mình phải làm gì đây? Anh quản lý hôm nay ăn nhầm thứ gì, lại cho mình cả một ngày rảnh rỗi.

Mấy ngày nay cũng bị thiếu ngủ, cứ ngủ trước đi đã.

À, ít ra cũng phải gọi hỏi về tình hình chứ nhỉ?

Cái... cái... cái... cái gì đây? Hình nền điện thoại của mình sao lại thành hình của... của... của... Nhất định đây là “thành quả” của anh ta. Lần sau sẽ không giao điện thoại cho anh ta nữa.

“Kính coong”

Ai lại đến vào lúc này vậy? Mình nhớ là đâu có báo cho ai biết là hôm nay mình nghỉ.

“Anh lại định làm gì đây?”

“Cậu nói vậy là sao?”

“Tự dừng lại tình nguyện đi giải quyết hết các công việc giấy tờ còn lại thay tôi, còn không dừng bảo tôi về nghỉ”

“Tôi có ý tốt mà cậu còn dám nghi ngờ?”

“Sau chuyện lần trước thì tôi đã hiểu anh “tốt” cỡ nào rồi”

“Cậu nói vậy làm tôi bị tổn thương đấy”

“Dù sao thì... hôm nay cậu cũng có một ngày nghỉ, về nhà ngủ một giấc hoặc... rủ “bạn bè” đi đâu chơi đi, ha”

Anh ta đâu cần nhấn mạnh hai chữ “bạn bè” như thế chứ. Thật khó hiểu!

Được rồi! Chuyện này mới thực sự khó hiểu! Tại sao mình lại chạy đến đây chứ?

30 phút trước mình chở tên quản lý kia về công ty, sau đó thì chạy vài vòng, lục trong trí nhớ xem có người bạn nào rảnh rồi hôm nay không.

30 phút sau, tại sao mình lại chạy đến đây? Tại sao mình chỗ nào không đến lại chạy đến ngay nhà của Kiều Chấn Vũ?

“Tiểu Càn, nhớ tiểu Vũ rồi sao?”

Hả? Là ảo giác sao? Hình như mình vừa nghe tiếng của tên quản lý kia. Anh ta đúng là âm hồn bất tán mà. Ngay cả lúc không có ở bên cạnh mà vẫn ám theo mình.

Mà Kiều Chấn Vũ cũng đâu có rảnh rang gì, chẳng phải hôm qua anh ta nói có lịch quay sao? Hay là mình về?

Hình như có người trong nhà. Không thể nào!

Bây giờ mà về nhà cũng chẳng có việc gì làm, bạn bè cũng chẳng có ai rảnh, hay là... Không được, tên quản lý mà biết thì mình nhất định sẽ sống không yên.

Nghiêm Khoan à Nghiêm Khoan, việc gì phải suy nghĩ nhiều như vậy? Chắc chỉ là người quét dọn thôi, làm sao mà anh ta có nhà giờ này được! Cứ bấm chuông thử một lần xem sao, cũng chẳng hại gì mà!!!

Đúng, cứ thử một lần cũng chẳng sao! Nếu anh ta có nhà thì coi như mình tìm được người nói chuyện cho đỡ chán, mà... chắc không có đâu

“Nghiêm Khoan”

“Kiều Chấn Vũ, sao... sao anh lại ở đây?” – Nghiêm Khoan ngây ngốc hỏi, không biết rằng mình vừa hỏi cái câu vô duyên nhất trần đời.

“Có cần tôi nhắc cậu nhớ không? Đây là nhà tôi mà”

“À không, ý tôi là... sao anh có nhà vào giờ này?”

“Hôm nay anh quản lý của tôi uống nhầm thuốc “nhân ái” nên tự đứng ra giải quyết mấy chuyện hợp đồng cho tôi rồi, nên coi như tôi không còn việc gì nữa”

“Vậy sao? Anh không đi quay phim à?”

“Lịch trình hôm nay chỉ có quay một vài cảnh phim thôi, còn lại đều là đi ký hợp đồng quảng cáo, nên bây giờ tôi rảnh”

“À...” – Nghiêm Khoan gật gù một hồi rồi bỗng dưng không còn biết nói gì nữa.

“Còn cậu?”

“Hả?”

“Cậu không phải tự dưng không có chuyện gì làm mà đến tìm tôi đây chứ?”

“À... Ừ... à mà cũng không hẳn... Thực... thực ra là... là...” – cái tình huống không có trong kịch bản này thực sự khó xử. Không lẽ Nghiêm Khoan lại thừa nhận bản thân rảnh rỗi nên đến tìm Kiều Chấn Vũ tán gẫu, như thế người ta không nghĩ có vấn đề mới lạ, nhất là người đó lại là Chấn Vũ. Mà Nghiêm Khoan cũng chẳng biết lấy cớ gì để nói, không thể đổ thừa hoàn cảnh được.

“Đừng nói là quản lý của cậu cũng uống nhầm thuốc, cho cậu một ngày nghỉ, cậu lái xe chạy lòng vòng không biết làm gì rồi vô tình chạy đến nhà tôi đây?”

“.....” – Nghiêm Khoan ngẩn người ra nhìn Kiều Chấn Vũ.

“Hả? Tôi nói đúng sao?” – Kiều Chấn Vũ đang khoanh tay đứng tựa cửa, nhìn thấy cái mặt ngơ ngác của Nghiêm Khoan, anh giật mình đứng thẳng người dậy.

“À..... Chúng ta đi uống chút gì đó được không?”

“Ừm, cũng được, hình như gần đây có quán cà phê, coi như là tôi trả cậu bữa ăn hôm qua”

“Ừ, thế thì tới đó đi”

“Vậy xe của anh hay của tôi?”

“Xe của cậu đi, xe tôi để trong garage rồi, bây giờ lấy ra mất thời gian lắm”

Nghiêm Khoan khẽ gật đầu vài cái rồi quay vào xe.

9. Chương 9

“Hai anh dùng gì ạ?”

“Cà phê đen, không đường”

Thấy Nghiêm Khoan liếc nhìn mình có vẻ ngạc nhiên, Kiều Chấn Vũ mới mỉm cười nhìn anh.

“Tối qua tôi mất ngủ”

Tiếng bàn tán bỗng rộ lên. Nghiêm Khoan thấy cô phục vụ cũng đang nhìn anh với ánh mắt soi mói hết cỡ, các cô gái trong quán cũng nhìn anh như thể anh là sinh vật lạ, không, giống như anh là người ngoài hành tinh đến tham quan Trái Đất ấy.

“Cho tôi cà phê sữa nóng”

“Vâng, hai anh đợi một lát ạ”

Cô phục vụ như đi trên mây, chưa đầy 10 phút sau đã mang đồ uống ra, cứ như là chuẩn bị sẵn từ trước vậy.

Kiều Chấn Vũ khuấy nhẹ tách cà phê còn nóng, Nghiêm Khoan cũng không vội uống ngay. Cả hai cứ ngồi đó, Chấn Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, dán mắt vào dòng người tấp nập bên ngoài, còn Nghiêm Khoan lại... dán mắt vào Kiều Chấn Vũ.

Kể ra thì ngoài lần gặp đầu tiên anh chưa bao giờ nhìn kỹ người này. Bây giờ nhìn lại không hiểu sao lại có cảm giác khác với lần đầu. Hôm đó anh chỉ có một ấn tượng duy nhất là người này có phong thái của một công tử, không phải loại công tử bột thiếu năng vô dụng, mà là... à ừm... phải thừa nhận là cô nàng Thương Hải gì đó chọn hình mẫu hay thật, Kiều Chấn Vũ rất thích hợp với hình tượng một công tử tuấn tú tài hoa như thế. Nhưng hôm nay, anh lại có thêm một ấn tượng khác. Anh nhận thấy Kiều Chấn Vũ có một đôi mắt to và đen láy, lần đầu tiên trong đời Nghiêm Khoan dùng hai chữ “đẽ thương” để miêu tả một người con trai khác. Đã thế Chấn Vũ lại hay cười, mà cái nụ cười đó cứ làm Nghiêm Khoan ngẩn ngơ cả buổi.

“Mình bệnh thật rồi” – anh thầm nghĩ.

Nghiêm Khoan vẫn không rời mắt khỏi người đối diện, mà Kiều Chấn Vũ vẫn cứ mãi nhìn ra đường. Một điều khác là cả hai đều không hay biết cái hành động của hai người, chính xác là hành động của Nghiêm Khoan làm cho quán đông khách lên thấy rõ, tất cả đều là khách nữ mà ai cũng cố gắng dành chỗ để nhìn thấy Nghiêm Kiều hai người họ nhất.

“Chấn Vũ”

“Hả?”

“Cà phê của anh sắp nguội rồi”

“À, cậu không gọi thì tôi suýt nữa đã ngủ quên mất”

Chấn Vũ khuấy nhẹ một vòng trong tách cà phê rồi đưa lên miệng uống. Mà cà phê vừa đưa vào miệng, Chấn Vũ đã trợn mắt, cố gắng nuốt xuống nhưng cuối cùng cũng đành bỏ cuộc. Anh vội vã đặt tách cà phê xuống bàn, ho sặc sụa.

“Nè, anh bị sao vậy? Nước, uống nước đi”

Nghiêm Khoan vội lấy ly nước để trên bàn, đưa đến tận miệng Kiều Chấn Vũ với một cái vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa lo lắng.

Uống cạn ly nước của Nghiêm Khoan, mặt của Chấn Vũ mới giãn ra, có vẻ đã thoải mái hơn.

“Anh không sao chứ?”

“Không, tại tôi không quen uống cà phê đen, mà ở đây lại...”

“Đắng quá à?”

Kiều Chấn Vũ hơi cúi đầu. Trước giờ anh vốn không muốn thừa nhận là mình không uống được cà phê đen, nếu không phải vì quá buồn ngủ thì anh cũng chẳng đụng tới nó.

“Tôi còn dư 2 viên đường này, anh có cần không?”

Chấn Vũ ngược lên nhìn Nghiêm Khoan như nhìn vị cứu tinh, lại còn chớp chớp cái cặp mắt to tròn ấy nữa chứ (ặc, chỗ này hình như ta hơi quá tay)

Nghiêm Khoan mỉm cười, bỏ hai viên đường vào tách của Kiều Chấn Vũ, dùng thìa khuấy đều cho tan.

“Cảm ơn”

Chấn Vũ hạ giọng nói khẽ, chỉ đủ để Nghiêm Khoan nghe thấy. Mà mấy cô nàng xung quanh thấy cảnh tượng từ này đến giờ cũng tưởng tượng ra đủ điều, chắc là đêm nay sẽ lại mất ngủ.

“Uống được không?”

“Ừm”

“Vậy thì tốt rồi” – Nghiêm Khoan thở phào nhẹ nhõm, an tâm thưởng thức tách cà phê sữa sắp nguội.

“Cậu đâu cần tỏ vẻ vui mừng vậy”

Nghiêm Khoan lúc này mới giật mình. Kiều Chấn Vũ nói không sai, anh đâu cần phải tỏ ra lo lắng cho người ta, rồi còn vui mừng khi người ta không sao như vậy.

“Mình bệnh quá rồi” – Nghiêm Khoan nhủ thầm

“Gì cơ?”

“Không, không có gì”

–Máu kia nhuộm thắm họa đồ giang sơn

Sao sánh được vết chu sa điểm trên trán người–

Đánh chết Nghiêm Khoan cũng không quên cái bài hát này, mà sao nó lại vang ra từ túi quần của anh? Không, là cái điện thoại, là nhạc chuông điện thoại của anh.

“Sao lại thế này?”

Anh hốt hoảng rút điện thoại ra, là tên quản lý gọi, mà Nghiêm Khoan cũng chắc rằng anh ta là người đổi nhạc chuông của anh.

“A lô”

“Xin lỗi nhé, tôi cứ tưởng hôm nay cho cậu một ngày nghỉ, nhưng mà... cậu đang ở đâu vậy?”

“Hà? Tôi... tôi đang... đang... đang...” – mặt Nghiêm Khoan lúc xanh lúc đỏ lúc lại trắng bệch, anh chẳng biết phải nói sao.

“Cậu đang ở đâu cũng được, nhưng mà đến công ty được không? Đạo diễn Ngô Cẩm Nguyên vừa gọi, có một cảnh quay của cậu trong Mỹ nhân tâm kế bị hư, phải quay lại”

“Được rồi, anh chờ tôi một lát, tôi đến ngay”

Nghiêm Khoan cúp máy, anh quay sang Kiều Chấn Vũ, gỡ đầu một cách bối rối.

“Thật xin lỗi, nhưng tôi có việc phải đi”

“Ừm, cậu cứ đi đi”

“Hay là tôi chờ anh về trước rồi...”

“Nếu là công việc thì không nên chậm trễ”

“Vây... tôi về trước”

“Ừm”

Nghiêm Khoan gọi cô phục vụ đến thanh toán.

“Chẳng phải lần này là tôi đi sao?” – Kiều Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi

“Coi như là tôi xin lỗi vì phải về trước đi, lần sau...” – Nghiêm Khoan dừng lại một chút, có hơi chau mày nhưng rồi anh lại mỉm cười – “Lần sau tôi để anh đi”

Kiều Chấn Vũ còn chưa hết ngạc nhiên thì Nghiêm Khoan đã đi mất. Cô phục vụ cũng không dám nói gì nhiều, chỉ biết cúi chào rồi lui về phía cửa.

Chấn Vũ ngồi thừ ra một hồi, tách cà phê của anh cũng đã vơi hết phân nửa, còn tách cà phê sữa ở đối diện gần như là còn nguyên.

Mấy cô gái xung quanh nhìn anh một cách kì lạ, có vài người thấy anh nhìn thì lập tức quay sang hướng khác, vài người thì trắng trợn hơn, vẫn cứ nhìn anh chằm chằm, rồi còn thì thầm điều gì đó.

10. Chương 10

“Tiểu Càn đi rồi à?”

“Bỏ tiểu Vũ lại sao?”

Ấy, đừng nói mấy lời như thế chứ, nghe cứ như thể mình vừa bị “đá” vậy. Mấy cô nàng này nghĩ gì vậy? Bộ hai thằng đàn ông đi uống cà phê với nhau là cứ nhất thiết phải có gì đặc biệt à? Hay là tại vì đó là mình và Nghiêm Khoan nên họ mới nghĩ vậy?

Có lẽ cũng không nên ngồi ở đây lâu, nên về thôi!

Đi bộ thì có chút không ổn, chắc mình phải đón taxi rồi.

Mấy cô nàng kia thật buồn cười, nếu họ mà thấy mình leo lên xe Nghiêm Khoan không biết họ còn tưởng tượng được tới mức nào nữa. May mà cậu ta về trước.

Trời mưa à?

Ở chỗ cậu ta không có mưa chứ?

Mà cậu ta mắc mưa cũng đâu có sao, người ta nói mấy tên ngốc sẽ không bị cảm.

Tại sao mình phải lo nhỉ? (bản năng làm vợ =))))))

Lúc này cậu ta có vẻ vội, là chuyện gì nhỉ? Có việc đột xuất cần cậu ta hay là lịch quay có thay đổi hay là... Đợi một chút. Sao mình phải lo nghĩ mấy chuyện này?

Mình điên thật rồi, chắc về đến nhà phải uống mấy viên thuốc an thần.

“Cậu cho tôi xin chữ ký được không?”

“Hả?”

“Con gái tôi rất hâm mộ cậu”

“À, vâng, được thôi”

“Ngày nào con bé cũng xem phim của cậu, nhất là bộ phim mà cậu đóng chung với cái cậu nào đấy khoác khăn đỏ trên vai ấy”

Đùa sao trời?

“Trong phim cậu có một cái chấm đỏ trên trán ấy”

“À... vâng, tôi nhớ cái đó”

Đương nhiên phải biết. Nó là bóng ma theo ám mình bao lâu nay mà.

Cái số kiếp quái quỷ gì thế này?

“Alô”

“Sao giọng của cậu giống như vừa ăn phải chất nhầy của mấy con quái vật ngoài hành tinh trên TV vậy?”

“Có chuyện gì không?” – mình chẳng có hứng thú nghe anh ta nói đùa nữa.

“Có, lẽ ra là tôi định cho cậu nghỉ ngơi một ngày nhưng mà... giám đốc muốn gặp cậu, để bàn một số dự án sắp tới, cậu lên công ty ngay được không?”

“Được rồi, anh đợi một chút, tôi lên ngay”

“Ừm”

Cũng tốt, ở nhà rảnh rồi không làm gì lại suy nghĩ lung tung (nhớ chồng chứ gì)

Tưởng chuyện gì quan trọng, chỉ là hỏi ý kiến về bộ phim sắp tới thôi à? Vậy mà cũng bắt mình lên tận đây. Thật phiền phức. Đóng vai con của Khổng Tử hả? Cũng được thôi, đâu có vấn đề gì ngoài chuyện mình chưa hề biết là Khổng Tử có con. Nhưng cũng có sao, chỉ là làm phim, nếu đạo diễn đã mời mà kịch bản cũng chấp nhận được thì cứ nhận thôi. Việc gì phải gọi mình tới công ty bàn bạc chứ? Nói qua điện thoại không được à?

“Chấn Vũ”

“Có chuyện gì?” – anh quản lý lại muốn gì nữa đây?

“Chuyện cậu và Nghiêm Khoan sao rồi?”

“Ý anh là sao?”

“Thì ý tôi là hai cậu tới đâu rồi?”

“Thì là bạn bè, bạn bè bình thường. Anh mong hai người con trai có thể có gì chứ?”

“Bạn à? Thế cũng tạm chấp nhận. Nếu có thể thì thân thiết một chút, công ty muốn thế”

“Anh đừng có mở miệng ra là công ty muốn thế này, công ty muốn thế nọ, đây là đời tư của tôi, là chuyện tình cảm của tôi” – mấy người cũng muốn xen vào thì thực quá đáng rồi đó.

“Bình tĩnh đi, hai bên công ty đâu phải là muốn hai cậu yêu nhau thật, chỉ là thân thiết hơn một chút, quá mức bạn bè thì càng tốt”

Mình mệt mỏi với mấy cái kế hoạch vớ vẩn liên quan đến mình và Nghiêm Khoan lắm rồi. Chẳng muốn nói nhiều nữa, cũng chẳng muốn nghe nữa, về nhà thôi.

Cũng 7h tối rồi, mình cũng nên đi kiểm chút gì đó bỏ bụng.

Cái xe đó quen quen. Là xe của Nghiêm Khoan. Đúng là cậu ta rồi!

Còn cô gái đó? Là Vương Lệ Khôn à? Mình từng đóng phim chung với cô ấy. Hình như bộ phim có tựa là Thất kiếm hạ Thiên Sơn. Lúc đó cô ấy là diễn viên mới vào nghề, bây giờ thì cũng có không ít tiếng tăm rồi.

Mà hai người họ làm gì giờ này?

Nghiêm Khoan à Nghiêm Khoan, hèn gì hồi chiều cậu tỏ vẻ vội vã như vậy, ra là có mỹ nhân đang chờ!

Anh quản lý mà biết chuyện này sẽ thất vọng đây. Cũng phải, cậu ta là đàn ông thì đương nhiên là phải thích phụ nữ đẹp. Mình cũng vậy mà. Cái kế hoạch chết tiệt của hai cái tên quản lý chết bầm này sẽ nhanh chóng phá sản thôi.

Sao lại nhức đầu thế này? Ăn cũng không vô.

Mấy cô nàng fan girl lại đăng cái gì lên website của mình vậy?

“Tiểu Vũ, gần đây có khỏe không?”

“Tiểu Càn thế nào rồi? Có hảo chiếu cố tiểu Vũ không? Tiểu Vũ có gì phiền lòng không?”

“Có ủy khuất nào cứ nói cho chúng tôi biết nhé”

–Tiểu Càn có người mới rồi–

Không được, mình mà trả lời như thế sẽ gây rắc rối, mà lỡ anh quản lý hay Nghiêm Khoan đọc được thì càng phiền phức hơn.

Không được, không thể viết thế này được.

Mặc kệ đi, để cho anh quản lý trả lời vậy. Anh ta giỏi ứng phó với mấy chuyện này hơn mình.

Mình đi ngủ thôi. Phải, tốt nhất là đi ngủ cho rồi!

Ai gọi nữa đây?

Nghiêm Khoan? Cậu ta gọi làm gì?

“A lô”

“A lô, Chấn Vũ?”

“Phải, là tôi” – có gì thì nói nhanh lên cho tôi nhờ

“Chuyện hồi chiều, cho tôi xin lỗi, tôi có hơi bất lịch sự khi bỏ về trước”

“Không sao, tôi không quan tâm” – cậu đi gặp mỹ nhân mà, tôi dám để bụng sao?

“À, anh không sao chứ?”

“Tôi ổn, tôi không sao” – cậu mong tôi bị cái gì chứ?

“VẬY... tôi cúp máy đây”

“Ừm, tạm biệt” – tốt nhất là đừng có gọi lại.

Đau đầu quá!

11. Chương 11

Hóa ra là cảnh quay dưới nước với Vương Lệ Khôn không bị hỏng mà là do bên kỹ thuật không cẩn thận nên làm hư mất mấy đoạn phim và một trong số đó, đương nhiên có cảnh của mình. Nhưng dù lý do là gì thì mình vẫn phải quay lại. Phiền phức ở chỗ nó là cảnh quay ở trên mặt sông vào buổi tối, vì là ngoại cảnh nên không thể giả tối được, cả đoàn buộc phải đợi đến khi trời tối.

“Thật phiền phức” – Nghiêm Khoan nhất thời không kiềm chế được mà đem suy nghĩ trong đầu phát ra thành tiếng.

“Đúng vậy ha”

Làm giết mình, hóa ra là Vương Lệ Khôn.

Cô ấy mặc một bộ y phục màu đỏ tươi, trông rất bắt mắt, cũng phải, cô ấy đóng vai kỹ nữ mà.

Vương Lệ Khôn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, chăm chú quan sát mọi người xung quanh đang dựng cảnh. Bây giờ mới để ý nha, tạo hình nhân vật của cô ấy trên trán có một cái chấm chu sa. Chu sa? Sao mình lại nghĩ đến người kia nhỉ? Trong phim Tuyết hoa nữ thần long anh ta cũng có một cái chấm chu sa.

Không hiểu sao mình có cảm giác nó hợp với anh ta hơn.

Không hiểu sao mình có cảm giác ở trên trán anh ta nó mới đúng nghĩa là “điểm lệ chu sa”. Còn ở trên trán Vương Lệ Khôn, dù cô ấy là một mỹ nhân, thì nó cũng chỉ giống như một cái nốt ruồi son bình thường thôi.

“Trên mặt tôi có dính gì sao?” – thấy Nghiêm Khoan cứ nhìn chằm chằm, Vương Lệ Khôn lo lắng đưa tay lên sờ khắp mặt.

“Không, là do cái chấm chu sa của cô”

“Nó có vấn đề gì à?”

“Cũng không có gì. Đừng để ý” – sao có thể nói là cái chấm đó làm mình nhớ tới một người con trai, mà mình lại còn cảm thấy anh ta hợp với nó hơn cô ấy được?

Vương Lệ Khôn vẫn nhìn mình chằm chằm. Đôi mắt cô ấy thỉnh thoảng lại chớp chớp vài cái, thực rất động tâm, nhưng sao mình nhìn kiểu gì cũng không thấy được cái cảm giác không-thể-từ-chối giống như khi đối diện đôi mắt người kia?

Sau một lúc thấy mình không nói gì, cô ấy cũng quay sang hướng khác, không hỏi thêm gì nữa.

Trời vừa sập tối, đạo diễn Ngô Cẩm Nguyên đã triệu tập mọi người lại để bắt đầu cảnh quay.

Cảnh này chỉ khó ở chỗ nó có khá nhiều quần chúng, nhưng đó cũng không phải là vấn đề lớn cho lắm. Dù sao thì cũng từng quay một lần, mọi người ít nhiều vẫn còn nhớ kịch bản, phối hợp khá tốt. Cảnh quay nhanh chóng kết thúc tốt đẹp. Đến khi hầu hết dàn diễn viên quần chúng đều ra về, đạo diễn vẫn còn đứng

hồ hào trước ê kíp làm phim là lần này không được xảy ra sai sót làm hỏng phim nữa nếu không ông ấy sẽ lột da từng người. Trông cái bộ mặt lo lắng đến toát mồ hôi hột của họ thật tức cười!

“Vương Lệ Khôn? Cô chưa về sao?” – cô ấy cầm túi xách đứng ở bên đường, hình như là đang cố gắng đón taxi, mình lại không chút do dự tấp xe vào hỏi thăm.

“Anh quản lý của tôi hôm nay bận việc đột xuất không đến đón được, tôi phải đón taxi để về”

“VẬY À?”

“À, anh có bận việc gì không?”

“HẢ? KHÔNG, TÔI KHÔNG BẬN GÌ CẢ”

“Anh có thể cho tôi quá giang xe về nhà được không? Nhà tôi cũng không xa đây lắm”

“Chuyện đó...” – có hơi phân vân một chút. Đoạn đường này khá vắng vẻ, muốn đón taxi rất khó, mà để một cô gái đứng một mình vào ban đêm ở đường vắng thế này thật không nên, nhưng nếu lỡ paparazzi chụp được hình mình đưa cô ấy về thì sẽ lại có chuyện rắc rối. Sau một hồi suy nghĩ, mình cũng không hiểu sao lại đồng ý.

Vương Lệ Khôn có vẻ vui mừng như vừa thoát khỏi kiếp nạn.

Cả đoạn đường dài, cô ấy hỏi mình khá nhiều chuyện, như là công việc gần đây thế nào, gia đình ra sao, bạn bè như thế nào, cứ như là cảnh sát thẩm vấn tội phạm vậy. Mà mình cũng ngoan ngoãn trả lời, chắc là đúng như Kiều Chấn Vũ nói, mình “hiền” thật. (Ặc, ai đó giết ta đi)

“CẢM ƠN ANH”

Trước khi vào nhà cô ấy còn nở một nụ cười thật tươi với mình.

Nhưng cái nụ cười đó, so với nụ cười của người kia hình thiếu chút “năng”

Lại nữa. Sao mình lại so sánh người kia với một mỹ nhân chứ? Mà lại còn thiên về phía người kia nhiều hơn nữa. Mình điên rồi.

Cuối cùng cũng về đến nhà. Thật là mệt mỏi!

À, mình cũng nên gọi điện xin lỗi người kia chuyện hồi chiều.

“A LÔ”

“A LÔ, CHẤN VŨ?” – sao giọng anh ta nghe có vẻ khó chịu quá vậy?

“Phải, là tôi”

“Chuyện hồi chiều, cho tôi xin lỗi, tôi có hơi bất lịch sự khi bỏ về trước” – không lẽ anh ta giận chuyện đó thật sao? Hồi chiều vẫn thấy bình thường mà.

“Không sao, tôi không quan tâm”

“À, anh không sao chứ?” – sao giọng nói của anh ta càng lúc càng kinh khủng thế này?

“Tôi ổn, tôi không sao”

“VẬY... TÔI CÚP MÁY ĐÂY” – không nên nói nhiều, có vẻ anh ta đúng là không được vui.

“Ừm, tạm biệt”

“À” – cúp máy rồi? Sao lại thế? Mình đâu có làm gì. Hồi chiều vẫn thấy anh ta vui vẻ mà. Hay là lúc ra về mình có thái độ không tốt? Không thể nào. Quái lạ!

Đợi một chút. Chuyện này mới là quái lạ. Sao mình lại phải lo lắng quá vậy? Anh ta giận thì giận, cũng đâu liên quan tới mình. Sao mình lại phải suy nghĩ nhiều cho một óc thể này?

Mình điên rồi!

Tốt nhất là đi ngủ một giấc. Lúc tỉnh lại sẽ không sao nữa. Phải, đi ngủ thôi!

12. Chương 12

“Cái gì? Cậu đưa Vương Lệ Khôn về nhà sao?” – Vô Ưu kinh hoàng thét lên.

“Anh làm gì mà hét toáng lên vậy?” – Nghiêm Khoan chán nản thả tờ tạp chí xuống bàn, chưa bao giờ thấy quản lý của anh thất kinh đến vậy.

“Nghiêm Khoan, cậu có bị gì không vậy?” – Vô Ưu lao tới sờ trán Nghiêm Khoan một cách lo lắng – “Cậu có biết lỡ mà tụi paparazzi chụp được 1 tấm thôi là có bao nhiêu chuyện rắc rối không? Không những cậu gặp rắc rối mà tôi cũng gặp rắc rối, công ty chúng ta cũng gặp rắc rối, cô nàng kia cũng gặp rắc rối, công ty cô ta cũng gặp rắc rối, tiểu Vũ của cậu cũng gặp rắc rối”

Trong cái bản trường ca “gặp rắc rối” của Vô Ưu, Nghiêm Khoan chỉ nghe được đúng một vế cuối cùng

“Chậm đã, anh bảo ai cơ?”

“Cậu, tôi, công ty chúng ta, Vương Lệ Khôn, công ty cô ấy và tiểu Vũ”

“Sao lại có Chấn Vũ ở đây? Anh ta đâu liên quan gì đến tôi”

“Không liên quan? Cậu nghĩ thời gian gần đây website của cậu và cậu ta tràn ngập các cậu hỏi của fan về vấn đề gì hả?”

“.....”

“Lỡ như chuyện cậu chở Vương Lệ Khôn về mà truyền ra ngoài, fan của hai người lại thi nhau đặt câu hỏi với cậu là chuyện đương nhiên, nhưng cậu nghĩ họ sẽ không đụng chạm đến cậu ta sao? Không chừng họ còn kéo đến gặp thẳng cậu ta mà tố cáo cậu “ngoại tình” nữa đấy”

“Anh không cần phải lo, Chấn Vũ có vẻ rất giận, anh ta sẽ không ngó ngang đến tôi hay mấy chuyện như thế nữa đâu”

“Cái gì? Giận? Sao cậu biết?”

“Tôi qua tôi gọi điện, nghe giọng anh ta có vẻ không vui”

“Cậu gọi điện cho cậu ta?” – mặt Vô Ưu dấy lên sự thích thú đến kỳ quái, nhìn mặt anh ta lúc này, con nít cũng phải sợ đến khóc thét – “Nhưng mà... hôm qua cậu đâu có gặp cậu ta, cậu ta chẳng có lý do gì giận cậu cả”

“Thực ra là... có đấy” – Nghiêm Khoan vuốt vuốt cằm, rồi lại gãi đầu, có chút hơi ngượng ngập.

“Hà?”

“Chiều hôm qua tôi có đi uống cà phê với anh ta, sau đó thì anh gọi điện đến và tôi phải cáo lỗi về trước”

“HẢ?????????????????”

“Chấn Vũ, bữa nay cậu làm sao vậy?”

“Không sao cả” – Kiều Chấn Vũ hờ hững đáp lại câu hỏi của Lao Thúc, thậm chí không quan tâm đến việc liếc nhìn anh ta một cái.

“Chấn Vũ” – Lao Thúc tiến đến quay mặt Chấn Vũ về phía mình – “Từ sáng đến giờ mặt cậu cứ như cái bánh bao chiều để thiêu bị người ta đập nát vậy(=.) Rốt cuộc là có chuyện gì hả?”

“Không có đâu, anh tưởng tượng quá rồi” – Chấn Vũ gạt tay của Lao Thúc ra, rồi lại quay đầu ra ngoài cửa sổ.

“Không, nhất định là có chuyện”

“Nè, anh làm gì vậy?”

Lao thúc không nói đến hai lời, đưa tay lục soát khắp người Kiều Chấn Vũ, lục lọi hết tất cả các túi lớn nhỏ, cuối cùng cũng lấy được cái điện thoại của anh.

“Để xem... cuộc gọi cuối cùng ngày hôm qua...”

“Trả cho tôi” – Chấn Vũ giật lại cái điện thoại, nhưng Lao thúc đã kịp xem danh sách các cuộc gọi hôm qua.

“Chấn Vũ, là tôi nhìn lầm hay là hôm qua Nghiêm Khoan đã gọi cho cậu vậy?”

“Anh nhìn lầm rồi” – Kiều Chấn Vũ trả lời không một chút suy nghĩ, cứ như là đã mặc định sẵn câu trả lời vậy.

“Vậy là tôi không nhìn lầm à” – Lao thúc mỉm cười tinh ranh – “Cậu ta gọi làm gì vậy? Hỏi thăm sức khỏe hay là hẹn hò?”

“Hẹn hò cái đầu anh á, cậu ta gọi để xin lỗi”

“Xin lỗi?”

Biết mình đã lỡ lời, Kiều Chấn Vũ nhất thời tỏ ra bối rối, nhưng rồi cố gắng tự trấn tĩnh, nói tiếp

“Thì hôm qua tôi và cậu ta có đi uống cà phê, sau đó cậu ta có công việc, bỏ về trước nên đến tối cậu ta gọi điện xin lỗi”

“Cái gì? Cậu ta bỏ rơi cậu ở quán cà phê sao?”

Lao thúc đứng bật dậy, thét lên kinh ngạc. Kiều Chấn Vũ lập tức nhìn anh bằng ánh mắt rực lửa.

“Này, này, này, anh ăn nói cho cẩn thận. Cách anh nói cứ như thể tôi với cậu ta là một cặp và tôi bị cậu ta “đá” vậy”

“Thôi được, tôi lỡ lời. Rồi sao? Cậu ta có giải thích lý do không?”

“Không cần giải thích, tôi biết” – Chấn Vũ cầm bữa một tờ tạp chí lên, giả vờ như đang xem.

“Hả?”

“Cậu ta có hẹn với Vương Lệ Khôn, tối qua trên đường về tôi thấy cậu ta chở cô ấy đi mà”

“HẢ?????????????????”

“A lô”

“Giải thích đi”

“Hả?”

“Tại sao tối qua anh để Nghiêm Khoan đi cùng với Vương Lệ Khôn?” – giọng Lao thúc đầy giận dữ qua điện thoại.

“Chuyện đó... mà sao anh biết?”

“Tiểu Vũ trông thấy và bây giờ trong phòng cậu ta toàn mùi giấm”

“Ai da, đó là do tiểu Khoan tự quyết, tôi chỉ mới sáng nay mới biết” – Vô Ưu thở dài một cái rồi bỗng nhiên hai mắt sáng bừng như vừa tìm thấy kho báu – “Ế, có thật là trong phòng tiểu Vũ toàn mùi giấm không?”

“Phải”

“Vậy thì chúng ta nên ăn mừng rồi”

“Cái gì?”

“Nghĩ coi, nếu giữa hai người không có chuyện gì thì việc gì tiểu Vũ phải khó chịu như vậy. Mà từ sáng đến giờ tiểu Khoan cứ đứng ngồi không yên vì biết tiểu Vũ giận đấy!”

“Phải ha” – Lao thúc cũng hòa theo, giọng nói tươi vui hơn hẳn.

“Vậy nghĩa là kế hoạch của chúng ta thành công bước đầu rồi”

Hai con cáo già đắc ý cười to, người xung quanh còn tưởng hai người có vấn đề, nên chẳng có ai dám đến gần.

Thông qua hai cái điện thoại nhỏ bé, hai con cáo già lại tiếp tục thảo luận những kế hoạch động trời tiếp theo

13. Chương 13

Hơn một tháng trời trôi qua, tình hình cũng chẳng có gì thay đổi giữa Nghiêm Khoan và Kiều Chấn Vũ, 2 tay quản lý cũng đều im hơi lặng tiếng, không động chạm đến chuyện của 2 người nữa. Cả hai đều tin chắc rằng mình đã thoát nạn nhưng...

“Sao gần đây mình hay nhức đầu thế này?”

“Sao gần đây ngực mình hơi đau nhỉ?”

Kể có thể nhận ra sự thay đổi nhỏ nhất ở Nghiêm Kiều không ai khác hơn chính là 2 con cáo già luôn kè kè bên cạnh họ. Cả tháng im lặng chỉ là để thăm dò tình hình hai bên thôi.

“A lô”

“A lô, Nghiêm Khoan, lâu quá không gặp, dạo này cậu thế nào?”

“À, ừm, tôi khỏe”

“Nghe giọng của cậu không khỏe chút nào”

“....”

“Có chuyện gì sao?”

“Hán Lương, có chuyện này, tôi muốn hỏi ý kiến của anh”

“Chuyện gì? Nghiêm trọng lắm sao?”

“Không hẳn”

“Nếu vậy chẳng lẽ cả cái nước Trung Quốc rộng lớn không có lấy một người cho cậu hỏi, lại gọi sang tận Hồng Kông hỏi tôi?”

“....”

“Được rồi, nói đi”

“Tôi đang có một số xích mích nho nhỏ với một người bạn và không biết cách giải quyết, anh có thể cho tôi vài lời khuyên không?”

“Bạn gì? Người yêu của cậu phải không?”

“Không, người kia là con trai, là một người bạn bình thường thôi”

“Cậu có biết vì sao người kia giận không?”

“Biết, à mà cũng không chắc lắm”

“Cái gì? Đến cái lý do bị giận mà cậu cũng không biết? Cậu bảo tôi làm sao mà cho lời khuyên hả?”

“Anh giúp tôi đi mà, ngoài anh ra tôi không biết nhờ ai cả”

“Còn quản lý của cậu, anh ta cũng nhanh trí lắm mà, sao không hỏi anh ta?”

“Nói với anh ta, anh ta chỉ có cười thôi”

“Tôi cũng không biết nói sao, nhưng mà đã là có xích mích thì nhất định phải có một bên sai, nếu cậu không sai, người kia cũng không sai thì chắc chắn là có hiểu lầm. Cậu phải tìm cơ hội nói chuyện rõ ràng với người ta, hiểu không cậu nhóc?”

“....”

“Nếu không có chuyện gì thì tôi cúp máy đây”

Tên này bao năm rồi vẫn không thay đổi. Từ hồi hợp tác với anh ta trong cái bộ phim mình-chẳng-còn-nhớ-nổi-tên đến giờ, anh ta vẫn giữ cái thái độ lãnh đạm đó với mọi người, cứ như thể dù ngày mai là ngày tận thế thì cũng chẳng liên quan gì đến anh ta.

Mà kể ra thì anh ta nói cũng đúng, mình nên nói chuyện rõ ràng với người kia.

Khỉ thật! Nghĩ cái quái gì vậy? Người kia còn không thèm nghe điện thoại, mình lại chẳng có thời gian đi gặp anh ta, lấy đâu ra cơ hội mà nói chuyện!

Mình làm cái quái gì thế này, sao lại phải đau đầu vì chuyện giữa mình với người kia chứ? Ai, ngược lại đau rồi! Không lẽ mình bị bệnh tim?

“A lô”

“Hán Lương?”

“Anh làm quản lý cho tiểu Khoan kiểu gì mà cậu ta gọi sang tận đây cầu viện tôi vậy”

“Hả?” – Vô Ưu gãi đầu, đây có thể coi là lần đầu tiên Chung Hán Lương chủ động gọi cho anh, vậy mà lại hỏi về Nghiêm Khoan.

“Cậu ta vừa gọi cho tôi, hỏi về vấn đề với một người bạn nào đó”

“Vậy sao?”

“Ừm, tiểu Khoan nói người bạn đó là con trai, đang có chút xích mích, nhưng cái giọng của cậu ta giống như là sợ phải chia tay bạn gái vậy. Nói tôi nghe, anh có biết cậu ta nói về ai không?”

“Hả? À... tôi biết, tôi biết rồi”

“Là ai?”

“Hán Lương à, có một số chuyện cậu không nên biết thì hơn”

“Hả? Đây, đây” – chỉ còn nghe thấy tiếng tút tút chói tai, Hán Lương cũng cúp máy, ném cái điện thoại sang một bên.

Anh thả mình xuống cái ghế sofa, rót một ít rượu vào ly. Anh liếc nhìn cái điện thoại, rồi lại quay ra phía cửa sổ, khẽ nhếch mép cười

“Xem ra mình sắp nhận được thiệp hồng rồi”

Bắt máy đi. Bắt máy đi. Bắt máy đi.

Chờ mãi không thấy người bắt máy, Nghiêm Khoan cứ đứng dậm chân liên tục như bị kiến cắn. Bộ dạng sốt ruột của anh làm ai trông thấy cũng bật cười.

“A lô” – cuối cùng cũng có người nghe điện thoại

“A lô, Chấn Vũ, tôi...”

“Tiểu Vũ đang quay phim” – người bắt máy là Lao thúc

“Vậy sao? Vậy tôi...”

“Khoan đã, tôi có chuyện muốn nói với cậu”

“Hả? Chuyện... chuyện gì?”

“Cậu đã làm gì tiểu Vũ của tôi?”

“Ý anh là sao?”

“Tiểu Vũ đáng yêu, hiền lành của tôi từ hơn một tháng trước tự nhiên trở nên khó chịu hơn bao giờ hết. Bây giờ người trong công ty thấy cậu ta như thấy quỷ. Nói, cậu đã làm gì hả?” – Lao thúc gần như hét lên trong điện thoại với một giọng điệu hết sức giận dữ, như thể chỉ cần nhìn thấy Nghiêm Khoan thì anh ta sẵn sàng nhảy vào xé xác.

“Tôi... tôi... tôi có làm gì đâu?”

“Không làm gì? Được, vậy cậu có giỏi thì đến buổi lễ ra mắt phim “Bản lĩnh Kỳ Hiểu Lam”* đi, tôi sẽ tin cậu”

“Hả?”

“A lô, a lô, đợi đã”

Nghiêm Khoan lau vệt mồ hôi trên trán. Anh cảm thấy giống như vừa thoát nạn, nhưng đồng thời cũng cảm nhận được một cái “nạn” khác đang đến gần.

Đáng lẽ mình không nên gọi điện – Nghiêm Khoan nghĩ thầm, nhưng dù sao thì bây giờ hối hận cũng đã muộn

14. Chương 14

“Tiểu Khoan, có người gửi cái này cho cậu nè” – Vô Ưu đưa ra một phong thư

Nghiêm Khoan nuốt chút nữa là phun ngụm nước trong miệng ra ngoài. Cái phong thư màu vàng nhạt, bên ngoài có một dòng chữ nhỏ “Thiệp mời tham dự buổi ra mắt phim Bản lĩnh Kỳ Hiểu Lam”.

Anh ta làm thật sao?

Nghiêm Khoan chỉ còn biết cười khổ.

Lao thúc đã làm tới mức này, Nghiêm Khoan không thể từ chối được nữa, nếu không thì ai mà biết được anh ta còn làm đến chuyện gì?

Đột nhiên Nghiêm Khoan ngược nhìn Vô Ưu với ánh mắt quái lạ

“Ai gửi cái này đến?”

Vô Ưu cố tình không nghe thấy, lãng đi nơi khác. Không cần nói nhiều, Nghiêm Khoan cũng hiểu. Chẳng có ai gửi nó tới cả, chỉ có tên quản lý “tốt bụng” của anh mang đến thôi. Xem ra quan hệ giữa hai tên quản lý này vẫn tốt.

Mình làm gì ở đây nhỉ!?!? Cứ cho là nhận được thư mời đi, nhưng sao mình lại phải đến đây???

“Làm gì mà đứng thừ ra vậy?”

Cái tên này, xem hần thích thú đến thế nào kìa. Mỗi lần anh ta tỏ ra thích thú thì tức là anh ta lại sắp bày trò gì đó. Mà những trò của anh ta chẳng bao giờ tốt lành cả, Mình nên về thôi!

“Tiểu Càn, vừa đến đã định về sao?”

Lao thúc vui vẻ tiến về phía Nghiêm Khoan và Vô Ưu. Nhìn cái cách Lao thúc và Vô Ưu tay bắt mặt mừng, vẻ mặt vui cười hết sức rạng rỡ mà Nghiêm Khoan bỗng rùng mình, nổi da gà. Hình như giác quan thứ 6 của anh mách bảo có điềm chẳng lành, Nghiêm Khoan quay đầu định bỏ đi.

“Chờ đã, cậu mà về thì vở kịch hay của chúng tôi bị hỏng mất”

“Hả? Đây, buông ra, hai người làm gì vậy? Buông tôi ra mau”

Mặc cho Nghiêm Khoan gào thét, giãy dụa, Lao thúc và Vô Ưu mỗi người một bên, khoác tay kéo Nghiêm Khoan đi thẳng vào giữa đám đông trong buổi tiệc.

“Vũ ca, anh không khỏe sao?”

“Vũ ca, anh không thích dự tiệc à?”

“Vũ ca, anh có cần ngồi nghỉ một chút không?”

“Cám ơn, tôi không sao đâu”

Mặt mình trông tệ đến vậy sao? Sao cả hai cô nàng này đều thay phiên nhau hỏi han vậy?

“Chấn Vũ, cậu ở đây nhé, tôi có chuyện phải đi một lát”

Tốt, anh ta đi là tốt nhất. Anh quản lý cứ kè kè bên cạnh thực sự là không thoải mái. Cứ nghĩ đến chuyện anh ta lại sắp gài mình vào một cái bẫy nào đó là mình lại thấy bức bối. Ấy, anh ta có chuyện gì mà đi giữa buổi tiệc nhỉ? Chẳng lẽ anh ta lại kéo cậu ta đến đây?

Kiều Chấn Vũ, bình tĩnh, có hai mỹ nhân như Y Năng Tĩnh và Tư Cầm Cao Lệ trước mặt mình, tội tình gì phải nghĩ đến một người khác, mà còn là một người con trai nữa.

“Vũ ca, hay là anh dừng uống rượu”

“Phải đó, sắc mặt anh trông càng lúc càng tệ đấy”

“Không, tôi không sao thật mà”

Phải ha. Có hai mỹ nhân vây quanh thì việc gì mình phải nghĩ đến chuyện khác. Kiêu Chấn Vũ, tươi tỉnh lên nào.

Buổi tiệc đã bắt đầu, thức ăn, đồ uống cũng lần lượt được dọn ra. Trong thiệp mời có ghi trước là tiệc buffet nhưng Nghiêm Khoan vẫn ngạc nhiên về mức độ linh đình của nó, chắc là bộ phim này đầu tư rất nhiều vào phần quảng cáo. Nghiêm Khoan bị hai tên quản lý kẻ lười người kéo, đến lúc anh không còn biết đường nào để ra khỏi đám đông thì hai người họ mới chịu buông tay, rồi lại không nói lời nào mà lui đi đâu mất.

Nghiêm Khoan đảo mắt nhìn tứ phía, đột nhiên lại bị thu hút về một hướng, chính xác là một người. Một người mà anh thậm chí còn không thấy rõ mặt, nhưng cái dáng người cao cao mà mảnh khảnh đó rất quen thuộc, thân ảnh áo trắng đó rất quen thuộc. Nghiêm Khoan lách người qua đám đông, tiến đến gần người kia.

“Tiểu Kiêu”

Một nam diễn viên khác bước tới, không chút ngần ngại ôm lấy Kiêu Chấn Vũ hết sức thân thiết. Nghiêm Khoan bỗng đứng lại tại chỗ, anh nhận ra người này, anh ta là diễn viên cùng công ty với Chấn Vũ và cũng là diễn viên chính trong bộ phim được ra mắt hôm nay. Cả hai người đều là nam, bản thân Nghiêm Khoan cũng là nam, nhưng cách anh chàng kia gọi Chấn Vũ và cử chỉ thân thiết của họ lại làm anh có cảm giác khó chịu.

“Đau” – Nghiêm Khoan bất giác ôm ngực, có cái gì đó vừa nhói lên, chỉ trong một cái chớp mắt nhưng để lại một cơn đau âm ỉ trong ***g ngực.

Xung quanh Kiều Chấn Vũ còn ba người nữa, đều là mỹ nhân, nhìn tấm poster trên sân khấu, Nghiêm Khoan cũng đoán được ba người họ đều là bạn diễn của người kia.

“Ai, đúng là mình nên đi gặp bác sĩ thôi” – ngực càng lúc càng đau.

“Cậu làm gì mà đứng như trời trồng vậy?”

Vô Ưu không biết từ đâu hiện ra (hơi giống ma nhỏ) đứng sững trước mặt Nghiêm Khoan.

“Nè, cầm lấy” – Vô Ưu vội vã nhét vào tay Nghiêm Khoan một ly rượu – “Qua đó đi”

“Hả?”

Nghiêm Khoan chưa kịp phản ứng gì thì đã nhận ra mình đang bị đẩy đến chỗ người kia.

Kiều Chấn Vũ vẫn chưa nhận ra điều gì kì lạ. Anh chàng diễn viên lúc này vội nhảy lên sân khấu, giật lấy micro.

“Tiểu Kiều à, cậu cũng nên lên sân khấu phát biểu cảm tưởng về bộ phim chứ nhỉ?”

Ánh đèn lóa mắt lập tức rơi vào chỗ Kiều Chấn Vũ đang đứng, nhưng ngay giây phút anh vừa chuyển động, lập tức có một thân người đổ nhào về phía anh, rượu trên tay người đó cũng đổ hết ra cái áo vest trắng anh đang mặc. Chấn Vũ kinh ngạc, rồi chuyển sang giận dữ, nghiến răng phát ra hai chữ

“Nghiêm Khoan?”

“Xin... xin lỗi, là tại anh ta” – Nghiêm Khoan thất thần chỉ tay về phía tay quản lý, nhưng anh ta lại biến mất từ lúc nào.

15. Chương 15

“Cậu nghĩ cái quái gì vậy hả?” – Chấn Vũ không kiềm được tức giận, quát thẳng vào mặt Nghiêm Khoan.

“Có biết buổi lễ hôm nay quan trọng thế nào không? Cậu lại làm đổ rượu lên người tôi, làm sao tôi chụp hình được với cái áo loang lổ vết rượu thế này? Nó còn là rượu vang đỏ nữa chứ. Trời ạ, bộ kiếp trước tôi mắc nợ cậu sao?”

“Tôi đã nói là tôi lỡ tay mà, hơn nữa là do tay quản lý ấy đẩy tôi, tôi đâu có ý lao vào người anh” – Nghiêm Khoan cố gắng giải thích, nhưng mà cái người đứng trước mặt anh càng nghe càng thấy khó chịu.

“Vậy tại sao cậu ở đây? Tôi nhớ là cậu đâu có liên quan gì đến bộ phim này”

“Cái đó... nếu không phải quản lý của anh gửi thiệp mời, tôi cũng chẳng cần phải đến đây”

“Cậu nói cứ như thể đó không phải lỗi của cậu vậy”

Kiều Chấn Vũ trừng mắt, Nghiêm Khoan cũng là nam tử hán, đâu dễ gì chịu bị người ta mắng khơi khơi thế ư, anh đã đi tới giới hạn, không nhường nhịn nữa.

“Đương nhiên không phải lỗi của tôi. Tôi đâu có muốn đến đây, càng không muốn lao vào người anh như lúc này, nếu có thì tôi muốn lao vào một cô gái xinh đẹp nào đó hơn”

“Cậu nói gì? Cậu nói vậy là sao hả? Cậu tưởng cậu là ai chứ? Siêu sao Hollywood chắc? Cậu chỉ là một tên nhóc nhỏ tuổi hơn tôi thôi”

“Chỉ có nhỏ hơn 85 ngày thôi”

“Cậu còn thấp hơn tôi”

“Có 3cm thôi, hơn nữa bây giờ anh nhìn lại xem ai thấp hơn”

“Cậu...”

Kiều Chấn Vũ bây giờ mới nhận ra, Nghiêm Khoan mang đôi giày đến 6 phân, còn bản thân anh thì từ trước đến giờ đã chưa hề mang đôi giày cao nào cả.

“Đó là do đôi giày của cậu”

“Vậy thì sao, sự thật là bây giờ anh vẫn phải ngược lên”

“Cậu... cậu... cậu...”

Kiều Chấn Vũ giận đến tím mặt, đứng lắp bắp nửa ngày trời mà chẳng nói được thêm lời nào. Nghiêm Khoan hít thở thật sâu vài lần, rồi cởi áo vest của mình ra đưa cho Kiều Chấn Vũ.

“Mặc cái này đi” – anh nói, nhưng lại quay sang chỗ khác, tránh chạm phải ánh mắt ngạc nhiên của Kiều Chấn Vũ.

“Hôm nay là buổi ra mắt phim, anh không thể không chụp hình được, nhưng áo của anh như thế thì làm sao chụp. Coi như là tôi thua, là lỗi của tôi, anh cứ mặc áo của tôi đi, sẽ không ai để ý đâu”

“Hả?”

“Còn “hả” cái gì? Bên ngoài bắt đầu nhộn nhịp rồi đó, nhanh mặc vào đi, số đo có sai khác một chút nhưng chắc không sao đâu”

“Tôi không mặc áo của cậu” – Kiều Chấn Vũ quay về phía bồn rửa mặt, cố gắng chà cho ra vết rượu.

“Đừng chà nữa, nó là rượu vang đỏ, anh làm vậy chỉ khiến nó tệ hơn thôi”

“...”

“Đã nói là đừng chà nữa mà, mặc áo của tôi đi”

“Không mặc”

“Mặc đi”

“Không, này... làm gì vậy?”

Nghiêm Khoan không thèm cãi tay đôi với Kiều Chấn Vũ nữa. Anh chẳng cần bận tâm suy nghĩ đã thả cái áo của mình xuống bên cạnh bồn rửa mặt, lao đến Kiều Chấn Vũ một tay giữ chặt vai, một nắm lấy cổ áo người ta mà... cởi.

“Có thay cái áo thôi, đâu phải chuyện gì to tát chứ”

“Buông ra ngay, tên nhóc này”

“Đừng có gọi tôi là nhóc”

“Tiểu Vũ, cậu xong chưa, mọi người đang... ầy, tôi xin lỗi” – Lao thúc đi một mạch vào nhà vệ sinh, vừa trông thấy Nghiêm Kiều, anh ta lại lấy tay bịt mắt, cứ như hai người họ đang làm điều gì mờ ám vậy.

“Anh đợi một chút, tôi ra ngay” – Chấn Vũ nói vậy, nhưng vẫn đang giằng co với Nghiêm Khoan và cả hai đều không có ý định chịu thua.

Lao thúc lại lấy cái điện thoại trong túi ra, chụp một cái tách, rồi mỉm cười, nhẹ nhàng phun ra một câu.

“Để tôi ra ngoài nói với mọi người là cậu không khỏe, cần đi nghỉ, hai người... cứ từ từ đi nhé”

“Tiểu Khoan, mong cậu nhẹ nhàng một chút, tiểu Vũ ngày mai còn phải làm việc”

“Hả?” – cả hai đồng thanh kêu lên kinh ngạc, nhưng tay cáo già đã nhanh chóng lủi ra ngoài. Lúc này hai người mới tự coi lại tư thế rất chi là khó coi của mình.

Kiều Chấn Vũ có cao hơn Nghiêm Khoan vài cm nhưng lại nhẹ hơn Nghiêm Khoan*, điều tất nhiên là sức lực không bằng cậu ta và bị đẩy sát vào góc tường. Lại thêm trong lúc giằng co, nút cổ áo của hai người lại bung ra. Áo vest của Kiều Chấn Vũ bị Nghiêm Khoan kéo lệch xuống một bên vai. Mà khoảng cách giữa hai người thực sự là rất rất rất nhỏ. Cái tư thế này, đến bản thân cả hai còn thấy đỏ mặt, chứ đừng nói tên quản lý kia, nhất định là đã nghĩ bậy.

“Tránh, ra, mau” – Chấn Vũ gằn từng chữ, và kết thúc câu nói bằng một cú đấm ngay mặt Nghiêm Khoan.

Tuy bị đánh đến xây xẩm mặt mày, nhưng Nghiêm Khoan lại không có ý phản kháng. Anh xoa vết thương trên mặt, khẽ chau mày một chút rồi cầm cái áo đỏ lên, đưa đến trước mặt Kiều Chấn Vũ.

“Đánh cũng đánh rồi, giờ mặc vào đi”

Chấn Vũ mở to mắt kinh ngạc. Trong lòng đột nhiên xuất hiện một cảm giác rất khó nói. Anh nhìn vết thương trên mặt Nghiêm Khoan, rồi lại nhìn cái áo trên tay anh ta. Kiều Chấn Vũ khẽ cắn môi dưới, nhận lấy cái áo, nói thật nhỏ hai chữ “Cám ơn” (đánh người ta xong rồi thế đấy à)

“Tiểu Vũ? Sao nhanh vậy?”

“Anh đứng đây nãy giờ sao?”

Kiều Chấn Vũ trợn mắt nhìn Lao thúc. Hóa ra từ nãy giờ anh ta chẳng đi đâu cả, cứ đứng trước cửa nhà vệ sinh nghe ngóng.

“Cái áo đó quen nhỉ?” – Lao thúc chớp chớp cặp mắt tinh ranh, nhưng Chấn Vũ chỉ ném cái áo trắng của mình vào mặt anh ta rồi bỏ đi một nước.

“Nè, tiểu Vũ”

Lao thúc vội chạy theo sau, còn Nghiêm Khoan phải mất một lúc mới dám bước ra ngoài với một bên mặt thâm tím.

16. Chương 16

“A lô”

“A lô, Nghiêm Khoan, bây giờ cậu có đang ở nhà không?” – giọng của Kiều Chấn Vũ vang lên trong điện thoại có vẻ hơi ngại ngùng.

“Sao lại không? Nhờ anh mà tôi phải hủy toàn bộ lịch quay trong ba ngày sắp tới và ngồi nhà nằm chơi mà” – Nghiêm Khoan không chút ngần ngại buông lời châm chọc.

“....”

“Được rồi, tôi đang ở nhà, có chuyện gì không?”

“Tôi muốn ghé qua nhà cậu một chút, có được không?”

“Được thôi, để tôi cho anh địa chỉ”

“Không cần đâu, quản lý của cậu cho tôi địa chỉ rồi. Tôi đang... ừm... tôi đang ở trước cửa nhà cậu này”

“Hà?” – Nghiêm Khoan kéo rèm nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả thực có một chiếc xe nhìn rất quen đang đậu ngay trước cửa nhà anh.

“Chấn Vũ? Anh đến làm gì vậy?”

Nghiêm Khoan vội chạy ra mở cửa đã thấy Kiều Chấn Vũ đứng trước cửa nhà anh từ lúc nào, trên tay cầm một cái áo vest đỏ.

“Cái này... hôm qua... ừm... Trả cho cậu” – Kiều Chấn Vũ đứng ấp úng một lúc lâu mới nói ra được ba chữ cần nói.

“Có thể thôi, tôi về đây”

Chấn Vũ quay đầu định bỏ đi, nhưng Nghiêm Khoan đã nhanh hơn, nắm lấy tay anh.

“Đợi chút, đã đến rồi thì vào nhà tôi ngồi chơi một lát rồi hãy đi”

“Hà?”

“Anh không có bận việc gì chứ?”

“Không, không có, tôi rảnh từ giờ đến chiều”

“Vậy được rồi, tôi ở nhà cũng buồn chán lắm, anh vào chơi cho vui”

“Hả? Hả?”

Không để Kiều Chấn Vũ kịp trả lời, cũng chẳng kịp phản ứng, Nghiêm Khoan đã nắm tay người ta lôi vào nhà. Cái mặt hớn hở đẩy người ta ngồi xuống ghế, lại điềm nhiên chìa tay ra.

“Đưa chìa khóa xe của anh đây”

Kiều Chấn Vũ cũng không hiểu nổi bản thân tại sao lại ngoan ngoãn đưa chìa khóa cho Nghiêm Khoan mà không có đến nửa lời thắc mắc. Nghiêm Khoan giật lấy cái chùm chìa khóa trên tay người ta, rồi phóng ra ngoài chạy xe vào garage. Chấn Vũ ngồi trong phòng khách của Nghiêm Khoan, nhìn quanh một vòng là đã thấy chói mắt. Màu chủ đạo của nội thất trong nhà là màu đỏ. Không cần nhiều lời, tên nhóc này chắc chắn là thích màu đỏ – anh nghĩ.

Trong lúc Chấn Vũ còn đang lo nhìn ngắm, dò xét căn nhà thông qua cái phòng khách thì Nghiêm Khoan đã quay lại, đứng trước mặt anh với gương mặt niềm nở, trả chùm chìa khóa cho anh rồi lại lon ton chạy vào bếp, miệng vẫn không ngừng huyên thuyên. (ta dùng từ “lon ton” có quá lắm không)

“Anh uống gì nhé? Nhưng bia của tôi bị tên quản lý uống hết rồi, nhà cũng ít nấu nước, anh uống nước cam, nước dâu hay nước đào? Nước đào đi ha?”

“Ăn gì không? Tôi còn vài cái bánh flan này. Anh ăn luôn đi ha”

“Anh có muốn ăn trái cây không? Ăn táo đi ha”

Nghiêm Khoan cứ lảng xảng chạy tới chạy lui, trong khi Kiều Chấn Vũ chỉ ngồi một chỗ, chẳng nói được lời nào vì cứ mở miệng ra là lại có kẻ nhảy vào chặn họng.

Chỉ trong chốc lát, trên bàn đã tràn ngập các loại đồ ăn, nào bánh, nào trái cây, thậm chí còn có kẹo. Nghiêm Khoan đặt lon nước đào xuống bàn, nhìn Kiều Chấn Vũ lúc này vẫn còn chưa hết ngạc nhiên.

“Sao vậy?”

“....” – Kiều Chấn Vũ há hốc mồm, hoàn toàn bị cái thái độ của chủ nhà làm cho nghẹn họng.

“A” – Nghiêm Khoan bỗng vỗ tay lên đùi, rồi lại ôm mặt than vãn – “Tôi quên mất, anh đã ăn gì chưa? Bây giờ cũng 11h trưa rồi, chắc anh đói bụng rồi hả? Đang đói mà ăn mấy thứ này thì không tốt phải không?”

“Tôi... không...” – Chấn Vũ cuối cùng cũng thốt được ra lời, nhưng (lại) bị Nghiêm Khoan nắm tay kéo đi. Đến lúc anh định thần lại đã thấy mình ngồi trên xe của cái tên quá-sức-hiếu-khách kia.

“Ở gần đây có một nhà hàng rất ngon, tôi cũng đang đói, chúng ta tới đó ăn nhé?”

Tuy là hỏi, nhưng Nghiêm Khoan lại chẳng thèm đợi Kiều Chấn Vũ trả lời đã phóng xe chạy đi.

“Sao vậy? Xuống xe đi” – Nghiêm Khoan hỏi thúc người ngồi trong xe, nhưng Kiều Chấn Vũ chỉ đáp lại bằng một thái độ bối rối kỳ lạ.

“À... tôi... thực ra cũng không cần đâu... tôi không đói”

“Đến đây rồi, không lẽ anh định cho tôi vào đó ăn một mình, còn anh ngồi ngoài này chờ sao?”

“Không phải vậy, nhưng mà...”

“Cứ vào đi, không đói thì ngồi uống nước”

Nghiêm Khoan tự động mở cửa xe, kéo người đang ngồi trong xe ra ngoài, rồi vẫn giữ nguyên cái tay nắm chặt lấy cổ tay người ta như thế, kéo người ta đi thẳng vào trong nhà hàng.

“Cho tôi một bàn hai người, góc nào khuất một chút”

“Vâng” – cô phục vụ nhìn hai người với đôi mắt đầy soi mói.

Nhất định là bị nhận ra rồi – Kiều Chấn Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi nguyên rửa cái tên nhóc đầu óc rỗng tuếch kia. Tự hỏi không biết cậu ta hôm nay bị cái gì mà tự đứng lại đến chỗ đông đúc này, lại còn nắm tay nắm chân, lồi lồi kéo kéo.

“Hai anh dùng gì ạ?”

“Cá hồi hấp gừng và hành tím, hai phần”

Kiều Chấn Vũ còn chưa kịp mở cái menu ra thì Nghiêm Khoan đã thản nhiên gọi món, còn đưa ra hai ngón tay một cách hết sức bình thản, không cần nhìn đến cái mặt kinh ngạc của người đối diện.

“Hai anh có dùng đồ uống gì không?”

“Cam vắt, hai ly”

“Vâng, hai anh vui lòng đợi một lát ạ”

Đợi cô phục vụ đi khuất, Kiều Chấn Vũ mới đặt cái menu xuống bàn, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn Nghiêm Khoan, ầy vậy mà cậu ta vẫn thản nhiên mỉm cười.

“Sao vậy?”

“Cậu... tự nhiên quá nhỉ?”

“Anh phải thông cảm cho tôi, bị người ta đánh đến sưng mặt nên bây giờ phải ăn cá tầm bổ”

Kiều Chấn Vũ gần như hóa đá. Anh nhìn vết thương trên mặt Nghiêm Khoan hôm nay đã sưng tím lên, anh khẽ mím môi tỏ vẻ hối lỗi rồi không nói lời nào nữa.

“Vì anh có lỗi nên phải chịu phạt”

“....”

“Hôm nay tôi gọi món nào anh phải ăn hết, tôi gọi đồ uống nào anh cũng phải uống hết, không được bỏ sót và đương nhiên là không được giành trả tiền với tôi”

Kiều Chấn Vũ liếc mắt nhìn Nghiêm Khoan như muốn hỏi “Thế mà là phạt sao?”, nhưng chỉ thấy kẻ kia mỉm cười thật tươi với cái má bầm tím. Anh cũng không muốn đòi co nhiều, đành chiều theo ý người kia vậy.

17. Chương 17

“Này” – Kiều Chấn Vũ đột nhiên lên tiếng đúng lúc Nghiêm Khoan vừa đưa ly nước lên miệng, chỉ có thể đưa mắt qua liếc nhìn anh một cái – “Nếu ở nhà buồn chán sao không gọi bạn gái của cậu đến chơi?”

Một lời thốt ra làm Nghiêm Khoan muốn sắc nước, nhưng vẫn cố kiềm nén cơn xúc động, chỉ lẳng lẳng đặt ly nước xuống bàn, thở dài một tiếng. Kiều Chấn Vũ bị cảnh tượng trước dọa cho đến thất kinh hồn vía, chợt mở to hai mắt, rồi nhẹ giọng, nói trong sự hồ nghi

“Chẳng lẽ... cậu chưa có?”

Nghiêm Khoan vẫn không trả lời mà chỉ nhìn Kiều Chấn Vũ bằng đôi mắt hết sức ủy khuất, đến mức không-thể-ủy-khuất-hơn-được-nữa.

“Thật không vậy? Cậu chưa có bạn gái sao? Cũng không để ý ai à?”

“Nói về để ý, thì có một người”

“Ừm, vậy sao?” – Kiều Chấn Vũ cúi đầu ăn tiếp, cứ như không nghe thấy lời vừa rồi vậy.

Nghiêm Khoan thấy thái độ của người đối diện, nhìn không được mà phì cười. Ngay lập tức, Chấn Vũ ngẩng đầu lên, trân trọng tặng cho anh một cái liếc mắt lạnh thấu xương. Thế nhưng, hình như sau khi bị đánh,

Nghiêm Khoan bị chạm mạch ở đâu đó hay sao mà dừng khí lại tăng lên gấp mấy trăm lần. Anh không những không sợ cái liếc mắt “trêu mến” của Chấn Vũ, ngược lại anh còn mỉm cười

“Trên mép miệng anh dính nước sốt kìa”

Không chút ngần ngại, Nghiêm Khoan cầm lấy cái khăn giấy trên bàn, lau đi vệt nước sốt bên mép miệng Chấn Vũ. Anh không quan tâm đến sự ngạc nhiên trên gương mặt người ta, càng không bận lòng đến ánh nhìn tò mò thích thú của mấy cô nàng xung quanh. Sau khi hoàn tất nhiệm vụ, Nghiêm Khoan thả nhẹ cái khăn xuống bàn và tiếp tục bữa ăn

“Còn anh, Chấn Vũ, anh có người yêu chưa?”

Cái nĩa xiên miếng cá đang đưa tới miệng thì dừng lại giữa không trung. Sau 3 giây đứng hình, Kiều Chấn Vũ giả ngơ, vẫn cầm cúi ăn. Nghiêm Khoan chỉ nhướn miệng cười đắc ý.

“Vậy là... anh cũng chưa có?”

“Tôi có quá nhiều việc để làm và không có thời gian cho mấy chuyện đó”

“Không sao, như thế tốt mà. Anh chưa có người yêu thì tốt”

Kiều Chấn Vũ nhìn vẻ kỳ lạ trên mặt Nghiêm Khoan. Nghĩ rằng hai người cũng có thể coi là bạn, Chấn Vũ hỏi

“Lúc này cậu nói cậu có để ý một người, người đó như thế nào?”

“Rất tốt”

“Tôi có quen không?”

“Có, anh còn biết rất rõ nữa”

“Vậy sao?” – Kiều Chấn Vũ định hỏi là ai nhưng rồi lại thôi, không muốn hỏi nữa.

“Người đó rất dễ thương” – Nghiêm Khoan cười nói

“Dễ thương? Tại sao không dùng từ “xinh đẹp”?”

“Tôi nghĩ nếu dùng từ đó thì người ta sẽ giận, nên tốt nhất là chỉ “dễ thương” thôi”

“Tôi không nghĩ một cô gái có thể giận khi được khen là xinh đẹp”

“Người đó không phải con gái”

Nghiêm Khoan nhìn thẳng vào Kiều Chấn Vũ, thậm chí không chớp mắt, cứ như thể chỉ cần anh chớp mắt một cái người trước mặt sẽ chạy đi mất. Anh nhìn, nhìn thật kỹ. Nhìn đôi mắt đen chứa đầy sự kinh ngạc. Nhìn đôi môi đang mím thật chặt. Nhìn đôi vai khê run lên. Nhìn cả đôi tay đang cứng đờ. Nghiêm Khoan nhìn chăm chăm vào Kiều Chấn Vũ với một ánh mắt hết sức nghiêm túc, như muốn khoét hai cái lỗ trên mặt người ta.

Sau một thoáng thất thần, Kiều Chấn Vũ đứng bật dậy, không quên ném cho Nghiêm Khoan một cái nhìn đầy giận dữ trước khi rời đi.

“Cậu đùa vậy đủ rồi đấy”

Kiều Chấn Vũ nhanh chóng ra khỏi nhà hàng. Nghiêm Khoan định đuổi theo nhưng còn phải thanh toán hóa đơn, đến lúc ra đến cửa thì người kia đã mất dạng.

Đến chiều, Lao thúc tới nhà Nghiêm Khoan để lấy xe và kèm theo lời nhắn của Kiều Chấn Vũ “Tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu”.

Cuộc gọi thứ 8 rồi, Chấn Vũ vẫn không bắt máy. Mình đã làm gì sai sao? Mình chỉ nói thật lòng thôi mà, ai ngờ Chấn Vũ có thể nổi giận đến vậy!

Lần cuối cùng mình rung động vì người khác là từ bao giờ chứ?

Nghiêm Khoan a Nghiêm Khoan, sao đối tượng lại là một nam nhân chứ?

Điện thoại? Là Chấn Vũ sao?

“A lô”

“Hán Lương?”

“Sao giọng cậu nghe thất vọng vậy? Đang chờ điện thoại của ai à?”

“....”

“Cậu đã giải quyết xong chuyện với người bạn của cậu chưa?”

“Đáng lẽ là xong rồi nhưng mà...”

“Lại có chuyện gì sao?”

“Hán Lương, tôi nghĩ tôi thích người ta rồi”

“Chẳng phải cậu bảo người ta là con trai sao?” – cái giọng giễu cợt của tên Chung Hán Lương này thật đáng ghét

“Phải, người ta là con trai”

“Tiểu Khoan, cậu đang giỡn phải không? Cậu đang nói với tôi là cậu thích một người con trai sao?”

“Tôi nghĩ là vậy”

“Rồi sao nữa? Cậu định rời đi hay âm thầm ở bên người ta”

“Không, tôi nói ra rồi” – và tôi không hề có chút ý hối hận về việc đó đâu.

“CÁI GÌ???”

“Cậu ta là ai, cái người mà cậu thích ấy?”

“Là Kiều Chấn Vũ”

“Tôi biết cậu ấy, nhưng... cậu điên sao? Trước giờ cậu đâu có hứng thú với con trai”

“Lần này khác”

“....” – là mình làm sao? Hán Lương thật sự thờ dài à?

“Nếu cậu đã quyết thì tùy cậu vậy, nhưng nếu lỡ có chuyện gì thì đừng có bay sang Hồng Kông tìm tôi đấy”

“Đừng lo, tôi không để có chuyện gì đâu”

Tên này sao lại đột nhiên lo lắng vậy chứ? Mà xét cho cùng thì cũng chẳng có gì là lạ, thằng bạn trước giờ chỉ thích nữ giới lại đột nhiên tuyên bố là đang thích một người con trai, làm gì có ai giữ được bình tĩnh?!

Ngay cả mình cũng không hiểu nổi. Từ lúc nào mà bị thu hút bởi đôi mắt đen, to tròn ấy? Từ lúc nào mà không thể rời mắt khỏi nụ cười rạng rỡ như nắng xuân ấy? Rốt cuộc là từ lúc nào mà mình dù bị đánh cũng không tránh, không đánh trả?

Nghiêm Khoan, người có ngu ngốc quá không? Làm thế nào mà lại đi phải lòng một nam nhân chứ? Vì ảnh hưởng của bộ tiểu thuyết ngu ngốc kia? Hay là vì bị hai tên quản lý làm cho đầu óc trở nên bất thường? Hay là.....

18. Chương 18

“Tiểu Vũ, cậu có điện thoại kìa”

Kiều Chấn Vũ liếc nhìn màn hình điện thoại, vừa thấy tên người gọi, anh lập tức nổi giận, ném tờ tạp chí xuống bàn.

“Mặc kệ nó”

Nhớ đến chuyện ở nhà hàng mấy hôm trước, Kiều Chấn Vũ càng thêm bực mình. Cuối cùng gạt đồ cả ly nước trên bàn. Lao thức thấy vậy lòng cũng tự kêu không ổn, nhưng cũng không dám nói nửa lời, viện cớ bận việc mà ra ngoài.

Đến lúc chỉ còn một mình trong phòng, Chấn Vũ cảm thấy hơi nhức đầu, ngửa đầu ra sau, nhắm nghiền hai mắt một cách mệt mỏi.

“Lại nhức đầu à?” – lúc Kiều Chấn Vũ đang khó chịu chỉ có một người dám làm phiền, Huỳnh Duy Đức.

Kiều Chấn Vũ giật mình ngồi thẳng người lại. Xét về tuổi tác, Huỳnh Duy Đức lớn Kiều Chấn Vũ 7 tuổi, là người mà Chấn Vũ coi như anh trai. Xét về vai vế, Huỳnh Duy Đức là đàn anh đáng kính trong công ty. Kiều Chấn Vũ trước giờ dù có bực mình cỡ nào cũng đều nể mặt người anh này.

“Sao vậy? Là do công việc bận rộn hay là có ai chọc giận em?”

Kiều Chấn Vũ không nói gì, nhưng điện thoại lại reo. Anh chỉ liếc qua một cái rồi lập tức nhấn nút tắt máy, không cần suy nghĩ đã khóa máy luôn.

“Vậy là có người chọc giận em rồi” – Huỳnh Duy Đức nói chắc như đinh đóng cột, Chấn Vũ cũng không thể chối cãi, chỉ còn biết gạt đầu.

Duy Đức tiến đến, ngồi xuống bên cạnh Chấn Vũ, nhẹ nhàng khoác vai anh.

“Nói anh nghe, là kẻ nào có gan chọc giận tiểu Kiều của chúng ta vậy?”

“Em không sao đâu, anh không cần lo”

“Nói dối, em rõ ràng là có sao”

“Em đã nói là không sao mà” – Kiều Chấn Vũ đột nhiên nổi giận, quát lớn làm Huỳnh Duy Đức hết sức kinh ngạc. Sau một lúc, Duy Đức vỗ nhẹ vai của Chấn Vũ.

“Em không muốn nói cũng không sao, nhưng nếu lúc nào cảm thấy muốn nói thì cứ đến tìm anh”

Trước khi rời đi, Huỳnh Duy Đức còn xoa đầu Kiều Chấn Vũ làm mái tóc của anh rối tung.

“A” – vừa đến cửa, Duy Đức đứng lại, quay nhìn Kiều Chấn Vũ – “Có một cậu tên Nghiêm Khoan tới tìm em, cậu ta đang ngồi chờ ở phòng khách dưới đại sảnh, anh lên đây để nói cho em biết mà quên mất”

“Cám ơn anh” – Chấn Vũ gắng gượng mỉm cười, rồi lập tức lao ra khỏi phòng.

Nghiêm Khoan hết ngồi gõ đến muốn thủng cái bàn rồi lại đứng dậy, đi lại khắp phòng, có vẻ là rất sốt ruột.

“Cậu không hiểu phần nào trong câu “Tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu” hả?”

Kiều Chấn Vũ đứng khoanh tay, lưng tựa vào một bên cửa, lạnh lùng đưa mắt nhìn kẻ đang đi tới đi lui trong phòng.

Nghiêm Khoan vừa nghe thấy giọng của Kiều Chấn Vũ đã vội chạy tới, nhưng Chấn Vũ nhanh chóng lùi bước, còn buông ra một câu

“Cậu còn bước gần thêm một bước, tôi sẽ cho cậu một cú đấm nữa đấy”

“Chúng ta nói chuyện được không?”

“Không, cậu về được rồi”

Kiều Chấn Vũ định bỏ đi, nhưng Nghiêm Khoan lại nắm lấy tay anh, kéo anh ra ngoài. Đương nhiên Chấn Vũ cũng không để yên, lập tức phản kháng, cố sức dùng tay còn lại gỡ tay của Nghiêm Khoan ra. Đến khi móng tay của anh cào tay vào tay Nghiêm Khoan đến bật máu, người kia cũng không hề có ý định buông tay, còn nói một cách hết sức thản nhiên.

“Ở đây nói chuyện không tiện, chúng ta đi nơi khác nói”

Đẩy Chấn Vũ vào xe, Nghiêm Khoan cho xe chạy đi. Trong suốt cả quãng đường, Nghiêm Khoan chỉ lái xe bằng một tay, tay còn lại dù đang chảy máu vẫn nắm chặt tay của Kiều Chấn Vũ, nhất quyết không chịu buông.

“Chúng ta vào quán cà phê nhé?” – Nghiêm Khoan niềm nở.

“Không”

“Hay là nhà hàng”

“Không”

“Hay là công viên nào đó”

“Không”

“Vậy được thôi”

Nghiêm Khoan bất ngờ thắng xe làm Kiều Chấn Vũ bất ngờ suýt bị chúi đầu về phía trước. Nghiêm Khoan chỉ mỉm cười, quay sang nhìn Chấn Vũ

“Nếu mấy chỗ đó đều không được thì ở đành phải ở đây vậy”

Kiều Chấn Vũ nhìn quanh, lúc anh không để ý Nghiêm Khoan đã lái xe đến tận chỗ nào rồi. Xung quanh có một bóng người, trên cả đoạn đường dài chỉ có thưa thớt vài ba ánh đèn đường heo hắt. Chiếc xe của Nghiêm Khoan màu đen tuyền, nay lại đậu ở một góc tối, nơi ánh đèn đường yếu ớt không thể chiếu tới, Nghiêm Khoan lại tắt cả đèn pha nên chiếc xe gần như hòa lẫn vào bóng tối trên con đường.

“Cậu muốn nói gì?”

“Tại sao mấy ngày nay tránh mặt tôi?”

“Buông tay ra” – Kiều Chấn Vũ vẫn giữ vẻ mặt băng lãnh, không thèm liếc nhìn Nghiêm Khoan.

“Tại sao mấy ngày nay đến điện thoại cũng không nghe?”

“Buông tay ra”

“Tại sao lúc này lại tắt máy?”

“Tôi nói cậu buông tay ra, có nghe không hả, tên nhóc này?” – Kiều Chấn Vũ giận dữ thét lên, cuối cùng cũng chịu quay qua nhìn Nghiêm Khoan.

“Đừng có gọi tôi là nhóc” – giọng Nghiêm Khoan thét còn to hơn.

Kiều Chấn Vũ trừng mắt nhìn Nghiêm Khoan một lúc lâu cũng không nói lời nào.

“Xin lỗi, tôi có hơi lớn tiếng” – Nghiêm Khoan hạ giọng.

Kiều Chấn Vũ vẫn im lặng, nhẹ nhàng tiến đến gần, đưa tay vuốt nhẹ mặt của Nghiêm Khoan. Chấn Vũ đột nhiên nở một nụ cười thật tươi, thật đẹp, rồi vươn người tới trước và đặt lên môi Nghiêm Khoan một nụ hôn.

Cả người Nghiêm Khoan hóa đá, bàn tay này giờ sống chết cũng không buông dần nơi lỏng. Môi Chấn Vũ dần tách ra. Nghiêm Khoan định mở miệng nói nhưng lại gặp phải ánh mắt không chút thiện ý và vẻ mặt lạnh lùng của người đối diện.

“Cậu chưa luyện tập gì cho chuyện này chứ gì?” – Kiều Chấn Vũ mỉm cười khinh thường.

“Hả?”

“Cậu cũng đã cố gắng rồi, công ty của cậu chắc cũng đã hài lòng. Tốt nhất là sau này đừng tới tìm tôi nữa”

“Cậu không phải Phương Quân Càn, tôi cũng không phải Tiểu Khuynh Vũ, đừng có lầm lẫn ở đây”

Chấn Vũ mở cửa xe, thật nhanh đã đi ra ngoài, vừa đi vừa lấy tay lau miệng như thể vừa chạm môi vào thứ rất dơ bẩn.

“Chấn Vũ”

Nghiêm Khoan đuổi theo sau, nhưng Chấn Vũ không hề dừng lại, thậm chí còn tăng tốc, bước nhanh hơn nữa. Nghiêm Khoan vừa đi vừa không ngừng gọi, đến lúc không thể kiên nhẫn hơn được nữa, anh chạy lên phía trước.

“Chấn Vũ, nghe tôi nói được không?”

“Không, mau tránh ra cho tôi đi”

“Chấn Vũ không nghe tôi cũng nói. Đây không phải do công ty yêu cầu, cũng không phải do ảnh hưởng từ quyền tiểu thuyết nào đó, là tôi thật lòng”

Nghiêm Khoan dùng ánh mắt nghiêm túc nhất mà nhìn người đối diện, thái độ chân thành nhất mà thể hiện, giọng điệu bình tĩnh nhất mà nói.

“Tôi lấy cái gì để tin cậu?”

“Cái này”

Trong chớp mắt anh đã bị Nghiêm Khoan hôn, gắt gao hôn, kịch liệt hôn. Không chỉ là hôn, mà là mút, là cắn, là dây dưa triền miên không dứt.

Chấn Vũ cảm thấy hô hấp đình trệ, khó thở vô cùng, khó chịu vô cùng, liền không chút ngần ngại, dùng hết sức đẩy Nghiêm Khoan ra. Nhưng dù Chấn Vũ có cố cũng vẫn đẩy không ra, ngược lại bản thân còn bị Nghiêm Khoan đẩy vào ven đường, đến lúc lưng chạm vào thân cây gỗ ghè mới dừng lại được.

Nghiêm Khoan vẫn không dừng lại, vẫn tiếp tục hôn. Một tay gắt gao giữ lấy vai Kiều Chấn Vũ, một tay nhẹ nhàng ôm lấy gương mặt mà anh luôn cho là “dễ thương”. Một con người nhưng hai bàn tay là hai trạng thái khác nhau, một mạnh mẽ nắm giữ như sợ phải đánh mất, một dịu dàng nâng niu như đang chạm vào bảo vật. Nếu là cô gái khác, có lẽ đã vô lực ngã vào lòng Nghiêm Khoan, nhưng đây là Kiều Chấn Vũ, dĩ nhiên là anh không yếu đuối như nữ tử, ngược lại, anh cứ luôn cố sức đẩy cái tên ngông cuồng nhỏ tuổi hơn anh ra.

Nghiêm Khoan cuối cùng cũng dừng lại. Anh ghé sát tai Chấn Vũ, làm hơi thở nóng bỏng phả vào cổ người ta.

“Cái này có đủ làm Chấn Vũ tin không?”

Kiều Chấn Vũ nghe câu nói đó, chỉ thấy một trận da gà nổi lên. Mất mấy phút yên lặng, cuối cùng anh cũng thốt ra được hai chữ

“Nói dối”

“Hả?”

“Cậu sắp đặt tay nhà báo nào đó ở quanh đây phải không? Diễn kịch đủ rồi, bảo hắn ra đây đi”

“....”

“Sao hả? Vỡ kịch “Càn Vũ ngoài đời thực” tới đây dừng là được rồi, cậu không cần phải cố gắng nữa”

“Tôi phải nói bao nhiêu lần? Đây không phải là đùa, không phải diễn kịch, là thật lòng...”

Nghiêm Khoan chưa nói hết câu đã (lại) bị một cú đấm giáng thẳng vào mặt, ngã lảo đảo ra đất.

Chấn Vũ chỉ thẳng vào mặt Nghiêm Khoan mà nói

“Cậu ở yên đây thì tôi sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, cậu mà đuổi theo thì đừng trách tôi quá nặng tay, tôi sẽ đánh cậu đến mức tay quản lý của cậu cũng nhận không ra”

“Tôi không đuổi theo, Chấn Vũ cũng đừng đánh, đau tay đấy!”

Kiều Chấn Vũ coi như không nghe, bỏ đi một nước. Từ đằng sau vọng đến câu nói của Nghiêm Khoan

“Đi từ từ, coi chừng té”

“Tiểu Vũ? Cậu vừa đi đâu vậy?”

“Đừng hỏi”

Kiều Chấn Vũ ôm bộ mặt in hằn cả trăm chữ “giận” bước vào phòng. Anh ngồi phịch xuống ghế, uống một hơi hết sạch chai nước trên bàn, rồi quay qua trừng mắt nhìn Lao thúc

“Từ ngày mai tôi cấm anh qua lại với bên công ty của tên nhóc Nghiêm Khoan đó, rõ chưa?”

“Tại sao vậy?”

“Anh cũng không được gọi điện cho tay quản lý của cậu ta luôn”

“Hả?”

“Cậu ta có tới cũng không cho vào”

“....” – Lao thúc hoàn toàn cứng họng, đứng trơ ra nhìn vẻ mặt giận dữ của Chấn Vũ.

“A lô”

“Ba ngày tới tôi được nghỉ phải không?”

“Phải, vì mặt cậu bị người ta đánh sưng hết một bên rồi mà”

“Anh xin cho tôi nghỉ thêm một thời gian nữa đi”

“Hả?” – Vô Ưu thất kinh hét lên trong điện thoại.

“Tôi bị đánh luôn bên còn lại rồi”

“Hả??? Nghiêm Khoan, cậu đùa phải không? Cậu làm gì mà để bị đánh nữa vậy hả?”

“Vậy nha, tôi cúp máy đây, tôi còn có chuyện phải làm”

Nghiêm Khoan lập tức cúp máy, không biết rằng ở đầu dây bên kia có người đang xanh mặt vì không biết phải ăn nói thế nào với ban giám đốc.

19. Chương 19

“Tiểu Khoan, cậu sao... CÁI MẶT CỦA CẬU BỊ GÌ VẬY?” – Vô Ưu vừa vào đến nhà đã quăng hết cả đồng hồ trên tay xuống đất, chạy lại xem cái mặt thâm tím của Nghiêm Khoan

“Anh đừng có đùng, ĐAU, đã nói là đừng đùng mà” – Nghiêm Khoan càng né, Vô Ưu càng mạnh tay kéo mặt anh qua để xem cho rõ vết bầm, xem cả mấy vết cào trên tay Nghiêm Khoan.

“Cậu làm gì mà đến nông nổi này hả?”

“Chuyện dài lắm”

Nghiêm Khoan chỉ tươi cười, né tránh việc trả lời câu hỏi. Anh ngồi xuống ghế, tiện tay với lấy trái táo từ đĩa trái cây trên bàn. Đột nhiên nhớ tới lần trước người kia tới đây anh đã gọt táo cho người ta ăn. Nhớ lại cái bản mặt ngơ ngác lúc đó, anh không nhịn được mà bật cười.

“Nói” – Vô Ưu giật lấy trái táo từ trong tay Nghiêm Khoan – “Giữa cậu và tiểu Vũ có chuyện gì rồi phải không?”

“Chuyện gì là chuyện gì chứ?”

“Nhìn mặt cậu bầm dập thế này mà vẫn tươi như hoa, nhất định là chuyện vui rồi”

“Làm gì có” – miệng nói vậy nhưng biểu hiện của Nghiêm Khoan lại quá thành thật, anh cứ không ngừng cười.

Vô Ưu liếc mắt tinh quái nhìn Nghiêm Khoan

“Ở đây, ở đây, ở đây, còn ở đây nữa” – Vô Ưu bỗng dưng chỉ thẳng vào giữa trán Nghiêm Khoan, rồi lại chỉ vào mũi, vào cái má bầm tím, vào ngực anh – “Tiểu Khoan, không lẽ cậu không biết, cả người cậu đang bắn ra toàn trái tim hồng đó”

“Vậy sao?” – Nghiêm Khoan hoảng hốt đưa tay sờ khắp mặt mũi

“Nói mau, cậu làm gì mà bị người ta đâm thêm một cái nữa hả?”

“Có làm gì đâu”

“Tôi chỉ... chỉ... tôi chỉ có hôn một cái thôi mà”

“À, có thể thôi h... CÁI GÌ????”

“Tiểu Khoan, không ngờ nha. Tôi thực nhìn không ra cậu lại là loại người như thế”

“Anh nói vậy là sao? Loại người gì chứ?”

Nghiêm Khoan tỏ thái độ mặc kệ, ung dung đến bên bàn vi tính, trên màn hình hiện lên rõ mồn một là website của anh.

“Nè, cậu thích tiểu Vũ thật sao?”

“Ừm”

“Tại sao vậy? Chẳng phải lúc đầu cậu kiên quyết phản đối sao?”

“Vì Chấn Vũ dễ thương, mắt to, mặt tròn, nụ cười đẹp, tính tình đáng yêu”

Trái táo rơi ngay xuống sàn, Vô Ưu đắc ý cười lớn

“Đúng là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi nha. Tiểu Khoan, cậu cuối cùng cũng có ngày hiểu được cảm giác này rồi đó, hahahaha”

“Anh im giùm đi, mọi chuyện đã xong đâu”

“Hả?”

“Tôi bày tỏ rồi mà người ta lại nghĩ là tôi diễn kịch, tôi hôn người ta rồi mà người ta lại nghĩ tôi làm vậy là do nhiệm vụ”

“Rắc rối nhỉ?”

Vô Ưu tiến đến sau lưng Nghiêm Khoan, ngang nhiên chống tay lên đầu anh

“Sao? Có cần tôi làm quân sư cho cậu không?”

“Vậy anh nghĩ tại sao tôi còn chưa đánh chết anh hả?”

“Còn không mau nghĩ cách giúp tôi”

Nghiêm Khoan mỉm cười, Vô Ưu cũng cười theo. Hai người nhìn nhau cười một hồi lại chuyển ánh mắt về phía màn hình vi tính.

“Cậu muốn làm người ta tin thì phải xem bản lĩnh của cậu cỡ nào”

Vô Ưu chỉ tay về phía màn hình “Phải biết tận dụng những thứ cậu có sẵn chứ”

“Chấn Vũ, có người gửi cái này cho anh”

Cô tiếp tân đưa ra một cái phong thư màu đỏ, không đề tên người gửi, chỉ có người nhận đề tên Kiều Chấn Vũ.

Chấn Vũ nhận lấy phong thư, gật đầu cảm ơn rồi nhanh chóng ra xe, phóng tới trường quay.

“Cắt, cắt”

Đạo diễn hét lớn, làm mọi người đều giật mình. Ông tiến đến chỗ Chấn Vũ với vẻ mặt khó xử.

“Chấn Vũ, hôm nay cậu làm sao vậy? Diễn xuất lại cứng ngắt như thế, không giống cậu chút nào”

“Xin lỗi”

“Được rồi, mọi người quay lại lần nữa nào”

“Cắt”

“Chấn Vũ cậu bị gì vậy? Biểu cảm của cậu đâu hết rồi? Sao lại đứng thất thần thế kia? Ở cảnh này cậu phải tỏ vẻ hết sức giận dữ chứ, đừng có thờ người ra thế”

Đạo diễn tức giận hét lớn, mọi người cũng có vẻ mệt mỏi, ngay cả bạn diễn của Chấn Vũ cũng chán nản lắm rồi nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh.

“Đạo diễn, hay là ta nghỉ một lát rồi quay tiếp. Chắc là anh ấy hơi mệt nên diễn xuất không được tốt” – cô nói.

“Cũng được, mọi người giải lao”

Lúc mọi người tìm cho mình một chỗ ngồi nghỉ, Chấn Vũ cũng mệt mỏi tìm một góc khuất và ngồi xuống.

Lao thúc cầm một chai nước đưa cho Chấn Vũ.

“Tôi thấy cái này trong túi áo của cậu, ai gửi vậy?” – Lao thúc đưa cái phong thư màu đỏ ra trước mặt Chấn Vũ

“Không biết, lúc nãy nhân viên trong công ty đưa cho tôi”

“Mở ra xem đi” – hai mắt Lao thúc lộ rõ sự thích thú, nhưng Chấn Vũ không hề chú ý đến, chỉ để ý đến việc mở cái phong thư được dán lại bằng... keo dán sắt.

Cuối cùng, anh xé luôn cả cái bao, để lộ vật bên trong. Là một tờ giấy, không, là một tấm ảnh. Ảnh của... Nghiêm Khoan

“Cậu ta lên hình đẹp đấy chứ” – Lao thúc vuốt cằm gật gù.

Chấn Vũ nhìn tấm ảnh trên tay một lúc lâu, tay bắt đầu run lên, mặt cũng lúc đỏ lúc tím. Xoẹt. Chấn Vũ không chút bận tâm, xé tấm ảnh làm đôi.

Sau giờ giải lao, Chấn Vũ chỉ cần làm một lần là hoàn thành cảnh quay.

20. Chương 20

Một ngày...

Hai ngày...

Nửa tháng trôi qua...

Mỗi ngày đều có một phong thư màu đỏ gửi cho Chấn Vũ, bên trong luôn có một tấm ảnh của Nghiêm Khoan. Tổng cộng đến giờ là hơn 15 tấm đều bị Chấn Vũ xé đôi và vứt đi không thương tiếc.

“Chấn Vũ, có người gửi cái này cho anh”

Một cô nhân viên bước vào phòng đưa cho Chấn Vũ một phong thư màu đỏ

Anh không cần suy nghĩ, càng không cần mở ra xem đã xé nó làm đôi, ném lên bàn. Cô gái nhìn anh kinh ngạc, Chấn Vũ vẫn giữ vẻ bình tĩnh, tươi cười.

“Không có gì đâu. Tôi muốn nghỉ ngơi một chút, cô ra ngoài được không?”

“Vâng, vậy anh cứ nghỉ ngơi đi, tôi đi làm việc tiếp”

Cô gái bước ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Đợi đến khi cửa đã đóng lại thật chặt, bên ngoài trở nên yên tĩnh, tin chắc rằng cô gái đã đi xa, Chấn Vũ mới đứng phắt dậy, cầm lấy phong thư màu đỏ kia, vò nát trong tay rồi ném thẳng vào thùng rác.

“Cái tên này, cậu ta đang định làm gì vậy chứ? Ngày nào cũng gửi hình, cậu ta tưởng mình đẹp lắm sao? Đang âm mưu cái quỷ gì vậy”

Lao thúc vừa bước vào phòng, nhìn thấy biểu tình trên mặt Chấn Vũ đã lập tức hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra

“A, cậu ta lại gửi nữa à? Tính luôn lần này là 17 bức rồi nhỉ”

“18, là 18 bức đó”

Chấn Vũ hét lên giận dữ

“Cậu ta nghĩ gì vậy? Ngày nào cũng gửi hình của cậu ta cho tôi”

“Đừng nóng, cậu mà khan giọng là lát nữa không đi ***g tiếng được đâu”

Ít nhất là dù giận cỡ nào thì Chấn Vũ cũng luôn ý thức được bản thân là ai. Nếu không thì anh đã nổi điên lên trước mặt cô nhân viên vừa rồi, chứ đâu có vì giữ hình tượng mà phải cố gắng dè nén. Nếu không thì bây giờ anh đã để mình mặc sức la hét, chứ đâu có vì giữ giọng để ***g tiếng mà cố gắng kiềm chế.

“Anh ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một lát”

“Ừm, cậu tốt nhất là nên lên xem website của cậu đi, có một thứ hay lắm”

“Hả?”

Cửa phòng vừa đóng, Chấn Vũ đã cảm thấy một đợt da gà nổi lên, anh có một thứ linh cảm chẳng lành. Kiểu Chấn Vũ lao đến bàn vi tính, mà cái đầu tiên anh nhìn thấy trên website của mình là dòng chữ “Click here” do một người lấy nick là Kevin gửi

Là cậu ta...

Chấn Vũ suy nghĩ một lúc lâu rồi cũng quyết định nhấn thử xem sao.

Đường link dẫn đến website của Nghiêm Khoan, với một dòng tiêu đề màu đỏ to tướng... “Vũ nhi, đừng giận, tôi thật lòng mà”

“Ok, cắt”

Cuối cùng cũng xong rồi. Quay cảnh trời mưa thật chán, lúc nào cũng khiến cả người ướt sũng, nhưng không sao, hôm nay tâm trạng mình đang tốt, có ướt một chút cũng không sao.

“Kevin, cậu có chuyện vui phải không?”

“Hả?” – sao lão đạo diễn này lại biết? Minh thể hiện rõ ràng vậy sao?

“Sau mấy ngày nghỉ tôi thấy biểu hiện của cậu tốt hơn hẳn, nhất định là có chuyện vui rồi. Nói tôi nghe xem, có bạn gái rồi hả?”

“Làm gì có” – Vũ nhi là con trai mà.

“Ai da, nhìn cậu kìa, trên mặt in rõ dòng chữ “Tôi đang yêu” thế kia mà còn chối”

Không thể nói cho lão này biết là mình thích Vũ nhi được, dù sao cũng đang trong giai đoạn theo đuổi mà, nói ra thì hỏng chuyện hết.

“Cậu làm tôi muốn trẻ lại 10 tuổi ấy”

“Đạo diễn đừng đùa” – ông mà có trẻ ra 20 tuổi nữa cũng đừng hòng tìm được ai đáng yêu như Vũ nhi, mà cũng đừng mơ đến chuyện giành được với tôi.

Còn đứng đây không biết lão này còn hỏi gì nữa, chuồn nhanh thì hơn, mình còn “việc” phải làm mà.

“Hôm nay tới đây thôi phải không? Tôi đi thay đồ rồi về trước đây”

“À, cậu cũng về nghỉ sớm đi”

“Đừng có lo yêu mà lơ là công việc đấy nhé”

Lão này thật nhiều chuyện nha.

Vô Ưu đâu rồi nhỉ? Chắc là đang gọi điện cho Lao thúc.

Ấy, mình bị nhiễm cách xưng hô của hai tên điên đó rồi.

Mặc kệ! Miễn là họ giúp mình tiếp cận Vũ nhi là được.

“Tiểu Khoan”

“Tình hình sao rồi?”

“Tiểu Vũ xem website của cậu rồi, nổi giận rồi”

“Thật sao?”

“Đang gọi đến đây. 1, 2, 3”

Tên này là thần sao? Linh như vậy? Quả thực là gọi rồi, cuối cùng cũng chịu gọi rồi.

“A lô”

“Dẹp ngay cái dòng chữ trên website của cậu đi” – ai, quả nhiên là giận thật nha, chưa bao giờ nghe Vũ nhi hét lớn đến vậy.

“Vũ nhi, cuối cùng cũng nhớ tôi quá chịu không nổi rồi hả? Phải gọi cho tôi rồi hả?”

“Gi? Cậu gọi tôi là gì?”

“Ai~ tại mấy ngày nay tôi phải quay bù cho mấy hôm nghỉ nên có hơi bận rộn, không gọi cho Vũ nhi được. Xin lỗi nhé”

“Hả?”

“A, hay là tối nay tôi qua nhà Vũ nhi chuộc tội nhé” – đồng ý đi, đồng ý đi, đồng ý đi

“Cái gì? Tôi bảo cậu dẹp cái dòng chữ trên website của cậu đi. Có nghe không hả?” – không đồng ý tôi cũng mặc kệ.

“Vậy nha, 7h tối nay tôi qua. Bye”

Thành công rồi.

Chắc bây giờ Vũ nhi đang giận lắm. Mình có làm quá không?

Không sao! Không sao! Vũ nhi dù giận cũng rất dễ thương!

21. Chương 21

7:00pm

Cậu ta có tới không? Chắc không đâu. Chắc cậu ta chỉ đùa thôi. Phải, chắc chắn là đùa. Nhưng cái giọng cậu ta nghe chẳng giống đang đùa

7:01pm

Không tới, nhất định không tới

Chắc chắn là không tới

Nhưng mà...

7:02pm

Qua 7h rồi, chắc là không tới đâu

Không tới, không tới, không tới...

“Vũ nhi!!!!!!!!!!!!!!”

Tới rồi

“Đến làm gì?”

Kiều Chấn Vũ không mở cửa mà chỉ nói qua khe cửa, nhưng anh cũng có thể thấy được cái bản mặt tươi roi rói của “ai đó”

“Vũ nhi, mở cửa đi”

“Sao tôi phải mở? Mà sao cậu dám gọi tôi kiểu đó?”

“Ai~ đành phải dùng tới cái này”

Chấn Vũ còn đang thắc mắc thì cửa đã mở. Nghiêm Khoan ngang nhiên mở khóa cửa và bước vào trong.

“Ở đâu cậu có cái đó?” – Kiều Chấn Vũ kinh ngạc chỉ cái chìa khóa trên tay Nghiêm Khoan.

“Lao thúc đưa cho tôi”

“Lao thúc?”

“Là quản lý của Vũ nhi đấy”

“....”

“Đã ăn gì chưa? Hay là đợi tôi?”

“Tôi ăn rồi”

Chấn Vũ vừa nói dứt lời thì cái bụng phản chủ lại kêu lên ầm ĩ hại anh phải xấu hổ đỏ mặt. Anh thực lòng không muốn thừa nhận là mình chưa có gì bỏ bụng, không phải đợi “ai đó” nha, chỉ là chưa ăn thôi.

“Tôi có mua đồ ăn, để tôi ra xe lấy”

Nói rồi Nghiêm Khoan chạy ra ngoài. Chấn Vũ đứng ngẩn ra một hồi mới nhận ra là Nghiêm Khoan đã để chìa khóa trên bàn, trong đầu lập tức lóe lên một suy nghĩ. Anh chạy ra, đóng cửa thật nhanh.

“A”

Một tiếng thét thất thanh vang lên. Hóa ra, Nghiêm Khoan vừa quay lại đã thấy Chấn Vũ định đóng cửa, không suy nghĩ liền đưa chân vào cản lại.

“Mau bỏ chân ra”

“Không bỏ”

Với cái chân chèn ngay cửa, Kiều Chấn Vũ chẳng thể đóng cửa, mà cũng không thể dùng vũ lực được. Haizz, ai bảo cả hai đều là diễn viên, Chấn Vũ hiểu rõ tầm quan trọng của cơ thể trong cái nghề này mà, hai lần trước đều là do thiếu bình tĩnh mà ra, lần này thực không thể dùng đến vũ lực nữa rồi.

Thừa lúc Chấn Vũ đang khó xử, Nghiêm Khoan đã dùng sức đẩy cửa vào trong, xách theo một cái túi to đùng.

“Lần sau đừng đóng cửa mạnh vậy chứ”

“Cậu còn muốn có lần sau?”

“Ai, ai, ai, tôi đói rồi, ăn đi thôi!”

Cái thái độ giả ngu của Nghiêm Khoan khiến Kiều Chấn Vũ tức điên, anh phải cố gắng kiềm chế để không cho cái tên trước mặt một trận.

Trong đời anh chưa từng thấy tên nào tự nhiên đến vậy, ngang nhiên vào nhà người khác, ngang nhiên mua đồ ăn đến, ngang nhiên sử dụng đồ đạc trong nhà người khác, ngang nhiên bày biện đủ thứ trên bàn, mọi thứ đều ngang nhiên cứ như đang ở nhà cậu ta vậy.

“Cậu muốn gì đây?”

“Ăn tối”

“Tôi không hỏi cậu đang làm gì, tôi hỏi cậu muốn gì?”

“Ăn tối với Vũ nhi”

Nghiêm Khoan dọn ra đủ thứ đồ ăn. Chấn Vũ tự nhủ không thể rơi vào bẫy của cậu ta, nhưng bản năng lại không nghe theo lý trí, cái bụng đói cứ kêu liên hồi. Anh chỉ còn biết nguyên rửa cái tay quản lý chết tiệt đã cho xe chạy thẳng về nhà mà không hề dừng lại mua đồ ăn.

“A, còn đứng đó? Ngồi xuống đi, cứ tự nhiên đi ha”

“Đây là nhà tôi”

“Thì sao?”

“Cứ ngồi xuống ăn đi đã”

Nghiêm Khoan đẩy Chấn Vũ ngồi xuống ghế, nhét vào trong tay anh một chén cơm, rồi lại gấp đủ thứ đồ ăn vào chén (cơm + đồ ăn đều là mua đồ làm sẵn đấy ạ)

“Ăn đi”

Nghiêm Khoan ngồi xuống ghế, chống cằm nhìn chăm chăm Kiều Chấn Vũ, gương cái đôi mắt như con nít không nhéo ấy ra mà nhìn, làm Chấn Vũ suýt nữa là làm rơi đôi đũa.

“A, Vũ nhi có nhận được mấy tấm hình không?”

“Nhận rồi, xé rồi”

“Hả????????? Tàn nhẫn vậy sao?”

Chấn Vũ cứ nghĩ là Nghiêm Khoan sẽ kêu gào dữ lắm, nhưng không ngờ cậu ta chỉ buông ra một câu than thở như thế rồi lại có thể tươi cười, càng không ngờ được câu nói tiếp theo lại là

“À, tôi có bỏ thuốc kích thích trong đồ ăn đấy”

Một chút xíu cơm vừa cho vào miệng lập tức bay ra ngoài theo cái điệu cười nắc nẻ của Nghiêm Khoan

Đủ quá rồi! Mình có thể đánh cậu ta được không?

22. Chương 22

“Cậu... cậu dám...”

“Tôi chỉ hù thôi, ai bảo Vũ nhi xé hết mấy tấm hình đó”

“Cậu... về ngay. Đi về ngay!”

“Không về”

Kiều Chấn Vũ nằm mơ cũng không ngờ Nghiêm Khoan lại có thể mặt dày ngồi lì ở đó, còn... lại còn phồng má, giương đôi mắt như con nít đòi kẹo đó ra nhìn anh. Chấn Vũ nhất thời bối rối không biết phải làm sao thì “ai đó” đã chạy vào nhà bếp, lục tủ lạnh.

“Vũ nhi, ở nhà hết bia rồi, sao không mua thêm?”

“Đừng có nói cái giọng giống như đây là nhà cậu”

“Vũ nhi, có điện thoại kìa”

Nghiêm Khoan chỉ tay về phía cái điện thoại đang chớp đèn để trên bàn. Lúc chiều quay phim, Chấn Vũ đã tắt âm mà quên mở lại, thảo nào nó chẳng hề reng một tiếng.

“A lô”

“Tiểu Kiều, em đang làm gì vậy?” – là Huỳnh Duy Đức, Chấn Vũ nhận ra giọng của anh ta qua điện thoại

“Hả? À... em... em đang ăn tối ở nhà” – Kiều Chấn Vũ ấp úng trả lời, mắt liếc nhìn tên nào đó đang lục tung cái nhà bếp của anh.

“Vậy sao? Anh vừa quay xong, định rủ em đi ăn tối”

“.....”

“Anh qua nhà ăn với em được không?”

“Hả? Chuyện đó...”

“Sao vậy? Không thích anh qua sao?”

“Không phải vậy! Mà là...”

“Đợi anh một chút nhé! Anh qua đó ngay”

“Hả? Đợi... đợi đã” – Duy Đức đã cúp máy trước khi Chấn Vũ tìm được một lý do thích đáng, anh chỉ còn biết thở dài – “Sao ai cũng tự nhiên quá vậy?”

“Vũ nhi, là ai gọi vậy?” – Nghiêm Khoan cầm lon nước cam đi ra.

“Cậu về ngay”

Kiều Chấn Vũ trở nên nghiêm túc hơn, nắm tay kéo Nghiêm Khoan ra ngoài, nhưng Nghiêm Khoan lại lý lờm chụm lấy cạnh bàn, chân lại móc vào chân bàn, nhất quyết không chịu đi.

“Đi ngay, đi ngay lập tức”

Lần trước cậu ta tới công ty tìm mình cũng gặp Victor*, nếu lần này mà để Victor thấy cậu ta ở nhà mình ăn tối, lại còn cái cách xưng hô của cậu ta, còn thái độ của cậu ta, ai biết anh ấy sẽ nghĩ gì chứ. Nghiêm Khoan, cậu về nhanh giùm tôi

“Không về, không về, không về”

Đùa sao? Khó khăn lắm mới vào được, chưa kịp làm gì đã bảo mình về. Mình còn chưa chắc sẽ có được lần thứ hai tốt đẹp thế này, sao mà về thế này được? Lúc này rốt cuộc là ai gọi, nhất định kẻ đó là nguyên nhân, nếu không sao Vũ nhi lại đột nhiên nổi cơn thế này. Mình mà biết kẻ nào gọi nhất định sẽ cho hắn sống không bằng chết.

“Về ngay”

“Không về”

“Coi như tôi năn nỉ cậu, về đi”

“Không, không, không, tuyệt đối không về”

“Tiểu Kiều? Em làm gì vậy?”

“Victor? Anh... sao anh đến nhanh vậy?” – Chấn Vũ kinh ngạc nhìn Duy Đức đứng ngay cửa cũng đang giương mắt nhìn hai người.

“A, đây chẳng phải cái cậu Nghiêm Khoan hôm trước đến tìm em sao?”

“Anh là...”

“Tôi là Huỳnh Duy Đức, đàn anh của tiểu Kiều, cậu có thể gọi tôi là Duy Đức, hoặc gọi bằng tên tiếng Anh là Victor như tiểu Kiều gọi cũng được” – tên nhóc này sao lại ở đây?

“Hân hạnh gặp anh, tôi là Nghiêm Khoan” – tiểu Kiều, tiểu Kiều, bộ thân lắm sao?

Nghiêm Khoan và Duy Đức bắt tay nhau có vẻ khá thân thiện, nhưng ánh mắt hai người nhìn nhau như có lửa, còn Chấn Vũ – nguyên nhân gây ra sự việc trên – lại không hề nhận ra.

“Tiểu Kiều, em đang ăn tối phải không? Có phần cho anh không?”

“Không có” – Nghiêm Khoan trả lời dứt khoát, tay càng siết chặt hơn.

“À... nếu anh muốn thì...”

“Không được” – Nghiêm Khoan hét lên

“Vậy anh không khách sáo”

Duy Đức dứt tay Nghiêm Khoan ra, thản nhiên ngồi vào bàn, không cần đợi ai mời đã bắt đầu dùng bữa.

Chấn Vũ thì không vấn đề gì nhưng Nghiêm Khoan lại đang ôm đầu kêu trời.

Bữa ăn tối trở nên kỳ quái khi Chấn Vũ thì ngồi ăn một cách tự nhiên, còn Nghiêm Khoan – người bỏ tiền ra mua bữa ăn và Huỳnh Duy Đức – vị khách bất ngờ, ngồi đối diện nhau, vừa ăn vừa trừng mắt nhìn đối phương, bộ dạng không khác gì hổ rình mồi.

“Hai người có vẻ thích nhau đấy nhỉ”

“Không có” – Nghiêm Khoan và Duy Đức đồng thanh, quay sang nhìn Chấn Vũ

“Nãy giờ hai người cứ ngồi nhìn nhau hoài đấy thôi”

“Không phải vậy”

Bữa tối bất thường, cuộc nói chuyện bất thường bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại, là điện thoại của Huỳnh Duy Đức

“A lô. Hả? Bây giờ sao? Nhưng mà... Được rồi, tôi tới ngay”

Anh quay sang nhìn Chấn Vũ với vẻ tiếc nuối

“Xin lỗi nhé, anh có việc đột xuất, phải đi ngay”

“Ừm”

“Vậy... khi khác anh mời em đi ăn”

“Ừm”

“Không tiễn” – Nghiêm Khoan chen ngang, còn đưa tay hướng ra cửa, không hề che giấu ý muốn đuổi cổ con kỳ đà cản mũi (theo suy nghĩ của Nghiêm Khoan)

Đợi đến khi Duy Đức miễn cưỡng rời đi rồi, Chấn Vũ quay sang nhìn Nghiêm Khoan bằng ánh mắt hình viên đạn

“Sao cậu còn chưa về luôn đi?”

“Hả? Tại sao?”

“Rất cuộc cậu muốn gì? Sao cứ làm phiền tôi mãi vậy?”

“Rất cuộc Vũ nhi muốn gì? Sao cứ nhất quyết không tin rằng tôi thật lòng vậy?”

“Cậu... cậu có làm gì cũng vậy thôi. Tôi không tin vẫn là không tin”

“Tôi sẽ không vì công ty mà làm tới mức này đâu”

“.....”

Chấn Vũ đem chén đĩa vào bếp, bỏ vào bồn rửa, không chú ý đến người kia đang từ từ tiến đến gần. Nghiêm Khoan ôm lấy anh từ phía sau. Thật nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm người ta giật mình.

“Cậu có biết mình đang làm gì không hả?”

“Ôm Vũ nhi”

“Cậu...” – không nhận được nữa, tên này thật quá lắm mà.

Chấn Vũ thúc nguyên cả cái khuỷu tay vào bụng Nghiêm Khoan, làm người kia đau đến lặn ra đất, nhưng miệng vẫn tươi cười.

“Đánh hay lắm! Đánh hay lắm! Không đánh vào mặt”

“Cậu mà không ra khỏi đây ngay lập tức thì tôi sẽ cho cậu một đá vào mặt đấy”

“Được, được, đi ngay đây! Dù sao tôi cũng được hưởng chút tiện nghi rồi (ý nói cái ôm đấy ạ) ngày mai tôi lại tới”

“Hả?”

Trước khi rời đi, Nghiêm Khoan không quên lấy lại cái chìa khóa nhà (của Chấn Vũ)

23. Chương 23

Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh...

8h30 sáng...

Chung Hán Lương mặc một bộ vest đen kết hợp với áo sơ mi trắng tùy tiện nới lỏng mấy cái nút cổ áo, đeo kính đen để ngụy trang, tay xách một cái vali không lớn lắm. Anh bước thật nhanh ra khỏi sân bay, nhân viên sân bay đón cho anh một chiếc taxi gần đó. Từ trong xe, anh nhìn ra phía bầu trời trong xanh không một gợn mây, khẽ cười thầm.

“Ai~ Hình như sắp có bão”

“Chấn Vũ, có người gửi...”

“Cám ơn”

Chấn Vũ giật lấy cái phong thư màu đỏ trên tay cô nhân viên rồi đi nhanh về phòng nghỉ của mình.

Anh bước vào phòng, mở ngăn kéo học tủ và để phong thư màu đỏ kia vào đó. Lao thúc đứng phía sau cười hỏi

“Không xé nữa sao?”

“Anh nhiều chuyện quá”

“Sao hả? Không nỡ xé à?”

“....”

“Tối qua có chuyện gì vui không? Kể tôi nghe đi”

Chấn Vũ vẫn im lặng đọc kịch bản, vờ như không nghe thấy gì cả.

Đột nhiên nhớ ra một thứ rất quan trọng, Chấn Vũ quay sang nhìn Lao thúc với ánh mắt không mấy thân thiện

“Chìa khóa nhà tôi, là anh đưa cho cậu ta phải không?”

“Hả? Đưa ai? Ai đưa?”

“Anh đừng có giả ngốc! Nói mau, sao anh lại đưa cho cậu ta?”

“Tôi không có đưa cho tiểu Khoan à nha. Tôi đưa cho Vô Ưu mà”

“Vô Ưu?”

“Quản lý của tiểu Khoan”

“Đưa cho anh ta thì cũng giống như đưa cho Nghiêm Khoan rồi. Từ lúc nào mà anh thân với bên đó quá vậy hả? Sao anh không qua đó làm luôn đi?”

“Ấy, tiểu Vũ, đừng nóng mà” – Lao thúc lần la đến xoa bóp vai cho Chấn Vũ.

Chấn Vũ không thấy được bộ mặt gian trá của Lao thúc nên cơn giận cũng dần nguôi lại. Anh tiếp tục chuyên tâm vào chuyện học kịch bản.

Lao thúc thấy Chấn Vũ không còn ý kiến về chuyện cái chìa khóa nữa cũng lo đi làm công việc của mình: xem xét giấy tờ, sắp xếp lịch quay, gọi điện khắp nơi để hỏi giờ giấc chính xác, lại còn phải xếp lịch mấy cái phỏng vấn v.v... Quanh quẩn một hồi cũng tới giờ hẹn phỏng vấn.

“Tiểu Vũ, chắc tay phóng viên kia cũng tới rồi, để tôi xuống xem”

“Ừm” – anh khẽ gật đầu, vẫn chăm chú vào cuốn kịch bản trên tay.

“Tiểu Khoan”

“Hả?”

Tiếng gọi của Vô Ưu kéo Nghiêm Khoan khỏi thế giới mộng tưởng.

“Cậu đang nghĩ cái gì mà lộ ra cái mặt tà đạo thế hả?”

“Anh nói nhảm gì vậy? Làm gì có”

Nghiêm Khoan quay sang hướng khác, nhưng vẫn không giấu được cái dáng vẻ hạnh phúc đến nỗi muốn bay lên mây kia.

“Tối qua có chuyện gì rồi phải không?”

“Không có gì hết”

Vô Ưu vẫn nhìn Nghiêm Khoan dò xét, nhấn mạnh từng chữ

“Thật là không-có-gì?”

“À thì... cũng có... có một chút”

Vô Ưu định hỏi cho ra lẽ, nhưng nhìn lại đồng hồ đã đến giờ, vội giục Nghiêm Khoan

“Lát nữa nói chuyện này sau, cậu mau chuẩn bị đi. Hôm nay cậu có buổi trả lời phỏng vấn cho tạp chí Premiere”

“Ừ, tôi biết rồi”

“Chào anh Chấn Vũ, tôi là Đường Lam, phóng viên của tạp chí Premiere”

“Chào cô” – Chấn Vũ bắt tay cô phóng viên một cách thân thiện

“Chào anh Nghiêm Khoan, tôi là Trương Nhiên, phóng viên tạp chí Premiere”

“Chào cô” – Nghiêm Khoan bày ra nụ cười tươi nhất để tiếp đón cô phóng viên

“Trước tiên anh có thể giới thiệu một chút về bản thân được không?”

“Tôi sinh năm 1978, nhóm máu A, chòm sao Bò Cạp”

“1979, O, Bảo Bình”

“Công việc của anh dạo này thế nào?”

“Tôi đang tham gia hai bộ phim là Khổng Tử và Hẹn hò kiểu Trung Quốc”

“Mỹ nhân tâm kế vừa xong, phim Bờ nước đang trong giai đoạn chuẩn bị, tạm thời tôi chỉ quay một số quảng cáo và học kịch bản thôi”

“Đến giờ hình như anh vẫn chưa có người yêu phải không? Vậy đến này anh có để ý ai không?”

“Hả? Không... không có... không có ai cả”

“Thực ra thì có một người, một người rất dễ thương”

“E hèm, cô có thể hỏi sang vấn đề khác được không?”

“Được rồi, vậy không biết anh có biết về quyển tiểu thuyết tựa là Khuynh tấn thiên hạ – Loạn thế phồn hoa không?”

“Có, tôi có biết”

“Đương nhiên là biết”

“Anh có ý kiến gì về chuyện đó không?”

“Chuyện này... tôi không muốn nói nhiều về vấn đề đó”

“Nó là một câu chuyện khá thú vị”

“Hiện giờ có rất nhiều fan hâm mộ của anh ảnh hưởng bởi quyển tiểu thuyết này, anh có khó chịu về việc họ gọi anh là công tử/hầu gia không?”

“Khá là khó chịu, vì đó không phải là tôi nên đương nhiên là có khó chịu”

“Lúc đầu thì khó chịu nhưng sau đó cũng thấy gọi như thế cũng không đến nỗi nào”

“Vậy anh có quen biết với Nghiêm Khoan/Kiều Chấn Vũ không? Anh có từng gặp anh ta chưa?”

“Có, tôi từng gặp cậu ta... ừm... một vài lần, không thân lắm”

“Có, có, có, sao lại không biết? Chúng tôi rất thân thiết”

“Nếu có người dựng phim dựa trên cuốn tiểu thuyết này và mời anh tham gia thì anh có chấp nhận không?”

“Không, tôi không có hứng thú”

“À... ừm... tôi sẽ suy nghĩ”(thực ra là muốn lắm chứ)

“Vậy anh có dự định gì cho tương lai không?”

“Tạm thời thì tôi đang tập trung cho hai bộ phim mới, không có thời gian suy nghĩ những chuyện khác”

“Tôi đang có một kế hoạch rất chu đáo cho tương lai rồi”

Một giờ sau...

Buổi phóng vấn kết thúc...

Cô phóng viên bước ra khỏi phòng, đi theo sau là tay cáo già (của 2 bên)

“Hôm nay cô vất vả rồi, còn chuyện...”

“Anh yên tâm, chúng tôi sẽ lo liệu”

“Vây cảm ơn cô”

24. Chương 24

Sau cả ngày làm việc mệt mỏi, điều đầu tiên Kiều Chấn Vũ nghĩ tới đương nhiên là lái xe về nhà ngay.

“Vũ nhi”

Nghiêm Khoan lao ra chặn trước đầu xe Chấn Vũ.

“Cậu làm cái quái gì vậy?”

Chấn Vũ còn đang thắc mắc thì từ xa đã thấy cả một đám hơn hai mươi mấy cô gái mặt mày phấn khởi chạy tới, còn Nghiêm Khoan thấy họ cứ như thấy quỷ, bộ dạng càng lúc càng thảm hại hơn

“Không có thời gian giải thích”

“Hả? Đây”

Nghiêm Khoan không chút do dự đã mở cửa xe, đẩy Chấn Vũ sang ghế bên cạnh, còn mình thì chiếm vị trí lái xe.

“Cậu làm...”

Người ta còn chưa nói dứt lời Nghiêm Khoan đã đạp ga, phóng xe hết tốc lực để thoát khỏi mấy cô gái đang đuổi theo.

Nghiêm Khoan chạy xe gần như là hết tốc lực, đến khi chắc chắn không còn ai đuổi theo anh mới dừng lại, thở phào nhẹ nhõm. Còn Kiều Chấn Vũ này giờ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy mình đang ở trước nhà Nghiêm Khoan

“Đợi đã, sao cậu lại lái xe về đây?”

“Đây là nhà tôi mà, không lái về đây thì về đâu?”

“Hả?”

“Vũ nhi cũng vào đi, hôm nay vất vả quá rồi, để tôi nấu một bữa cho Vũ nhi ha”

Nghiêm Khoan không cần đợi người ta đồng ý đã vội kéo người ta vào nhà. Chấn Vũ cũng đâu còn lạ gì cái tính thích tự quyết và sự tự nhiên quá mức bình thường của “ai đó”, nên cũng để cậu ta kéo đi, không thêm ý kiến nữa.

“Ế? Cửa không khóa?”

Không lẽ tay quản lý đến? Không thể nào, lúc này là anh ta bỏ mình lại giữa đường, là anh ta gọi đám fan cuồng kia đến, là anh ta chỉ cho mình chỗ của Vũ nhi để chạy đến, không lý nào bây giờ anh ta lại đến phá đám.

Nghiêm Khoan mất một lúc lâu suy nghĩ rồi cũng đẩy cửa bước vào.

“Tiểu Khoan”

“HẢ???”

Người mở cửa vào nhà không phải Vô Ưu, mà chính là người mà đánh chết Nghiêm Khoan cũng không tin là lại đang ngồi chễm chệ trên ghế nhà anh, Chung Hán Lương.

“Sao... sao... sao anh lại ở đây?”

“Tôi phải khó khăn lắm mới có một tháng nghỉ ngơi liền bay sang đây gặp cậu đây”

“Anh làm sao mà vào được, rõ ràng là tôi đã khóa cửa”

“Cậu tưởng tôi là ai? Tôi là Chung Hán Lương mà”

“Vậy thì sao chứ?”

“A, đây là Kiều Chấn Vũ phải không? Dễ thương quá”

Chung Hán Lương hoàn toàn phớt lờ Nghiêm Khoan, thay vào đó anh lại lao đến Kiều Chấn Vũ như hổ đói vồ mồi.

“Tôi là Chung Hán Lương, hân hạnh gặp cậu”

“Chào anh”

Chấn Vũ chỉ theo thói quen mà bắt tay, nhưng Hán Lương cứ nắm thật chặt không chịu buông, mắt thì cứ nhìn Chấn Vũ soi mói.

“Ai, ngoài đời cậu dễ thương hơn trên phim đấy, thảo nào mà tiểu Khoan...”

“Anh có im đi không hả?”

Nghiêm Khoan lao tới vừa bịt miệng Hán Lương, vừa kéo anh ta ra xa Chấn Vũ, sợ anh ta lại nói ra điều gì không hay thì hỏng chuyện.

“Cậu có khách rồi thì tôi về vậy”

“Hả? Đợi một chút, Vũ nhi! Vũ nhi à”

Tận dụng thời cơ lúc Nghiêm Khoan còn bị Hán Lương làm cho vướng chân vướng tay, Chấn Vũ bỏ chạy ra xe, phóng đi mất.

Nghiêm Khoan đứng tiu ngẩn một hồi lại nghĩ đến cái tên phá đám kia, tức giận quay vào trong.

“Tôi mắc nợ anh hả?”

“Sao vậy?”

“Khó khăn lắm mới lôi được Vũ nhi về đây, anh lại đến phá đám”

Hán Lương không nói gì chỉ có nằm lẩn ra trên ghế, cười ngật nghèo. Đến lúc anh cười đã rồi thì Nghiêm Khoan cũng tức đến đỏ mặt tía tai.

Hán Lương bày ra vẻ mặt thông cảm, tiến đến vỗ vai Nghiêm Khoan mà nói

“Ai~ lần này cậu phải cảm ơn tôi đấy”

“Cảm ơn?”

“Cậu không thấy người ta ghen đến như vậy sao? Còn bỏ chạy mất nữa, dễ thương quá đi!”

“Thật sao? Là ghen à?”

“Tên gốc này, muốn tôi giúp cậu không hả?”

“Anh giúp được cái gì chứ?” – Nghiêm Khoan bấu môi, gạt tay Hán Lương khỏi vai mình rồi bỏ đi vào trong bếp.

“Ha, cậu không muốn tôi giúp thật sao?”

“Không muốn”

“Được thôi, vậy tôi đi phá cậu”

Hán Lương phun ra một câu nhẹ tựa lông hồng, nhưng Nghiêm Khoan nghe như sét đánh ngang tai, ngây người ra trong giây lát rồi nhếch mép cười khinh thường.

“Anh làm sao mà phá tôi được”

“Vậy sao?” – Hán Lương đứng khoanh tay, dựa cột, lại lần nữa trưng ra cái nụ cười còn ngạo mạn hơn cả Nghiêm Khoan – “Nhìn Vũ nhi cũng dễ thương lắm, tôi có nên giành với cậu không ha?”

“Anh...”

“Nói trước cho cậu biết, tôi không có khái niệm cạnh tranh công bằng đâu nha. Tôi nhất định phải giành phần hơn”

“Nè, chẳng phải trên báo chí thường bảo anh là người nhút nhát sao? Nhút nhát cái kiểu gì vậy?”

“Cậu đừng có đánh trống lảng, cậu có chịu nhường Vũ nhi cho tôi không?”

“Không”

“Vậy để tôi giúp cậu ha?”

“Ừm... cái đó...”

“Coi nào, có thêm một người thì thêm một phần sức mà, tôi cũng đang rảnh rỗi, để tôi giúp cậu ha? Ha? Ha?”

“Được rồi, được rồi, miễn đừng có phá tôi là được rồi”

“Ngoan lắm”

25. Chương 25

Là mình làm sao?

Tại sao từ sáng tới giờ mấy người trong công ty kỳ lạ vậy? Ai thấy mình cũng vừa cười tủm tỉm vừa xàm xì to nhỏ, nhất là mấy cô gái. Lại có chuyện gì sao?

Kiều Chấn Vũ cứ mãi suy nghĩ, không để ý đã va phải một cô gái, làm cô ta té ngã xuống đất.

“A, xin lỗi, cô có sao...”

Đập vào mắt anh là quyển tạp chí Premiere với dòng tit đỏ chói “Phỏng vấn đặc biệt Anh Vũ hân và Vô Song công tử”

“Xin lỗi công tử, xin lỗi công tử”

Cô gái cuống quýt chạy đi mất. Kiều Chấn Vũ vẫn đứng đó bất động như trời trồng, không hề nghe thấy câu nói của cô gái, càng không nhận thức được cô ấy đã đi từ lúc nào.

Lao thức từ ngoài cửa nhào tới Chấn Vũ

“Tiểu Vũ, cậu xem tạp chí Premiere số mới ra hôm nay chưa?”

“Nè, tiểu Vũ, tiểu Vũ”

“À... hả? Anh nói gì?”

Lao thúc lay mãi thì Chấn Vũ cũng phải giật mình. Nhưng anh vừa quay qua thì lại bị Lao thúc dí nguyên tờ tạp chí vào mặt.

“Cái gì đây?”

“Premiere, số mới nhất, mới ra sáng nay”

“Tôi còn chưa hỏi anh, “Phỏng vấn đặc biệt” là sao hả? Cái gì mà Anh Vũ hầu? Cái gì mà Vô Song công tử?”

“Chuyện này tôi không biết gì hết nha, đều là do bên biên tập xử lý mà”

“Anh...”

“Được rồi, được rồi, xem đi”

Chấn Vũ thở dài nhìn lướt qua từng trang tạp chí. Đến giữa cuốn tạp chí, Lao thúc liền chặn lại

“Đây nè, xem cái này đi”

“Cái quái gì đây?”

Bài phỏng vấn chiếm đến hai trang, màu sắc cực kỳ nổi bật. Dòng tit to dùng, màu đỏ chói cực kỳ nổi bật như ngoài trang bìa, bên dưới còn kèm thêm một dòng chữ khác “Phượng Quân Càn x Tiểu Khuynh Vũ = Nghiêm Khoan x Kiều Chấn Vũ... Tiểu thuyết giả tưởng và sự thật ngoài đời”

Trang giấy được chia làm hai cột, một trắng một đỏ, câu hỏi ở hai bên đều như nhau, nhưng bên cột màu trắng là phần trả lời của Kiều Chấn Vũ còn bên màu đỏ là phần trả lời của Nghiêm Khoan.

Nhìn sơ qua phần trả lời của cả hai, người không biết nhất định sẽ nghĩ rằng hai người có mối quan hệ mờ ám. Kiều Chấn Vũ giận đến run người khi thấy câu trả lời của Nghiêm Khoan cho cái câu “Anh có để ý đến ai không?”

Cậu ta trả lời cái kiểu gì vậy? Nói như thế không sợ gây scandal sao chứ?

“Tiểu Khoan thành thật quá nhỉ?”

Lao thúc tựa vào vai Chấn Vũ, cười khúc khích

“Còn cậu thì sao đây? Chẳng thật lòng gì hết”

“Gì chứ? Anh muốn tôi trả lời thế nào?”

Chấn Vũ bực bội ném tờ tạp chí vào mặt Lao thúc rồi bỏ về phòng.

“Cậu cười cái gì vậy?”

Vô Ưu vừa bước vào phòng đã gặp Nghiêm Khoan đang nằm dài trên ghế, tay cầm tờ tạp chí Premiere, cười mãi không thôi.

“Anh đến đúng lúc lắm, lại đây xem đi”

“À, Premiere phải không?”

“Phải đó, họ làm đúng y như lời anh nói, đến dòng chữ cũng đúng ý Lao thúc đã bàn nữa”

“Thì họ cũng cần thu hút người đọc mà”

Nghiêm Khoan cười khoái chí, còn Vô Ưu thì cứ đứng một bên mỉm cười ranh mãnh.

Cả hai còn đang đắc ý thì điện thoại của Vô Ưu reo liên hồi.

“A lô”

“VÔ ƯU” – Hán Lương hét lên vui sướng trong điện thoại, suýt làm Vô Ưu bị thủng màng nhĩ

“Có chuyện gì thì từ từ nói, cậu không cần hét lớn đến vậy?”

“Ai da, không ngờ nha, anh và Lao thúc có thể sắp đặt một bài báo hay đến vậy”

“Hả? Sao cậu biết Lao thúc?”

“Tôi vừa nói chuyện điện thoại với anh ta xong, tôi là Chung Hán Lương mà, đương nhiên tôi phải biết số điện thoại của anh ta rồi”

“Hai chuyện đó chẳng liên quan gì đến nhau cả”

“Nè, tôi tham gia với hai người nha”

“Hả? Không cần đâu, tôi với Lao thúc là đủ rồi”

“Tôi đâu có xin phép anh, tôi chỉ thông báo thôi”

“Hán Lương à, lần này cậu muốn làm gì nữa?”

“Đâu có làm gì!” – Hán Lương nói giọng vô tội trong điện thoại

“À, anh nói với tiểu Khoan là tạm thời tôi sẽ ở lại nhà cậu ta, cậu ta sợ bị làm phiền thì đừng về nhà. Tìm “chỗ nào đó” trú tạm đi ha! Tôi thu dọn đồ đạc của cậu ta xong hết rồi đấy”

“À.... Tôi hiểu rồi. Cám ơn cậu”

Vô Ưu cúp máy, tươi cười quay sang Nghiêm Khoan

“Tiểu Khoan, tạm thời Hán Lương sẽ ở nhà cậu một thời gian”

“Cái gì?”

“Vậy nên cậu có thể ở nhà chịu đựng cậu ta hoặc đến nhà “ai đó” xin ở nhờ”

“Thật sao?” – Nghiêm Khoan bỗng trở nên vui sướng quá mức, chẳng giống một người bị chiếm nhà chút nào.

26. Chương 26

Hôm nay thực sự là một mội quá đi! Hết mấy cô nàng trong công ty lại đến mấy cô nữ diễn viên, rồi đến các fan cũng cuồng nhiệt hơn mọi ngày. Thế cũng không nói, nhưng mà đến mấy người trong đoàn làm phim cũng nhìn mình bằng ánh mắt kỳ cục. Thật là không chịu nổi mà, đều tại bài báo đó!

Giờ này cũng hơn 10h đêm rồi, chắc không có cửa hàng nào còn mở cửa, trong tủ lạnh chẳng còn đồ ăn, mình ăn tạm trái cây vậy.

Ế, sao trong nhà lại có đèn? Ai đến vào giờ này vậy? Mà ngoài anh quản lý ra đâu có ai có chìa khóa nhà mình, sao vào trong được. Đợi đã, không lẽ là... Đừng nha! Tuyệt đối không được nha! Ngàn vạn lần cũng đừng là cậu ta nha!

“Vũ nhi!!!!!!!!!!!!!!”

Lại nữa sao???

“Vũ nhi, sao tới giờ này mới về vậy? Hơn 10h rồi, có biết tôi chờ lâu lắm không?”

Chờ thì mặc cậu, liên quan gì tới tôi.

A, nhưng mà...

“Sao cậu lại ở đây, lại còn khuya như thế này?”

“Tôi sang đây ở nhờ?”

“HẢ?” – Cái gì? Đùa sao? Muốn tức chết tôi mới thôi hả?

“Nhà của tôi bị tên Hán Lương kia chiếm mất rồi. Hắn từ Hồng Kông sang đây du lịch, có khách sạn không ở lại chạy đến nhà tôi làm phiền. Đúng là đồ mặt dày, phải không?”

Xem ai đang nói kìa, cậu mới chính là thiên hạ đệ nhất mặt dày đó.

“Vậy nên, trong một tháng tới, tôi sẽ ở đây”

Một tháng? Đừng có giỡn nha. Một ngày tôi còn chưa chắc chịu được.

“Không được, tôi không đồng ý”

“Được rồi, được rồi, bây giờ tôi đói bụng muốn chết, chờ Vũ nhi về ăn đó. Ăn cơm đi!”

“Đồ ăn này ở đâu ra?”

“Tôi mua đồ về nấu đó”

Cậu ta... tốt vậy sao? Trông mấy món này cũng được lắm.

“Nè, ăn thử món cá này đi. Tôi rất tự tin khi làm món này đó”

Ngon đấy chứ!

“Không ngờ cậu như thế mà cũng biết nấu ăn à?”

“Đừng coi thường tôi chứ! Chỉ cần là vì Vũ nhi thì dù không biết tôi cũng đi học cho biết”

Nói gì nhầm nhí vậy? Tưởng tôi tin sao? Nhưng mà... về mặt cậu ta... không giống đang nói dối... Dù là diễn xuất cũng không thể thật như vậy được...

“Nè, làm gì mà thờ người ra vậy? Ăn tiếp đi”

“Cậu nói sang đây ở một tháng mà cậu không đem theo đồ đạc gì sao?” – để cậu ta ở lại cũng không sao, một tháng thôi mà.

“Có chứ, tôi đem cất rồi”

“Cất? Cất ở đâu?”

“Trong phòng để quần áo”

“CÁI GÌ???”

Không tin được, cậu ta quả thực là quá tự nhiên mà, ngay cả phòng của người ta mà cũng tự tiện vào, còn dám cất đồ ở đây.

Cái gì đây? Sao cậu ta dám treo quần áo của cậu ta cùng chỗ với quần áo của mình chứ? Ngay cả cả vạt cũng treo cùng chỗ với mình.

“Sao cậu dám vào phòng để quần áo của tôi?”

“Ai, trước sau cũng là người một nhà, chỉ là cái phòng thôi mà, đâu cần khó chịu vậy?”

“Cậu muốn ở lại đây thì không được tự tiện như thế nữa”

“Sao lại... Eh? Nói vậy là tôi ở lại được sao?”

“Đuổi cậu thì cậu chịu đi à?” – thật hết cách với cậu ta mà.

“Vũ nhi, sao tôi lại phải ngủ ngoài này?” – Nghiêm Khoan nằm dài trên ghế sofa, không ngừng cằn nhằn

“Im đi, nhà này chỉ có một cái giường, muốn ở lại thì cậu phải ngủ phòng khách”

“Eh??????? Không chịu, tôi muốn...”

“Im ngay! Tôi chưa cho cậu ngủ dưới sàn là may lắm rồi đó”

Nghiêm Khoan đành ngậm miệng, không dám hé răng, ngồi ngẩn ra đó đến lúc Chấn Vũ vào phòng, khóa cửa lại. Nghiêm Khoan nhếch mép cười ranh mãnh, lấy trong túi ra một chùm chìa khóa

“Biết trước là sẽ thế này mà. Cảm ơn nhiều, Lao thúc”

“Hắt xì”

Lao thúc hắt hơi một cái thật mạnh

“Sao vậy?” – Vô Ưu quay sang hỏi han

“Không sao, chỉ là hắt xì thôi mà”

“Coi chừng bị cảm thì không hay đâu” – Hán Lương cũng tỏ vẻ lo lắng

“Chỉ là cái hắt xì, không có chuyện gì đâu”

Trong lúc Chấn Vũ đang dần chìm vào mộng đẹp thì ba tên cáo già đã bắt tay hợp tác và đang ở nhà Nghiêm Khoan bàn tính kế hoạch.

Nghiêm Khoan à, nhà của cậu tốt nhất là nên treo bảng “Động hồ ly” cho rồi!

27. Chương 27

Buổi sáng

Lẽ ra cũng là một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng khác, nhưng thứ duy nhất khiến nó trở nên không bình thường chính là Chấn Vũ vừa mở mắt dậy đã thấy ngay cái bản mặt không-muốn-nhìn-thấy-nhất kẻ sát một bên. Anh còn chưa hết giật mình, chưa kịp bật dậy thì Nghiêm Khoan đã vòng tay qua ôm chặt lấy, kéo vào lòng.

“Cái tên này... làm trò gì vậy hả?”

Nghiêm Khoan càng ôm càng chặt, càng kéo càng sát, đến mức nhịp tim đang đập trong ***g ngực người ta cũng nghe được. Chấn Vũ nghe thấy tiếng tim đập của Nghiêm Khoan, không hiểu sao mặt lại nóng ran lên, nhất thời cũng không giằng ra nữa, ngược lại còn thiu thiu ngủ.

Cảm giác cũng không tệ

“Tiểu Vũ, còn chưa dậy sao?” – Lao thúc bất ngờ xông vào phòng, đúng lúc bắt gặp cảnh tượng kia, nhưng chỉ cười nhẹ một cái, rồi đóng cửa phòng ra ngoài.

“Cái... anh làm cái gì vậy hả? Tên gốc này, tránh ra”

Nghiêm Khoan vẫn nhắm nghiền mắt

“Mặc kệ anh ta, ngủ thêm một chút đi”

“Tên gốc mặt dày vô sỉ không biết xấu hổ thích chọc ghẹo ư trên đầu người khác này, còn giả vờ ngủ hả?”

Chấn Vũ một cước đạp Nghiêm Khoan bay xuống giường, rồi lao ra ngoài.

Lao thúc đứng sẵn ngoài cửa, vừa thấy Chấn Vũ tức giận đi ra liền kéo tay anh, lôi vào góc tường

“Tiểu Vũ, tôi không ngờ nha, hai cậu tiến triển nhanh thật”

“Anh nói bậy gì đó?”

“Nhưng mà tiểu Vũ, dù sao cậu cũng nên biết giữ thân một chút chứ, mới có một đêm thôi mà đã...”

“Anh ồn ào quá! Tôi đi thay quần áo đây, anh lo mà coi lại lịch làm việc hôm nay đi”

Nguy rồi!

Chuyện lớn rồi!!

Thảm họa rồi!!!

Bình tĩnh! Mình cần phải bình tĩnh!! Vừa rồi mình làm cái gì vậy chứ? Thật quá bất cẩn mà!!! Mình không thể dao động vì Nghiêm Khoan được!!!! Không thể nào!!!!

Tại sao vậy? Cậu ta là con trai, mình cũng là con trai, không thể có chuyện mình và cậu ta... A!!!!!!!!!! Không thể nào! Không thể nào! KHÔNG THỂ NÀO!!!

Kiều Chấn Vũ, bình tĩnh lại! Người không thể thế này được, không thể thích một tên con trai được! Tuyệt đối không thể!!!!

Cái cậu Nghiêm Khoan đó nghĩ gì vậy?!? Cho dù là vì công ty, vì nhiệm vụ thì cũng... Đúng là dù thế nào thì cậu ta cũng không thể làm tới mức này được. Không lẽ...

KHÔNG ĐƯỢC! Tuyệt đối không được dao động!!! Mình vẫn không tin cậu ta thật sự có tình cảm với mình!!!!

“Tiểu Vũ, cậu thay quần áo gì mà lâu vậy?”

“Tôi ra ngay”

Làm việc, làm việc thôi! Tập trung làm việc thì mình sẽ không để ý đến chuyện của Nghiêm Khoan nữa...

“Sao anh tới sớm vậy chứ?” – Nghiêm Khoan ngáp dài một cái rồi trừng mắt nhìn Lao thúc đang ghi chép gì đó vào sổ tay.

“Ai, hôm nay tiểu Vũ phải làm việc mà. Bây giờ cũng 7h rồi, đâu còn sớm nữa! Cậu cũng dậy chuẩn bị là được rồi, lát nữa Vô Ưu tới đón”

“Chấn quá đi!”

Chấn Vũ (đạp) tung cửa phòng đi ra ngoài, lướt qua Nghiêm Khoan mà không thèm có lấy một cái liếc mắt, không một câu chào hỏi.

“Vũ nhi, chào buổi sáng”

Im đi! Đừng có để tôi nghe giọng của cậu.

“Vũ nhi, không ăn sáng mà đã đi rồi sao?” – Nghiêm Khoan vẫn kiên trì.

Liên quan gì tới cậu? Đừng có lẻo đẻo theo tôi.

“Vũ nhi, Vũ nhi à”

Im đi! Cậu không thấy bản thân quá ồn ào sao?

“Tiểu Vũ, tiểu Khoan gọi kìa, sao không trả l...”

Lao thúc nói chưa hết câu, Chấn Vũ đã quay sang nhìn anh, đôi mắt chứa đầy sát khí

Anh nói thêm một câu nữa, tôi đẩy anh ra đường cho xe cán chết

“Tiểu Vũ”

“....”

“Tiểu Vũ à”

“....”

“TIỂU VŨ”

“Hả? Có chuyện gì?”

“Điện thoại của cậu kìa”

Chấn Vũ đang định ngồi học kịch bản nhưng không hiểu sao lại ngồi thừ ra như người mất hồn, không biết đang nghĩ gì mà đến điện thoại reo cũng không hay. Lao thức phải lay gọi một lúc mới giật mình.

“A lô”

“Vũ nhi, trưa nay đi đâu ăn không? Tôi đói bụng quá” – Nghiêm Khoan hồ hởi trong điện thoại. Chấn Vũ bỗng nhiên thấy một trận nhức đầu lại nổi lên

“Cái gì? Tôi không có rảnh như cậu”

“Hay là đến quán cà phê ngoài trời đi, chỗ chúng ta gặp nhau lần đầu đó”

“Nói nhầm nhí gì vậy? Bộ cậu không nghe là tôi...”

“Nếu Vũ nhi bận thì tôi mua đồ ăn qua bên công ty của Vũ nhi luôn nha”

“Hả?”

“Được rồi! Vậy Vũ nhi muốn ăn gì, tôi đi mua”

“Hả?”

“Cơm gà ha? Tôi biết một chỗ bán cơm gà ngon lắm, để tôi đi mua” – mặc kệ Chấn Vũ nói gì, Nghiêm Khoan vẫn cứ thao thao bất tuyệt

“Hả?”

“Đợi tôi 15 phút nha, tôi sang đó ngay”

“Đợi... đợi một chút, cậu không được sang đây” – nếu mọi người trong công ty mà thấy cậu ta xách đồ sang đây ngồi ăn uống thì không biết họ lại nghĩ gì nữa

“Vậy Vũ nhi đến quán cà phê đó đi, tôi đợi”

“Tôi không rảnh. Tôi không tới đâu”

“Vậy thì tôi qua đó” – Nghiêm Khoan giả giọng ranh ma trong điện thoại, nghe cứ như là đang uy hiếp Chấn Vũ

“Hả? Cái đó không được”

“Vậy Vũ nhi muốn sao đây?”

“Được rồi, được rồi, đợi tôi 15 phút đi, tôi đến đó ngay”

“Ừm, tôi đợi” – Nghiêm Khoan nói một câu chắc nịch rồi ngoan ngoãn cúp máy, không nói gì thêm nữa, chính xác là không để Chấn Vũ nói gì thêm nữa.

28. Chương 28

Xe của Chấn Vũ vừa dừng lại, đã có một nhân viên trong quán chạy ra tiếp, hướng dẫn anh chạy vào bãi giữ xe.

Từ bãi giữ xe đi ra, anh thực sự thấy hối hận và muốn quay về, nhưng khi anh vừa chuyển bước thì cái “kể kia” đã nhìn thấy anh

“Vũ nhi, bên này, bên này”

Chấn Vũ thở dài, cắn răng bước từng bước nặng nề đến chỗ Nghiêm Khoan.

Mấy cô phục vụ vừa nhìn thấy anh ngồi xuống đối diện Nghiêm Khoan thì lại bắt đầu xầm xì. Chấn Vũ chắc chắn là họ không thể nhận ra anh, anh đã nguy trang rất kỹ mà. Anh vẫn còn chưa tháo cặp kính đen,

chưa gỡ cái nón lười trai xuống, làm sao họ nhận ra anh được mà bàn tán chứ. Có lẽ là họ đang cười cái tên ngông cuồng, ra ngoài ăn mà không chịu cải trang, Nghiêm Khoan.

Chấn Vũ à, ai bảo anh mất 15 phút mới đến, người ta đã chờ suốt 15 phút, miệng đương nhiên là ngứa ngáy, đã nói bậy rồi

15 phút trước...

Cô phục vụ dễ dàng nhận ra Nghiêm Khoan, vì anh không hề cải trang gì cả.

Cô nàng đỏ mặt, rụt rè tiến tới bàn của anh.

“Anh dùng gì ạ?”

“Để lát nữa đi, tôi đang đợi người”

“Đợi người?” – không chỉ có cô gái đang đứng ở bàn của anh, mà mấy cô nàng đứng trong quầy đang hướng tai ra nghe cũng thét lên kinh ngạc.

Nghiêm Khoan thản nhiên quay sang các cô, nở một nụ cười tươi hơn hoa, vẻ mặt không giống được sự mong chờ, nhẹ nhàng phun ra một câu

“Một người rất dễ thương”

Hiện tại...

Chấn Vũ đang cực kỳ khó chịu bởi ánh mắt của mấy cô nàng phục vụ và cả mấy cô khách nữ. Anh cứ ngồi đờ ra đó, liếc mắt nhìn xung quanh.

Bất ngờ, Nghiêm Khoan lao tới gỡ cái nón của anh ra

“Còn đội nón làm gì? Tháo xuống đi”

“Này, cậu...”

“A, cặp kính này là của tôi mua phải không? Vũ nhi đeo thật à?”

Nghiêm Khoan hét lên, chỉ cặp kính mà Chấn Vũ đang đeo. Cái thái độ mừng rỡ và cái cách cậu ta gọi anh, đủ để khiến mọi người xung quanh nghi ngờ quan hệ của họ theo chiều hướng mà không cần nói Chấn Vũ cũng biết. Anh bỗng nhiên đỏ mặt.

“Cậu có thôi đi không? Đừng có gọi tôi bằng tên đó”

“Eh??? Tôi thích gọi như thế mà” – Nghiêm Khoan tựa vào lưng ghế, bĩu môi

“Cậu...”

Thừa lúc người ta không tập trung, Nghiêm Khoan còn lao tới giật luôn cặp kính của Chấn Vũ xuống.

“Nè, cậu... Trả cho tôi”

“Không trả! Gọi tôi là Khoan đi, hoặc là Kevin thì tôi trả”

“Hả?”

“Trước giờ Vũ nhi toàn gọi tôi là Nghiêm Khoan, gọi cả tên lẫn họ như thế nghe xa lạ quá! Tôi không thích”

“...” – tôi còn chưa gọi cậu là “tên gốc” là may lắm rồi đó, cậu nghĩ mình là ai hả?

“Gọi tôi bằng tên đi, hoặc gọi tiểu Khoan như “mấy người kia” cũng được, hoặc gọi Kevin cũng được. Gọi đi rồi tôi trả kính với nón lại cho”

“Không gọi” – Chấn Vũ dựa lưng vào ghế, quay mặt sang hướng khác.

“Gọi đi mà”

“Không”

“Một tiếng thôi! Một tiếng thôi cũng được! Ha?”

“Không là không”

“Có gọi không?”

“Không”

“Vậy thì để tôi hét lên với mọi người “Vũ nhi là của tôi” cũng được chứ hả?”

“Cậu dám?”

“Sao lại không?”

Nghiêm Khoan vừa dứt lời đã đứng phắt dậy, hít một hơi thật sâu, đúng là định hét lên hơn nữa còn là hét rất lớn.

“Dừng lại ngay, tiểu Khoan”

Chấn Vũ hoảng hồn, nhất thời không biết làm sao, đứng dậy đè Nghiễm Khoan ngồi xuống, lại còn hét lên rất lớn. Lời nói ra không thể rút lại, Chấn Vũ lúc này mới nhận ra sai lầm của mình thì đã muộn. Vô số ánh mắt đang hướng về bàn của anh và Nghiễm Khoan.

Nghiễm Khoan cười hề hề, kéo Chấn Vũ ngồi xuống ghế, lại nháy mắt trêu đùa

“Cuối cùng cũng chịu gọi”

“Im đi”

Chấn Vũ ngồi chống cằm bực bội, không thể chối cãi là anh vừa gọi “tiểu Khoan”

Nghiễm Khoan mặt mày tươi tỉnh hơn hẳn. Anh thản nhiên vẫy gọi cô phục vụ, không màng đến vẻ mặt khó xử của Chấn Vũ.

“Vũ nhi, ăn món gì? Mau chọn đi”

“Không được gọi tôi như thế”

“Sườn xào chua ngọt được không, Vũ nhi?”

“Cậu...” – Chấn Vũ nghẹn lời, nhưng xung quanh rất đông người, anh không thể ra tay đánh Nghiễm Khoan được, chỉ có thể thở dài một cái – “Ăn gì thì tùy cậu chọn đi”

“Được, vậy 2 phần sườn xào chua ngọt và 2 ly nước ép dưa hấu”

“Vâng, hai anh đợi một chút ạ”

Thức ăn được đem lên rồi, Chấn Vũ không nói, Nghiễm Khoan cũng không lên tiếng. Hai người cứ im lặng ngồi ăn phần của mình.

“Cậu... Bộ cậu rảnh lắm sao?” – Chấn Vũ bất ngờ lên tiếng sau một hồi yên lặng

“À? Ao ại ỏi ậy?” – Nghiễm Khoan vừa nhai vừa nói, cái giọng ngọng nghịu như con nít 2 tuổi (phiên dịch: Hả? Sao lại hỏi vậy?)

“Suốt ngày đến tìm tôi, không phải là rảnh rỗi quá sao? Cậu không có việc gì làm à?”

“Đương nhiên là có, rất nhiều việc! Nhưng mà Vũ nhi quan trọng hơn”

Chấn Vũ ngẩn người ra trong giây lát.

Sao tìm mình đập nhanh vậy? Mình bệnh sao?

“Vũ nhi, sao không ăn tiếp đi?”

“Hả?”

“Không... không có gì! Không liên quan tới cậu”

Chấn Vũ cúi đầu, cắn cúi ăn, một chút cũng không chú ý đến ánh mắt mơ mộng của các cô gái xung quanh. Nghiêm Khoan chỉ cười nhẹ một tiếng rồi tiếp tục ăn, nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn Chấn Vũ, lâu lâu lại mỉm cười hết sức mãn nguyện. Hành động vô cùng mờ ám của Nghiêm Khoan toàn bộ đều lọt vào tầm mắt của các nàng (chắc chắn là) fan girl vây quanh. Người thì nhìn họ soi mói, người thì xì xầm bàn tán, có người lại còn chụp vài tấm ảnh “kỷ niệm”

29. Chương 29

Lại nói đến bè lũ cáo già hiện đã kết nạp thêm một tên, đang từ tầng 5 tòa cao ốc cách quán cà phê kia một con đường, vẫn ngồi tại cái bàn lúc trước mà lăm lăm ống nhòm quan sát bên dưới. Cả ba người thấy Nghiêm Kiều một lúc lâu vẫn không có động tĩnh, không khỏi cắn răng tức giận.

“Vô Ưu, làm gì đi chứ” – Hán Lương có vẻ không muốn tình trạng kia tiếp tục, liền hối thúc Vô Ưu nghỉ cách.

Vô Ưu cũng không thể nhẫn nhịn chờ đợi hơn nữa, liền rút điện thoại ra, bấm bấm vài cái, điện thoại của Nghiêm Khoan tức thì reo vang.

“Cậu làm cái trò gì vậy hả?”

“Cái tên háu ăn, cứ ngồi ăn cặm cụi, ăn đấm đui thế kia thì còn ra thể thống gì nữa hả?”

“Mau làm cái gì đó thu hút sự chú ý của người ta đi”

“Ngồi không như thế thì chẳng phải uổng phí công sức tôi đã xếp lịch để tiểu Vũ có giờ trống rồi sao?” – Lao thúc hét lên một câu cuối rồi cúp máy.

Nghiêm Khoan đến một tiếng “A lô” cũng chưa kịp nói ra đã bị ba tên cáo già kia thay nhau mắng nhiếc, còn chưa kịp định thần thì bên kia cũng đã cúp máy

“Là ai gọi vậy?” – Chấn Vũ thấy bản mặt ngơ ngác của Nghiêm Khoan, liền tò mò gặng hỏi.

“Không... không có gì! Là gọi nhầm số thôi”

“....”

“À, Vũ nhi, hay là chiều nay...”

“Kevin?”

Nghiêm Khoan giật mình, cái thanh âm vừa cao vừa trong này nghe rất quen.

“Kevin, sao trùng hợp vậy? Không ngờ lại gặp anh ở đây”

Vương Lệ Khôn tay xách mấy túi đồ chạy tới chỗ Nghiêm Kiều, có vẻ như cô nàng vừa đi mua sắm về.

“Lệ Khôn?” – Nghiêm Khoan không giấu được vẻ kinh ngạc.

Sao cô ta lại ở đây?

“A, Vũ ca, anh cũng ở đây à?” – Vương Lệ Khôn cúi chào Kiều Chấn Vũ, nhưng ngay sau đó lập tức chuyển ánh mắt về phía Nghiêm Khoan

“Anh không phiền nếu tôi ngồi cùng chứ? Tôi cũng đang định dùng bữa trưa đây”

“Chuyện đó... chuyện đó...” – Nghiêm Khoan thấy nguy tới nơi, không ngừng nhìn về phía Chấn Vũ này giờ vẫn không nói lời nào.

Nghiêm Khoan hy vọng Chấn Vũ sẽ lên tiếng phản đối hoặc ít nhất cũng tỏ vẻ khó chịu, chỉ cần một chút thôi cũng được, nào ngờ Chấn Vũ vẫn mỉm cười

“Không sao, cô cứ tự nhiên, tôi cũng có chuyện phải đi, hai người cứ từ từ dùng bữa đi”

Không xong rồi! – Nghiêm Khoan nhủ thầm

Nghiêm Khoan cầu mong rằng Chấn Vũ sẽ nổi giận hoặc có biểu hiện giận dữ thì còn dễ giải quyết. Đằng này Chấn Vũ còn không có lấy một biểu hiện khó chịu, càng khiến Nghiêm Khoan kinh sợ hơn. Cái nụ cười xã giao đó còn đáng sợ hơn cả một cú đâm thẳng vào mặt người khác.

“Cái này trả cho phần của tôi”

Chấn Vũ để lại mấy tờ tiền trên bàn rồi bỏ đi một nước, Nghiêm Khoan lại chẳng dám ngăn cản.

Ba người đang quan sát từ đằng xa cũng kinh ngạc đến há hốc mồm, hận không thể bay ngay xuống đó để đánh chết tên gốc Nghiêm Khoan.

“Tên gốc sợ vợ này, thật hết nước nói với cậu ta”

Đến lúc này thì cả ba người đã rõ, tên Nghiêm Khoan mặt dày chết mê chết mệt cái nụ cười tươi như hoa của Chấn Vũ, cực kỳ thích thú trước cơn giận của Chấn Vũ, lại không hề nao núng trước cú đâm của Chấn Vũ, vậy mà lại sợ cái nụ cười xã giao bình thản vô hạn của Chấn Vũ, sợ đến mức không dám nói tiếng nào, ngay cả động cũng chẳng dám động.

“Vũ ca có vẻ bận rộn nhỉ? Ngay cả thời gian ăn trưa cũng không được thoải mái”

“À... Ừ...” – Nghiêm Khoan vẫn cứ nhìn về phía bãi giữ xe, không hề chú ý đến Vương Lệ Khôn.

Thoáng thấy xe của Chấn Vũ chạy ra, Nghiêm Khoan thu hết can đảm, bỏ mặc Lệ Khôn ngồi đó, chạy đến bên cạnh chiếc xe.

“Có chuyện gì?” – Chấn Vũ hạ cửa kính xuống, vẻ mặt vẫn hết sức bình thản như không có chuyện gì, nhưng Nghiêm Khoan lại bất giác thấy lạnh xương sống

“À... cũng không có gì... chỉ là...”

“Không có gì thì mau tránh ra, tôi phải về công ty”

“Đợi đã” – Nghiêm Khoan đưa tay vào chặn cửa kính đang được nâng lên lại. Bàn tay của anh bị tấm kính in hằn một đường ngấn đỏ

“Cậu làm gì vậy?”

Chấn Vũ hoảng hồn, lập tức hạ cửa kính xuống, lo lắng nhìn bàn tay của Nghiêm Khoan

“Có đau không?”

“Không sao”

“Có chuyện gì thì nói mau lên”

“À... chuyện của Lệ Khôn... tôi và cô ấy... Vũ nhi đừng hiểu lầm nha, giữa tôi với cô ấy không có gì hết”

“Ồ, vậy thì sao? Giải thích với tôi làm gì?”

“Không phải Vũ nhi giận vì chuyện đó sao? Vì cô ấy đột nhiên xuất hiện...”

“Vương Lệ Khôn là một mỹ nhân” – Chấn Vũ đột nhiên cắt ngang lời Nghiêm Khoan, mắt hướng về chỗ Vương Lệ Khôn đang ngồi

“Hả?”

“Tính tình cũng khá tốt”

“....” – Nghiêm Khoan cảm thấy được trong lời nói của Chấn Vũ có chút không ổn, chỉ biết ngậm người ra đứng nghe

“Lần trước đã đưa người ta về nhà rồi, lần này người ta còn chủ động như vậy”

“....”

“Cậu đừng phụ lòng người ta, sau này đối xử với người ta tốt một chút” – Chấn Vũ lại “ban” cho Nghiêm Khoan một nụ cười xã giao.

“Hả?”

Chấn Vũ đạp ga, phóng xe đi mất. Nghiêm Khoan đang tựa ở cửa xe, bất ngờ bị mất đà, suýt nữa là ngã nhào xuống đất. Đến lúc đứng vững, định thần lại được thì người kia cũng đi mất rồi, anh chỉ còn biết ôm đầu kêu khổ.

Chấn Vũ chạy được một đoạn thì gặp đèn đỏ, phải dừng xe lại. Anh ngẩn người, sau một hồi hết vò đầu bứt tai lại ôm đầu tựa vào vô lăng.

Đau đầu quá!

Đầu Chấn Vũ như muốn nổ tung, vừa đau lại vừa nhức. Anh xoa hai bên thái dương rồi ngả người ra sau, tựa vào lưng ghế ngồi, khép hờ hai mắt.

“Vũ nhi”

Anh vừa nhắm mắt lại thì hình ảnh Nghiêm Khoan lại hiện ra. Chấn Vũ giật mình bật dậy, lắc nhẹ đầu, mím chặt môi, tự nhủ thầm trong lòng

“Không được, không được nghĩ đến cậu ta nữa, không được nghĩ nữa”

Chấn Vũ cứ ngồi lẩm nhẩm một mình đến khi xe phía sau chịu không nổi, nhấn còi inh ỏi, anh mới phát giác là đèn đường đã chuyển sang màu xanh từ lâu, vội phóng xe đi, miệng vẫn không ngừng niệm hai chữ “Không được”

30. Chương 30

“NGHIÊM KHOAN! TÔI ĐÁNH CHẾT CẬU”

Nghiêm Khoan vừa vào phòng, Vô Ưu đã ném nguyên quyển danh bạ dày cộm vào mặt anh, may mà anh né kịp nếu không thì không biết cái mặt anh sẽ thành cái gì.

“Anh làm trò gì vậy hả?”

“Còn hỏi? Tôi còn chưa hỏi tội cậu, sao lúc đó lại ngồi im thín thít hả? Lại còn lúc tiểu Vũ bỏ đi, sao cậu lại không cản? Cứ đứng đực ra đó, uống công tôi, Lao thúc và tiểu Lương sắp xếp mọi thứ cho cậu, cậu lại phá hỏng hết thấy”

“Ai mà biết cái cô Vương Lệ Khôn lại xuất hiện ở đó chứ”

“Cô ấy xuất hiện thì đã sao, cậu ít ra cũng phải ngăn tiểu Vũ lại chứ, để người ta bỏ đi như thế mà coi được hả?”

“Nhưng mà...”

“Cậu sợ cái nụ cười xã giao của tiểu Vũ chứ gì?”

“Không có, tôi chỉ...”

“Không cần biện minh nữa, tôi hiểu cậu quá mà”

Vô Ưu ôm đầu thở dài, ngẫm nghĩ một lát rồi lại nói tiếp

“May mà bây giờ hai người ở chung nhà, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn”

“Trong mấy ngày tới cậu phải xin lỗi, giải thích đàng hoàng với người ta đi. Thật là, cứ nghĩ mọi chuyện đang diễn biến tốt đẹp, ai ngờ lại...”

Vô Ưu nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ tới tình cảnh lúc này, thực sự là tức chết vì sự xuất hiện của Vương Lệ Khôn

“Tiểu Vũ, sao cậu có vẻ không vui vậy?” – Lao thúc mon men đến gần chỗ Chấn Vũ ngồi dù thừa biết lúc này anh giống như một quả bom nổ chậm

“Không tại sao cả” – Chấn Vũ hồ hững trả lời

“Ghen à?”

“Cái gì?”

“Chẳng phải lúc trưa cậu nhìn thấy Vương Lệ Khôn thân thiết với Nghiêm Khoan nên cậu ghen sao?”

“Sao tôi phải ghen? Tôi và cậu ta đâu có gì với nhau”

“À, thật sao? Vậy tại sao cậu lại dửng dưng nổi giận rồi bỏ đi thế hả?”

“Tôi không có giận, chỉ là thấy trong người khó chịu, với lại còn nhiều việc nên phải về” – Chấn Vũ nói có hơi ngập ngừng, cuốn kịch bản trên tay cũng hơi nâng lên một chút để che đi khuôn mặt gượng gạo của anh.

“Thật không?”

“Anh hỏi nhiều làm gì chứ? Anh thật phiền phức, ra ngoài đi”

“Tên nhóc này... chẳng thành thật gì cả”

Lao thúc thở dài rồi bước ra khỏi phòng

Chấn Vũ để cuốn kịch bản xuống, uống bạn ly nước trên bàn rồi ngả lưng xuống ghế, định đánh một giấc trước khi đến trường quay, nhưng gương mặt của kẻ kia lại hiện ra khiến anh không tài nào chợp mắt

Đâu đó cũng có kẻ đang rầu rĩ, lặng nhìn lịch làm việc mà chẳng có chút sức lực nào

Vũ nhi a, tôi phải nói sao thì Vũ nhi mới chịu tin tình cảm của tôi chứ?

Tên ngốc Nghiêm Khoan, suốt ngày chỉ biết quấy rối, làm phiền người khác, tưởng tôi có thể tin tưởng cậu được sao?

Mọi chuyện đang tốt đẹp mà, đều tại cô nàng Vương Lệ Khôn kia, nếu cô ấy không xuất hiện thì mọi chuyện đã đỡ phức tạp hơn rồi

Nghiêm Khoan à Nghiêm Khoan, coi như cậu có phước mà không biết hưởng, người ta là mỹ nhân mà gặp cậu lại vui mừng đến thế, chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao? Cậu còn ở đó mà đùa giỡn với tôi

Ai~ Tối nay phải nấu một bữa cơm tạ lỗi mới được, còn phải giải thích rõ ràng, nếu không Vũ nhi nhất định sẽ hiểu lầm này nọ

Tôi không phải là hiểu lầm cậu, sự thật sờ sờ ra đó cơ mà! Nghiêm Khoan à, hay là tối nay để tôi về trễ một bữa để cậu được tự do hẹn hò với mỹ nhân của cậu?

“A lô”

“Tiểu Kiều, tối nay em rảnh không?”

“Tối nay? Có chuyện gì không?”

“Anh muốn mời em ăn tối, không phiền chứ”

“Ừm, không sao, tối nay... em cũng không có việc gì làm. Khoảng 8h là xong việc”

“Vậy 8h anh ở trước công ty chờ em, để anh chở em đi”

“Ừm”

Chấn Vũ đặt cái điện thoại lên bàn

Bình thường anh rất ít khi đi đâu sau giờ làm, nhất là vào buổi tối. Vì những lúc đó anh đã rất mệt mỏi rồi, chỉ mong có thể về nhà sớm để ăn một bữa cơm, ngủ một giấc ngon lành.

Về nhà?

Về nhà thì sẽ phải nhìn thấy cái bản mặt của tên gốc đó

Về nhà thì sẽ lại bị cậu ta quấy nhiễu

Về nhà thì anh sẽ bị lời nói của tên mặt dày ấy làm cho dao động

Thế nên, tạm thời, Chấn Vũ không muốn về nhà

Thế nên, dù chỉ là một chút, cũng muốn ở bên ngoài, hy vọng khi anh về đến thì người kia đã ngủ rồi

Ồ, hy vọng thế

“Ai, sao lâu quá Vũ nhi còn chưa về nhỉ?”

Nghiêm Khoan thở dài, nhìn mấy món ăn mà anh đã cất công về sớm để nấu giờ đã sắp nguội hết rồi, mà Chấn Vũ còn chưa về.

Chẳng phải Lao thúc nói 8h là xong việc rồi sao?!? Bây giờ đã 8h30 rồi

Tiếng chuông cửa?

Vũ nhi sao?!? Không phải... sao Vũ nhi lại bấm chuông nhà mình được!!!

Nghiêm Khoan không ngừng thắc mắc nhưng vẫn vội chạy ra mở cửa

Người bấm chuông (dĩ nhiên) không phải Chấn Vũ, mà chính là Chung Hán Lương

“Anh đến đây làm gì?” – Nghiêm Khoan tròn mắt

“Đi theo tôi”

“Hả? Đi đâu?”

“Đi rồi biết! Khóa cửa lại rồi theo tôi mau”

Nghiêm Khoan cũng không hiểu sao mình lại ngoan ngoãn khóa cửa rồi mặc cho Hán Lương kéo vào xe, chở đi.

31. Chương 31

Chung Hán Lương kéo tay Nghiêm Khoan vào một nhà hàng.

Cô phục vụ thấy hai người bước vào thì vội chạy ra tiếp, nhưng Hán Lương vẫn ngó lơ, kéo Nghiêm Khoan qua mấy dãy bàn ghế, đến lúc...

“A” – Nghiêm Khoan thất kinh thét lên, chỉ tay về phía cái bàn cách đó vài mét

Cái bàn nhỏ đặt ở góc khuất, chỉ có hai người ngồi. Một người là Chấn Vũ, còn người kia tuy chỉ thấy được lưng, nhưng Nghiêm Khoan chắc chắn đó là người mà anh không muốn thấy ở bên cạnh Chấn Vũ nhất, Huỳnh Duy Đức.

“Tiểu Vũ là do có hẹn với tên đó mà về trễ”

“Hả?”

“Ngay cả Lao thúc cũng không biết”

“Lúc này tôi định vào đây ăn thì thấy họ nên mới kéo cậu đến đây”

“Bây giờ cậu định làm gì hả?”

“Đến đây rồi, đương nhiên là phải ngênh chiến chứ”

“Hả?”

Hán Lương còn chưa hết ngạc nhiên thì đã bị Nghiêm Khoan kéo đến bên bàn Chấn Vũ

“Vũ nhi, sao tình cờ vậy? Đến đây mà cũng gặp, chúng ta đúng là có duyên phận a”

Chấn Vũ tròn mắt nhìn Nghiêm Khoan cứ như thấy quái vật, còn Nghiêm Khoan vẫn mặt dày mày dạt gọi phục vụ mang thêm hai cái ghế nữa đến.

Một cái nhà hàng nhỏ

Một cái bàn ăn nhỏ

Nhưng ngồi quanh cái bàn đó là 4 cái đầu đang suy nghĩ những chuyện không hề nhỏ

Tên gốc này, sao lại đến đây? Đi cùng Chung Hán Lương à? Không lẽ họ định đến đây ăn tối? Cho dù là vậy thì việc gì phải ngồi chung bàn với mình?

Vũ nhi của mình mà cũng dám đụng tới, tên Duy Đức này, hôm nay nếu không phải có Vũ nhi ngồi đây, Nghiêm Khoan này thực muốn cho người một trận

Nghiêm Khoan? Mấy hôm nay cứ thấy cậu ta lẻo đẻo đi theo tiểu Kiều, chẳng lẽ cậu ta có hứng thú với tiểu Kiều sao?

Tên Duy Đức này cũng không phải tay vừa, tiểu Khoan thực là có đối thủ rồi a~ Cứ tưởng phải mất mấy ngày mới giải quyết được cơn ghen của tiểu Vũ, không ngờ lại có chuyện này. Hôm nay mình có kịch hay để xem rồi, thật may mắn!!!

Mỗi người có một suy tính riêng, không ai để ý đến ba người kia cũng không ngừng nhìn mình dò xét. Một lúc sau, Nghiêm Khoan là người đầu tiên lên tiếng

“A~ Thì ra Vũ nhi đến đây ăn tối, thảo nào trẻ như vậy vẫn không về nhà”

“Cậu có im đi không? Không được nói bậy”

“Hai người ở chung nhà sao?” – Duy Đức hồ nghi đưa mắt liếc nhìn Nghiêm Khoan

“Phải đó, vậy nên có đi đâu thì làm ơn báo trước, đừng có không nói tiếng nào đã dắt tiểu Vũ đi chơi đêm” – Hán Lương vẻ mặt bình thản, nhấm nháp ly nước trên bàn cứ như thể đó là rượu ngon.

“Dù sao thì tiểu Kiều cũng đâu phải con nít, đi đâu, làm gì cũng không cần phải báo cho người khác biết. Mà mấy cậu hình như chẳng có quan hệ gì với tiểu Kiều cả”

“Sao lại không? Vũ nhi là... A” – Nghiêm Khoan chưa kịp nói hết câu thì chân đã bị Chấn Vũ đạp đến đau điếng

“Nghiêm Khoan, cậu không vui vẻ với mỹ nhân của cậu, đến cái nhà hàng nhỏ bé này để làm gì vậy?” – Chấn Vũ nhếch mép cười, nhẹ đến mức Nghiêm Khoan không lạnh mà run

“Đến nhà hàng... đương nhiên là... để ăn” – Nghiêm Khoan đựng phải nụ cười xã giao của Chấn Vũ liền không dám nhiều lời, đá nhẹ vào chân Hán Lương cầu cứu

“Tiểu Vũ, nói vậy là sao? Mỹ nhân trong lòng Nghiêm Khoan là ai, chẳng lẽ cậu không biết?”

“Nè, mấy người...”

“Không ai hỏi tới thì đừng lên tiếng”

Duy Đức vừa mở miệng ra thì đã bị Hán Lương chặn họng, còn tặng thêm một cái liếc mắt đầy “thương mến” và một nụ cười rục rịch, vô cùng rục rịch, rục rịch đến nỗi có thể thiêu chết người ta.

Chấn Vũ bất ngờ đứng dậy, ném cái khăn ăn xuống bàn

“Nếu thật là vậy, bữa ăn này chắc Nghiêm Khoan cũng không ngại trả hộ tôi đâu, phải không?”

Dứt lời, Chấn Vũ kéo tay Duy Đức bỏ đi

“Vũ nhi, đi đâu vậy?”

“Đi về”

Chấn Vũ mỉm cười nhẹ một cái rồi bước nhanh ra khỏi nhà hàng, để Nghiêm Khoan ở lại với cái bill tính tiền, còn Hán Lương nhìn về mặt của Nghiêm Khoan, cười đến sặc nước

Hán Lương dừng xe lại trước nhà Chấn Vũ. Cửa không khóa, bên trong có ánh đèn, có vẻ như Chấn Vũ đã về đến nhà rồi

“Hôm nay cũng cảm ơn anh, nếu không thì...” – Nghiêm Khoan vừa nói vừa mở cửa, bước ra khỏi xe

“Được rồi, được rồi, ai mà muốn giúp cậu, tôi chỉ muốn kiểm chứng xem cậu sợ nụ cười xã giao của tiểu Vũ đến thế nào thôi”

“....”

“Đúng là không thể tưởng tượng được, cậu sợ đến cứng họng, không cãi lại được câu nào” – Hán Lương bụm miệng cười châm chọc, làm sự cảm kích của Nghiêm Khoan bay biến hết toàn bộ.

“Tôi biết anh không tốt bụng đến thế”

Nghiêm Khoan đá mạnh một cái, cánh cửa xe liền đóng sập lại. Tuy không nghe rõ, nhưng anh vẫn biết Chung Hán Lương ngồi trong xe đang càu nhàu

“Đồ bạo lực, cái cửa xe mà bị hư là tôi bắt cậu đền đấy”

Mặc kệ

Nghiêm Khoan đẩy cửa bước vào nhà (của Chấn Vũ)

Giày của Chấn Vũ để ngay cửa. Đèn trong nhà đều được bật lên hết, chỉ trừ phòng ngủ là tối om. Nghiêm Khoan đứng trước cửa phòng, gõ nhẹ vào cửa vài cái, hạ giọng, cất tiếng thật nhỏ nhẹ

“Vũ nhi”

Không có tiếng trả lời

“Ngủ rồi sao?”

Vẫn không có tiếng trả lời

“Vậy... ngủ ngon”

Trong phòng đột nhiên có tiếng động, cửa phòng lập tức bật mở

“Tên gốc này, có vậy thôi sao?”

Chấn Vũ từ trong phòng lao ra ngoài, còn niềm nở “ban” cho Nghiêm Khoan một cước.

“Vũ nhi”

Bị đá, ừ thì bị đá đấy, nhưng Nghiêm Khoan một chút đau đớn cũng không hề thấy, ngược lại còn có phần hơn hớn. Nhìn thấy cái bản mặt ấy, Chấn Vũ càng thêm bực bội

“Tên gốc, không ở lại ăn cho đã đi, còn về làm gì?”

“Phải về, phải về chứ, sao có thể để Vũ nhi ở một mình được”

“Cám ơn, bao năm nay tôi vẫn ở một mình, không cần cậu lo”

Chấn Vũ gạt Nghiêm Khoan qua một bên, đi thẳng về phía tủ lạnh, lấy một chai nước khoáng rót đầy ly rồi một hơi uống cạn.

Sau đó lại đi đến bên bàn, nhìn mấy món ăn đã nguội lạnh, đưa mắt nhìn Nghiêm Khoan

“Mấy thứ này là sao?”

“Là tôi làm đó, Vũ nhi muốn ăn thử không?”

“Đều nguội hết rồi, còn bảo tôi ăn?”

“Vậy để tôi đi hâm nóng lại”

“Không cần, tôi đi ngủ”

Chấn Vũ vừa bước đến cửa phòng thì bị Nghiêm Khoan giữ lại

“Làm gì vậy?” – anh liếc nhìn bàn tay đang nắm chặt lấy tay anh

“Còn gì chuyện hồi trưa sao?”

“Không dám”

“Có gì mà dám hay không dám? Vũ nhi ghen thì cứ nói ra, có gì phải giấu?”

“Cậu... mau buông ra. Buông tay tôi ra”

“Không buông”

Chấn Vũ cố gắng giằng tay Nghiêm Khoan ra, nhưng càng lúc cái bàn tay không biết cao thấp kia càng siết chặt, càng lúc càng không thể giằng ra được.

Đến lúc không thể chịu được nữa, Nghiêm Khoan kéo Chấn Vũ tới, ôm lấy thật chặt.

Chung Hán Lương đậu xe trước cửa nhà Chấn Vũ một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh gì

Không có tiếng la hét, không có tiếng đồ rơi vỡ, cậu ta cũng chưa bị ném ra ngoài, chắc là không sao rồi!

Đến khi chắc chắn là mọi chuyện đã yên ổn, anh mới cho xe chạy đi.

Xe của Hán Lương chỉ chạy được một đoạn, vừa đến đầu đường thì gặp phải người mà anh nghĩ đã đi từ lâu, bây giờ lại đang đứng tựa người vào xe của anh ta, có vẻ như là đang đợi.

“Anh chưa về sao?” – Hán Lương bước ra khỏi xe, mỉm cười hỏi Duy Đức

“Nghiêm Khoan đâu? Không phải lúc này đi với cậu sao?”

“Về nhà rồi” – ra là chờ Nghiêm Khoan, định mặt đối mặt chất vấn sao?

“Nhà cậu ta cũng ở khu này sao?”

“Lúc này chẳng phải đã nói tiểu Khoan và tiểu Vũ ở chung nhà sao? Tiểu Khoan về nhà đương nhiên là phải về nhà tiểu Vũ”

“....”

“Sao hả? Ngạc nhiên? Hay là ganh tỵ?”

“Cái gì?”

“Anh nghĩ có thể giấu được mọi người sao? Muốn qua mặt tôi thì anh vẫn còn sớm 100 năm đó” – Hán Lương chống tay lên nóc xe, mỉm cười hết sức kiêu ngạo, còn hất cằm ra vẻ ta đây (lạy trời, anh là hồ ly ngàn năm rồi)

“Cậu muốn nói gì?”

“Anh thích tiểu Vũ, đúng không?”

Duy Đức có hơi giật mình, kinh ngạc nhìn người đang đứng trước mặt. Hán Lương vẫn như cũ, giữ nguyên nét cười trên mặt.

“Nếu đúng thì sao?” – Duy Đức nhẹ nhàng thốt ra một câu, nhưng cũng không thể làm Hán Lương ngạc nhiên, ngược lại anh còn bình thản đáp trả

“Tôi có một lời khuyên: Bỏ cuộc đi”

“Tiểu Vũ bây giờ có tiểu Khoan rồi, anh không còn cơ hội đâu”

“Tôi và tiểu Kiều quen biết bao nhiêu năm nay, còn là đồng nghiệp cùng công ty. Nghiêm Khoan chỉ mới quen tiểu Kiều có hơn một tháng, cậu ta lấy gì để thắng tôi mà kêu tôi bỏ cuộc?”

“Anh là quá tự tin hay bị thiếu năng trí tuệ? Tình cảm sao có thể phụ thuộc vào thời gian chứ? Nếu nói như anh thì tôi cũng có thể yêu con chó nhà hàng xóm vậy”

“Cậu...”

“Hơn nữa, theo tình hình hiện tại thì tiểu Vũ đối với anh có thể tạm gọi là bạn bè, còn với tiểu Khoan thì... không nói chắc anh cũng phải tự biết”

“....”

“Duy Đức, nếu anh thích thì có thể tiếp tục cố gắng trong-âm-thâm, hy vọng tiểu Vũ lúc rảnh rỗi thì đi ăn hoặc tán gẫu với anh vài câu cũng được, coi như là cũng an ủi phần nào”

“Cậu...”

Duy Đức muốn nói gì đó, chắc chắn là vậy, nhưng ngay lập tức (lại) bị Hán Lương chen ngang, ngắt lời

“A~ tôi buồn ngủ rồi, phải về ngủ một giấc. Anh cũng nên về đi, mắt công người khác thấy tưởng anh là kẻ gian lại đi báo cảnh sát thì phiền lắm”

Hán Lương giả vờ ngáp dài một cái rồi chui vào trong xe, không thèm quay đầu xe mà cố tình phóng xe chạy ngang qua trước mặt Duy Đức làm người ta phải tránh sang một bên nếu không muốn bị in dấu bánh xe lên người.

Duy Đức, hôm nay anh đã hiểu thế nào là “lưu manh không sợ trời” chưa?!?

“Buông ra mau”

“....”

“Buông ra”

“....”

Nghiêm Khoan không nói lời nào, cứ gắt gao ôm chặt lấy Chấn Vũ. Ôm thật sát, ôm thật chặt, để người trong lòng không giằng ra được. Dù cho Chấn Vũ dùng mọi biện pháp, từ ra lệnh, la hét, chửi bới, thậm chí dùng đến vũ lực, đập vào chân hay lấy tay đánh mạnh vào vai Nghiêm Khoan, anh vẫn không thể làm cho cái tên lý lợm này buông tay được

“Buông ra ngay! Đồ điên, đồ ngốc, đồ khốn, đồ bất thường, đồ biến thái, đồ thô bạo, đồ không biết xấu hổ, đồ gian trá, đồ lừa đảo, đồ...”

“Được rồi, được rồi, “đồ” gì cũng được, tôi nhận hết, chỉ cần là Vũ nhi nói thì tôi đều nhận hết”

“Đồ mặt dày” – Chấn Vũ hạ giọng thốt ra ba chữ cuối rồi chìm vào im lặng, tay buông xuôi, để mặc cho Nghiêm Khoan ôm.

“Không giăng ra nữa sao?”

“Mệt rồi”

“Còn giận không?”

“....”

“Vũ nhi?”

“....”

“Nếu Vũ nhi còn giận, thì tôi cứ đứng đây, ôm Vũ nhi tới sáng, chừng nào Vũ nhi hết giận thì thôi”

“....”

“Sao im lặng vậy?” – Nghiêm Khoan còn đang thắc mắc sao Chấn Vũ bỗng nhiên chẳng chịu nói lời nào thì một cảm giác đau nhói từ bả vai truyền tới

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”

Nghiêm Khoan nằm mơ cũng không nghĩ ra, chết cũng không đoán được rằng Chấn Vũ có thể... cắn anh. Nghiêm Khoan theo phản xạ, nhất thời không lý lờn được nữa, phải đẩy Chấn Vũ ra

“Tên ngốc, còn muốn đứng đây ôm đến sáng? Cậu không biết mệt nhưng tôi biết”

“Dù sao cũng đau cần cần, lại còn cắn mạnh như vậy” – Nghiêm Khoan nhăn nhó xoa cái vai bị cắn đến in hằn dấu răng, nếu Chấn Vũ còn cắn một lúc nữa chắc là chảy máu luôn rồi.

“Không cần thì làm sao cậu chịu buông”

Chấn Vũ lấy tay lau khóe miệng, liếc mắt nhìn Nghiêm Khoan một cái rồi quay lưng bỏ vào phòng

Nghiêm Khoan vẫn không chịu thua, liều mạng nắm lấy tay Chấn Vũ lần nữa

“Vũ nhi thực sự vẫn còn giận chuyện của Vương Lệ Khôn sao?”

“....”

Chấn Vũ cúi đầu im lặng. Một lúc sau, anh mới cắn chặt môi, quay lại trừng mắt nhìn Nghiêm Khoan

“Phải đó, giận thì sao hả? Là tôi giận đó, được chưa? Tôi đang muốn nổi điên luôn đây nè”

“Sao phải giận? Tôi và cô ấy đâu có gì”

“Không có gì? Lần trước chẳng phải cậu chở cô ấy về sao?”

“Là do quản lý của Lệ Khôn không đến đón cô ấy được, quãng đường đó rất khó bắt được taxi, mà tôi thấy cô ấy là con gái, ban đêm đi ở quãng đường vắng đó rất nguy hiểm”

“Cậu lo cho cô ấy như vậy sao không qua nhà cô ấy ở luôn đi, cho tiện đưa đón”

“Không phải mà, tôi cũng không định đưa cô ấy về, là do cô ấy nhờ tôi trước”

“Nhờ thì nhờ, người ta nhờ thì cậu nhất thiết phải nhận lời sao? Người ta nhờ cậu ngồi tù thay thì cậu có nhận lời không?”

“Nhất định sẽ không có lần thứ hai đâu, Vũ nhi không cần ghen đến vậy đâu mà”

“Cậu nói cái gì?”

“Ai ghen? Cậu nói ai ghen hả? Cậu có giỏi thì.....”

Nửa câu sau của Chấn Vũ bị Nghiêm Khoan chặn lại bằng một nụ hôn.

“Cậu... ưm....”

Chấn Vũ lần nữa lại bị nụ hôn của Nghiêm Khoan làm gián đoạn hô hấp

Một tay Nghiêm Khoan ghì chặt eo Chấn Vũ, tay kia lại giữ chặt sau đầu người ta. Tay có hơi thô bạo nhưng nụ hôn lại rất dịu dàng. Môi của Nghiêm Khoan khẽ chạm nhẹ vào môi Chấn Vũ. Cái lưỡi linh động nhẹ nhàng tách đôi môi đang mím chặt kia ra, luồn vào bên trong khuấy động.

Cảm giác lúc đầu của Chấn Vũ là ngạt thở, là khó chịu, dù thế nào cũng muốn kháng cự, nhưng...

Ừm...

Một cảm giác ngọt ngào, ấm áp từ trong khoang miệng lan tỏa khắp cơ thể, Chấn Vũ cũng không hề hay biết bản thân đã đáp lại từ lúc nào.

Lúc nụ hôn trở nên sâu hơn, quyết liệt hơn thì hai người cũng không còn chú ý đến bất cứ thứ nào khác nữa, cứ càng lúc càng chìm sâu trong nụ hôn mang vị mật ngọt. Nghiêm Khoan nhất thời tiến một bước, thì Chấn Vũ cũng bất giác lùi một bước. Cả hai cứ người tiến ta lùi như thế đến khi chân của Chấn Vũ vướng phải cạnh giường, Nghiêm Khoan đang ôm Chấn Vũ trong lòng cũng cùng bị mất đà, ngã nhào xuống giường.

Môi Nghiêm Khoan tách khỏi môi Chấn Vũ, lướt qua gò má, hôn lên trán người nằm dưới. Chấn Vũ đã định thần lại, thấy tình hình có vẻ không ổn, vội tìm cách đẩy Nghiêm Khoan ra, nhưng không cách nào đẩy nổi cả thân người đang đè lên mình.

“Tên ngốc, mau tránh ra”

Nghiêm Khoan dường như không hề nghe thấy lời của Chấn Vũ, càng lúc càng làm càn. Anh cắn nhẹ lên vành tai Chấn Vũ, tay bắt đầu cởi từng cái cúc áo.

“Dừng lại ngay, Nghiêm Khoan”

Chấn Vũ bắt đầu thấy hoảng, chống cự dữ dội. Nghiêm Khoan vẫn không màng, kéo lệch một bên vai áo Chấn Vũ, bàn tay luồn vào trong áo không ngừng lộng hành, cắn vào cổ Chấn Vũ một cái đau nhói

“TIỂU KHOAN”

Chấn Vũ sợ hãi thét lên một tiếng mới có thể khiến kẻ điên kia giật mình, bừng tỉnh. Nghiêm Khoan lúc này mới nhận ra gương mặt người kia đã trắng bệch, mồ hôi tuôn ra như suối, răng cắn chặt môi, trừng mắt nhìn mình, trên cổ đã in hằn vết hồng ngân đỏ thẫm

“A, xin lỗi”

Nghiêm Khoan hốt hoảng ngồi dậy, bản thân cũng không ngờ mình lại có thể làm đến thế này. Tự biết bây giờ không nên nói nhiều, Nghiêm Khoan chỉ nhẹ nhàng bước xuống giường, cúi thấp đầu tỏ vẻ hối lỗi

“Tối nay... tôi ngủ ngoài phòng khách vậy”

Nghiêm Khoan dứt lời liền bước ra ngoài. Cửa phòng vừa đóng lại, từ bên trong vọng ra âm thanh đồ vật bị ném vào tường, vỡ ra, rơi xuống đất.

E rằng đêm nay có hai kẻ mất ngủ... (ta mới là kẻ mất ngủ đây này >.<) _____=" "
chấn=" " vũ=" " khó=" " khăn=" " mở=" " mắt,=" " nhìn=" " đồng=" " hồ=" " đã=" " 8h=" " sáng,=" " lại=" "
nhìn=" " sang=" " cái=" " điện=" " thoại=" " đã=" " bể=" " nát=" " vì=" " hôm=" " qua=" " bị=" " ném=" "
vào=" " tường=" " "hèn=" " gì=" " không=" " nghe=" " chuông=" " báo=" " thức=" " chấn=" " vũ=" "
đột=" " nhiên=" " nhớ=" " đến=" " chuyện=" " tối=" " qua,=" " ngay=" " cả=" " chuyện...=" " mặt=" " tự=" "
dưng=" " lại=" " nóng=" " bừng,=" " không=" " cần=" " soi=" " gương=" " cũng=" " biết=" " là=" " đang=" "
đỏ=" " ửng,=" " chấn=" " vũ=" " ngồi=" " trên=" " giường=" " chân=" " chữ,=" " không=" " biết=" " có=" "
nên=" " ra=" " ngoài=" " không,=" " nếu=" " lỡ=" " người=" " kia=" " chưa=" " đi=" " thì=" " không=" "
biết=" " phải=" " đối=" " mặt=" " thế=" " nào,=" " nhưng=" " anh=" " cũng=" " còn=" " phải=" " làm=" "
việc,=" " không=" " thể=" " ngồi=" " mãi=" " trong=" " phòng=" " được,=" " tiếng=" " chuông=" " điện=" "
thoại=" " làm=" " gián=" " đoạn=" " suy=" " nghĩ=" " của=" " chấn=" " vũ,=" " là=" " chuông=" " điện=" "
thoại=" " bàn,=" " mà=" " cái=" " điện=" " thoại=" " bàn=" " duy=" " nhất=" " trong=" " nhà=" " lại=" "
để=" " ở=" " phòng=" " khách,=" " chấn=" " vũ=" " theo=" " phản=" " xạ=" " định=" " chạy=" " ra=" "
ngoài,=" " nhưng=" " vừa=" " tới=" " cửa=" " thì=" " dừng=" " lại,=" " dẫn=" " đo=" " một=" " lúc,=" "
nghe=" " bên=" " ngoài=" " không=" " có=" " động=" " tĩnh,=" " điện=" " thoại=" " cứ=" " reo=" " mãi=" "

mà=" không=" ai=" bắt=" máy.= " "cậu=" ta=" đi=" rồi=" à?"=" thu=" hết=" can=" đảm=" mở=" cửa=" bước=" ra=" ngoài,=" nhìn=" quanh=" không=" thấy=" ai=" chán=" vũ=" cũng=" cảm=" thấy=" yên=" tâm,=" vội=" chạy=" đến=" nghe=" điện=" thoại.= " "a=" lô=" "tiểu=" vũ,=" cậu=" đang=" làm=" gì=" vậy?"=" "8h30=" chúng=" ta=" có=" buổi=" chụp=" hình,=" cậu=" quên=" rồi=" hả?"=" "a,=" tôi=" ngủ=" quên=" "di=" động=" của=" cậu=" đâu?"=" sao=" tôi=" gọi=" mãi=" không=" được?"=" "cái=" đó..."=" -=" chán=" vũ=" ngập=" ngừng=" liếc=" nhìn=" về=" phía=" phòng=" ngủ=" "chuyện=" dài=" dòng=" lăm,=" tôi=" sẽ=" nói=" sau.= " anh=" đợi=" một=" chút,=" tôi=" tới=" ngay=" chán=" vũ=" cúp=" máy,=" quay=" về=" phòng=" nhặt=" lại=" cái=" sim=" điện=" thoại=" rơi=" trên=" sàn=" "phải=" mua=" điện=" thoại=" mới=" rồi.= " thật=" phiền=" phức!"=" -=" anh=" thở=" dài=" một=" cái=" rồi=" nhanh=" chóng=" đi=" thay=" quần=" áo.= " chuẩn=" bị=" xong=" xuôi=" thì=" phải=" lập=" tức=" đi=" ngay,=" nhưng=" chán=" vũ=" vừa=" chạy=" ngang=" qua=" bàn=" ăn=" thì=" bỗng=" kinh=" ngạc,=" đứng=" lại.= " thức=" ăn=" từ=" đêm=" qua=" đã=" được=" dọn=" dẹp=" sạch=" sẽ,=" hình=" như=" chén=" đĩa=" cũng=" được=" rửa=" sạch=" hết=" rồi.= " trên=" bàn=" chỉ=" còn=" một=" cái=" đĩa,=" trong=" đĩa=" có=" mấy=" cái=" sandwich=" hoa=" quả,=" còn=" có=" một=" tờ=" giấy=" đồ=" ăn=" đêm=" qua=" chắc=" là=" không=" ăn=" được=" nữa=" nên=" tôi=" đem=" bỏ=" rồi.= " mấy=" cái=" sandwich=" này=" là=" do=" tôi=" làm,=" vũ=" nhi=" muốn=" ăn=" hay=" không=" thì=" tùy.= " p.s:ăn=" đi,=" bỏ=" bữa=" sáng=" không=" tốt=" đâu!!=" dòng=" cuối=" được=" viết=" in=" đậm,=" có=" vẽ=" như=" là=" muốn=" nhấn=" mạnh=" "ha=" -=" chán=" vũ=" bắt=" giác=" bắt=" cười=" -=" "tên=" gốc=" này..."=" ấy,=" quên,=" không=" còn=" thời=" gian=" nữa=" chán=" vũ=" nhìn=" lại=" đồng=" hồ,=" chỉ=" còn=" 10=" phút.= " anh=" nhìn=" mấy=" cái=" sandwich=" một=" lúc=" rồi=" cũng=" quyết=" định=" cầm=" theo=" một=" cái.= ">

32. Chương 32

“Tiểu Khoan”

“Hả?”

“Trang phục của cậu chuẩn bị xong rồi, đi thay đi”

“À... ừ...”

Nghiêm Khoan bị Vô Ưu kéo về thực tại, lúc này anh mới nhận ra là mọi thứ trong studio đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ anh đi thay trang phục.

“Trang phục của anh đây, có cần chúng tôi giúp anh mặc không?”

“Không cần đâu, tôi tự mặc được rồi”

Nghiêm Khoan nhận đồ từ tay nhân viên phục trang, nở một nụ cười miễn cưỡng. Tuy nói là anh tự tay nhưng cũng có vài người vào phụ giúp. Vô Ưu thấy hôm nay Nghiêm Khoan có vẻ khác lạ, cũng lo lắng đi theo

“Đây là gì vậy?” – Vô Ưu kinh ngạc chỉ vết cắn trên vai Nghiêm Khoan

“Hả? Không... không có gì” – anh lộ rõ vẻ lúng túng. Không phải vì bị hỏi về vết cắn mà vì nhớ lại chuyện đêm qua. Nghiêm Khoan đã nghĩ mình thật ngu ngốc và là một kẻ hoàn toàn không biết kiềm chế. Từ sáng tới giờ anh cứ mãi lo nghĩ đến việc phải xin lỗi Chấn Vũ thế nào khi mà anh còn chẳng dám nhìn mặt người ta.

Những người xung quanh nhìn dấu răng giờ đã thành vết bầm tím, chắc chắn là bị cắn rất mạnh, lại thêm vẻ mặt lúng túng, ngờ nghệch của Nghiêm Khoan chỉ biết im lặng cười thầm, ai cũng nghĩ “Chắc là bị người yêu cắn chứ gì?”

“Tiểu Vũ, cuối cùng cậu cũng tới rồi” – Lao thúc vừa nhìn thấy Chấn Vũ đi đến cửa đã chạy tới

“Xin lỗi, em ngủ quên mất”

“Điện thoại của cậu không phải có cài báo thức sao?”

“Nó... hư rồi” – Chấn Vũ gãi đầu, không biết giải thích thế nào, không thể nói là tự tay anh ném cái điện thoại đáng thương vào tường được

“Hư rồi?” – Lao thúc kinh ngạc nhìn Chấn Vũ, cái người trước giờ luôn nâng niu cái điện thoại như báu vật mà bây giờ để nó hư

“Tôi đi thay đồ đây”

Chấn Vũ cố tình lảng tránh tia nhìn soi mói của Lao thúc, đi thật nhanh tới chỗ treo quần áo.

Mọi người trong studio nhìn thấy Chấn Vũ đi vào, cứ tưởng là anh sẽ nở nụ cười tươi như thường lệ, có vài người còn định vẫy tay chào, nhưng sự thật không như họ nghĩ. Chấn Vũ bước vào với vẻ mặt đăm chiêu, dáng vẻ không thoải mái. Bầu không khí đột nhiên chùng xuống hẳn, những cánh tay định giơ lên liền ụt rũ hạ xuống.

Nhận trang phục cô nhân viên giao, Chấn Vũ cũng chỉ gật đầu, nói một câu “Cảm ơn” qua loa cho có.

“Tiểu Vũ, cái gì đây?” – Lao thúc tròn mắt nhìn cái vết đỏ thẫm trên cổ Chấn Vũ

“Hả?” – Chấn Vũ vừa nhìn vào gương thì liền hoảng hồn lấy tay che lại, quay đi chỗ khác – “Không có gì, là bị bọ cắn thôi, anh đừng để ý”

“Vậy sao?” – Lao thúc mỉm cười ranh mãnh, còn có chút ý măn nguyện nhìn Chấn Vũ đang khổ sở tìm cách che lại cái dấu vết kia.

Những người khác tuy không hiểu chuyện gì nhưng thấy dấu hôn trên cổ Chấn Vũ thì ai cũng chỉ biết nhìn nhau mà cười, bầu không khí cũng nhờ vậy mà tươi tỉnh hơn

“Chấn Vũ, cậu quay sang bên này một chút được không?”

“Hả? Được thôi”

Tuy nói là “được” nhưng lại chẳng “được” chút nào, anh chỉ xoay, à không, chỉ nghiêng người qua có một chút. Về mặt Chấn Vũ vô cùng khó xử, anh không thể xoay qua trái được, vì cái dấu hôn trên cổ bên phải sẽ bị lộ ra trước ống kính, rồi nếu có ai phát hiện thì mấy tấm ảnh này sẽ thành scandal mất, lúc đó sẽ rất rắc rối.

“Cậu có thể xoay người sang đây được không? Tôi không thể hoàn thành bộ ảnh này nếu cậu cứ quay về bên phải như thế”

“Anh đừng có ép Chấn Vũ, cậu ấy chỉ không muốn cái dấu hôn kia bị lọt vào khung hình thôi”

Không biết là ai nói câu vừa rồi nhưng nó cũng làm mọi người cười rộ lên, còn anh chàng nhiếp ảnh cũng gạt gù ra vẻ như “À ra thế”, chỉ có Chấn Vũ nghe xong câu đó thì mặt còn đỏ hơn gấc

“Cậu có thể chỉ quay mặt sang đây thôi cũng được hoặc là lấy tay che nó lại” – anh chàng nhiếp ảnh ôm má, không nhịn được cười trước dáng vẻ bối rối của Chấn Vũ

“Hả?”

“À... ừm... cũng được”

Chấn Vũ làm theo y như thế, lúc đầu có hơi gượng gạo, nhưng một hồi sau thì cũng quen dần và có thể tạo dáng tự nhiên hơn. Nhưng những kẻ-ngoài-cuộc khác thì cứ bùm miệng cười thầm sự ngây thơ của Chấn Vũ

“Cậu ấy lấy tay che lại thật à?” – ê kíp ánh sáng thì thầm

“Nếu cậu ấy nhờ thì chúng ta có thể dùng phần che lại được mà” – bẽ lủ hóa trang bàn tán

“Đúng là yêu rồi, chẳng giống cậu ấy thường ngày chút nào” – phe hậu cần xôn xao

Thế là trong vòng vài chục phút đó, cái tin “Kiều Chấn Vũ sa lưới tình” đã được mọi người trong studio rỉ tai nhau và ai nấy đều chắc 100% đó là sự thật.

Mặc dù không thể tập trung nhưng Nghiêm Khoan cũng đã vượt qua được buổi chụp hình đầy sóng gió khi ai nấy đều nhìn anh bằng ánh mắt tò mò. Anh thở phào nhẹ nhõm bước ra khỏi phòng chụp, tìm đường đến nhà vệ sinh để rửa mặt.

Chấn Vũ hoàn toàn kiệt sức sau một tiếng đồng hồ chụp hình. Anh mua một lon cà phê từ máy bán hàng tự động rồi ra ngoài hành lang ngồi, trốn mấy kẻ lăm điều trong phòng chụp cứ soi mói anh.

Anh ngồi trên băng ghế ngoài hành lang, mệt mỏi dựa lưng vào tường. Lúc này anh chỉ muốn ngủ một giấc, vị đắng của cà phê cũng không thể giữ anh tỉnh táo. Anh đặt lon cà phê xuống bên cạnh, chẳng bao lâu sau thì ngủ thiếp đi, không hề nhận ra có người đang tiến đến gần

33. Chương 33

“Vũ nhi?”

Nghiêm Khoan kinh ngạc kêu lên, cứ ngỡ như mình đang hoa mắt. Chấn Vũ đang ngồi trên băng ghế cách anh vài mét, dựa lưng vào tường, thiu thiu ngủ.

“Mình bị ảo giác sao?”

Nghiêm Khoan dụi mắt nhìn thật kỹ, xác định đúng là Chấn Vũ nhưng vẫn cứ đứng loay hoay mãi một chỗ mà không biết phải làm sao. Anh cứ đứng vô đầu bứt tóc, dẫn đo suy nghĩ, may mà không có ai đi ngang qua trông thấy, nếu không thì lại làm phiền các y tá bác sĩ của bệnh viện tâm thần.

Lúc Nghiêm Khoan còn đang băn khoăn không biết có nên đến gần hay không thì cả người Chấn Vũ đột nhiên nghiêng dần sang một bên, sắp ngã xuống ghế. Nghiêm Khoan vội chạy đến, một tay đỡ lấy vai Chấn Vũ, tay kia thì để lon cà phê xuống đất.

Eh? Tiếp theo phải làm sao?

Nghiêm Khoan hoàn toàn lâm vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Nếu anh buông tay ra thì Chấn Vũ sẽ ngã xuống ghế, nhất định sẽ thức giấc, mà anh thì không muốn đánh thức người ta chút nào. Nếu anh không buông tay thì phải đứng đây luôn sao? Anh còn phải quay lại chụp cho xong mấy tấm cuối. Suy nghĩ một hồi, Nghiêm Khoan quyết định ngồi xuống luôn, để Chấn Vũ dựa đầu lên vai mình

Để bọn họ chờ một chút chắc không sao. Mình cũng đánh một giấc

Đêm qua, Nghiêm Khoan cũng gần như thức trắng

Chấn Vũ từ từ mở mắt, bị ánh đèn chiếu vào làm chói mắt, anh phải chớp mắt vài lần để làm quen. Đến lúc hoàn toàn thoát ra khỏi giấc ngủ thì anh mới nhận ra mình đang dựa vào vai người khác, càng ngạc nhiên hơn khi người đó lại là Nghiêm Khoan đang ngủ ngon lành

“Sao cậu ta lại ở đây?”

Trong một thoáng giật mình, Chấn Vũ vô tình đạp đổ lon cà phê dưới chân, Nghiêm Khoan nghe động cũng thức giấc.

“Vũ nhi”

“Tôi... tôi phải quay lại phòng chụp”

Chấn Vũ đỏ mặt, đứng dậy định bỏ đi nhưng nước cà phê đổ loang lổ khắp nơi làm cho nền gạch bóng trở nên trơn trượt hơn. Chấn Vũ trượt chân, mất đà, ngã nhào vào người Nghiêm Khoan. Bản thân Nghiêm Khoan vừa tỉnh dậy, hoàn toàn không có chuẩn bị gì khi Chấn Vũ ngã xuống. Kết quả cuối cùng là Nghiêm Khoan ôm Chấn Vũ lăn đùng xuống đất.

“Đau”

Lúc ngã xuống, đầu Chấn Vũ va phải sàn nhà cứng, hỏi sao mà không đau

“Vũ nhi, không sao chứ?”

“Đau quá”

Chấn Vũ ôm đầu, nhăn mặt, có vẻ là rất đau. Nghiêm Khoan lo lắng đỡ anh ngồi lên ghế, dáng vẻ hoảng hốt còn hơn là chính cậu ta bị đau.

“Có sao không? Đập mạnh lắm sao? Giờ còn đau không?”

“Không... không sao”

“Xin lỗi”

“Là tôi sơ ý bị ngã, không phải lỗi của cậu”

“Ý tôi là chuyện tối qua”

“....”

“Tối qua tôi có hơi.... Thành thật xin lỗi”

“Chuyện tối qua... tôi quên rồi”

“Cậu không cần phải...”

Nghiêm Khoan ghé sát vào Chấn Vũ đến nỗi khi anh vừa quay qua thì chóp mũi hai người đã chạm vào nhau.

Eh?

Cả hai cùng ngạc nhiên. Chóp mũi chạm nhau, ánh mắt cũng chạm nhau, cả hai đều cảm nhận được hơi thở nhịp nhàng của người kia, tim cũng đồng thời loạn nhịp

“A”

Hai người giật mình quay về phía phát ra tiếng kêu. Chấn Vũ nhận ra người đang đứng ở đằng xa, tròn mắt nhìn hai người, trong ánh mắt còn chứa rõ tiểu ý. Đó là người vừa rồi đã chụp ảnh cho anh, nhiếp ảnh gia mọi người vẫn hay gọi là Peter

“Hai người cứ tự nhiên, tôi không làm phiền nữa” – anh ta cúi đầu tỏ vẻ xin lỗi rồi mỉm cười bỏ đi

“Đợi... đợi đã. Anh hiểu lầm rồi, chuyện không phải như anh nghĩ đâu” – Chấn Vũ vội đuổi theo, kéo tay Peter lại

“Không phải như tôi nghĩ? Vậy theo cậu thì tôi đang nghĩ gì?”

“Anh...” – cái giọng điệu này, làm mình nhớ đến “ai đó” quá

“Cậu không cần phải lo” – Peter vỗ vai Chấn Vũ với vẻ cảm thông – “Trong giới này thì đồng tính không phải chuyện hiếm”

“Không... không phải thế...”

“Tôi sẽ không nói cho ai biết đâu”

“Hả?” – đã nói là không phải mà

“Hèn gì...” – Peter liếc nhìn dấu hôn trên cổ Chấn Vũ – “Từ sáng tới giờ tôi cứ thắc mắc không biết cô gái nào lại bạo dạn đến mức để lại dấu hôn trên cổ người yêu, thì ra... thủ phạm không phải con gái”

“Không...”

“Mà trong hai người... ai nằm dưới?”

“Anh nghe tôi nói được không?”

“Chắc là cậu phải không? Mặt đỏ lên hết rồi” – Peter chỉ về mặt lúng túng, lại đỏ bừng của Chấn Vũ, ôm bụng cười đắc ý. Nghiêm Khoan vẫn ngồi đó, không có chút động thái nào là sẽ ra giải thích hay biện hộ gì cả.

“Anh... anh...”

“Được rồi, cứ tự nhiên, nhưng 20 phút nữa phải quay lại đây nhé, chúng ta còn phải chụp cho xong mấy tấm cuối”

“Hả? Hả? Hả?”

Peter vừa đi khuất thì Nghiêm Khoan cũng không chịu nổi nữa, ngay lập tức bật cười thành tiếng

Chấn Vũ trừng mắt nhìn cái tên đang lăn lộn trên ghế, cười nắc nẻ, lửa giận của anh lại bùng bùng trời dậy

“Cậu cười cái gì?”

“Haha, anh ta thật biết điều nha, vừa nhìn đã biết ai nằm trên ai nằm dưới, hahaha, lại còn “cứ tự nhiên”, hahaha, anh ta thông minh thật”

“Cậu còn cười? Cậu làm Peter hiểu lầm rồi đó”

“Hiểu lầm? Không có đâu. Tôi thấy anh ta hiểu đúng mà”

“....”

“Chúng ta đã sống chung nhà rồi, nắm tay rồi, ôm nhau rồi, hôn rồi, chỉ còn có...”

“Cậu nói thêm một câu nữa thì tôi tuyệt giao với cậu”

Nghiêm Khoan ngậm miệng ngay tức thì, không dám cười nữa, cũng không dám nói thêm câu nào nữa.

Chấn Vũ liếc mắt, hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi, không thèm đôi co với tên gốc kia nữa.

34. Chương 34

“Cậu định nhắn tin cho ai đấy?”

“....” – Nghiêm Khoan im lặng, chăm chú vào màn hình điện thoại, không quan tâm đến sự hiện diện của Vô Ưu

“Tiểu Vũ à?”

“....”

“Đừng nhắn nữa, cậu ta không nhận được đâu”

“Hả?”

“Lúc này Lao thúc nói với tôi, điện thoại cậu ta không biết sao lại bị hư, chỉ còn lại cái sim, hỏi cậu ta cũng không chịu nói lý do”

“Vậy sao?”

Nghiêm Khoan không hề tỏ ra ngạc nhiên. Tối qua hình như anh có nghe tiếng đồ rơi vỡ trong phòng Chấn Vũ, hóa ra là cái điện thoại.

Vậy chắc là giận lắm rồi

Nghiêm Khoan thở dài khi nhớ đến chuyện tối qua, lại nhớ đến chuyện ở studio lúc này, Chấn Vũ nói là đã quên nhưng mà... làm sao quên được chuyện như thế.

“Tiểu Khoan, đến giờ rồi”

“Hả?”

“Hôm nay cậu có hẹn phỏng vấn, không nhớ sao?”

“À... Ừ, tôi nhớ rồi”

“Hôm nay cậu làm gì mà cứ như người mất hồn vậy hả?”

“Tiểu Vũ”

“Hả? Gì cơ”

“Cậu làm gì mà để hồn trên mây vậy hả?”

“Đâu có, tôi đang học kịch bản mà, chuyên tâm quá nên...”

“Cậu cầm ngược cuốn kịch bản rồi kìa”

Chấn Vũ giật mình nhìn xuống tay, đúng là đang cầm cuốn kịch bản, nhưng tất cả đều lộn ngược.

“Có chuyện gì với tiểu Khoan hả?”

“Kh... kh... không... không... không có... không có gì hết”

Lao thúc gật gù, rồi quay sang chỗ khác, để yên cho Chấn Vũ tiếp tục “học kịch bản”, thỉnh thoảng lại liếc sang một cách đầy nghi ngờ

“Nhất định là có chuyện” – Lao thúc cười thầm

Hoàn thành tốt công việc ngày hôm nay rồi

Về đến nhà rồi

Bây giờ chỉ còn duy nhất một việc là đẩy cửa vào nhà và nghỉ ngơi thoải mái nhưng đối với Chấn Vũ thì đó mới là việc khó khăn nhất.

Anh đứng chần chờ trước cửa, cứ vừa chạm đến tay nắm cửa thì lại buông ra, cứ đứng loay hoay trước cửa, mãi không chịu vào

Cậu ta đang ở trong đó, chắc chắn là đang ở trong. Mình có nên vào không? Đây là nhà mình, việc gì phải suy nghĩ? Không được, nếu vào trong thì mình biết nói gì đây chứ? Mình biết cư xử thế nào chứ?

A~ Nhức đầu quá! Sao mình phải suy nghĩ nhiều như thế chứ? Nhà của mình, nếu mình không biết phải cư xử thế nào thì cứ đuổi cậu ta đi. Phải, cứ tống cậu ta ra ngoài thôi!

Chấn Vũ gật đầu hạ quyết tâm rồi hít một hơi thật sâu và mở cửa

Đúng như dự đoán, Nghiêm Khoan vừa thấy cửa mở đã lập tức lao ra ngoài. Theo như đúng kế hoạch đã định của Chấn Vũ, anh kéo tay Nghiêm Khoan, ném cậu ta ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại.

Xong

Chấn Vũ yên tâm đi vào nhà.

Cái gì đây?

Chấn Vũ ngạc nhiên nhìn cái hộp nhỏ để trên bàn, bên cạnh mấy đĩa thức ăn được chuẩn bị sẵn. Anh tò mò mở hộp ra xem thử, là một cái điện thoại di động, bên trong còn có một tấm thiệp nhỏ

Chuyện tối qua rất rất rất rất rất xin lỗi, tôi hứa sẽ không có lần sau đâu. Cái điện thoại này coi như quà xin lỗi của tôi!

Gì chứ? Với một cái điện thoại thì coi như xong chuyện sao?

Anh nhìn cái điện thoại trong hộp một lúc lâu. Nó là một cái điện thoại nắp trượt, vỏ ngoài màu trắng, kích thước rất vừa tay, cũng cùng hiệu với cái điện thoại cũ của anh. Chấn Vũ nhìn về phía cửa, bên ngoài vẫn yên lặng, không có một tiếng động. Anh đến bên cửa. Qua khe cửa, Chấn Vũ không nhìn thấy người nào ở bên ngoài. Anh có hơi kinh ngạc rồi mở cửa.

Nghiêm Khoan không đi đâu cả mà ngồi cạnh bậc thềm. Cửa vừa mở thì anh đã đứng bật dậy, chấn ngay trước mặt Chấn Vũ

“Cậu còn ở đây?” – Chấn Vũ thất kinh hỏi

“....”

“Cái điện thoại đó là cậu mua?”

Nghiêm Khoan gật đầu

“Là quản lý của tôi nói cho cậu biết điện thoại của tôi bị hư sao?”

Nghiêm Khoan lại gật đầu

“Lưỡi của cậu bị gì hả? Sao không nói gì hết vậy?”

“....”

“....”

“....”

“Cậu không nói thì ở ngoài này luôn đi”

Nghiêm Khoan kéo tay Chấn Vũ lại khi anh định bỏ vào trong. Nghiêm Khoan giương cặp mắt chó con bị chủ bỏ rơi nhìn Chấn Vũ chăm chăm, không hề chớp mắt.

“Cậu bị gì vậy? Muốn gì thì nói”

“....” – Nghiêm Khoan vẫn tiếp tục im lặng và tiếp tục nhìn

“Bình thường cậu nói nhiều lắm mà? Bây giờ bị câm rồi sao?”

“....” – Nghiêm Khoan lắc đầu, vẻ mặt vô cùng khổ sở

“Đừng có im lặng nhìn tôi như thế, muốn gì thì nói thẳng ra đi. Tôi muốn nghe cậu nói” – Chấn Vũ có hơi ngượng ngùng khi cứ bị Nghiêm Khoan nhìn chăm chăm như thế, anh bất giác quay sang hướng khác, cố giấu đi vẻ bối rối của mình

“Vũ nhi... sẽ không... tuyệt giao với tôi... chứ?” – Nghiêm Khoan thận trọng nói từng chữ, vừa nói vừa nhìn thăm dò biểu hiện của Chấn Vũ

“Tuyệt giao?”

“Lúc sáng, Vũ nhi đã bảo nếu tôi còn nói nữa thì sẽ tuyệt giao mà”

“Hả?” – Chấn Vũ nhớ lại chuyện lúc sáng, quả thực là anh có nói vậy, nhưng mà... – “Tại tôi tức quá nên nhất thời nói vậy thôi, cậu tin sao?”

“Lời của Vũ nhi thì tôi đều tin”

“....” – Chấn Vũ đỏ mặt, từ ngượng ngùng thành tức giận – “Nói nhảm gì vậy?”

“Vậy... bây giờ tôi vào trong được không?”

“....”

“Nhà của tôi bây giờ không về được, đừng đuổi tôi đi chứ” – Nghiêm Khoan lại nhìn Chấn Vũ bằng đôi mắt chó con lúc này (ai giết ta đi =.=)

“....” – tên gốc phiền phức

“Được thôi, cậu có thể ở lại đây cho hết 1 tháng, nhưng với 1 điều kiện”

35. Chương 35

“Vũ nhi

khoảng cách này là sao chứ?” – Nghiêm Khoan ngồi nhẩn nhó trên chiếc ghế sofa trong phòng khách

“Im lặng! Cậu muốn ở lại thì khi ở trong nhà phải cách tôi 3m, nếu bước đến gần hơn khoảng cách đó thì cậu biến khỏi nhà tôi ngay” – Chấn Vũ nghiêm mặt ngồi bên bàn ăn

“Eh?!? Tại sao phải vậy chứ?”

“Vì cậu là sinh vật nguy hiểm”

Nghiêm Khoan cứng đờ người trong giây lát rồi chỉ còn biết ngoan ngoan ngồi bó gối trên ghế.

Cả căn nhà chìm trong im lặng. Chấn Vũ vẫn chăm chú với cuốn kịch bản trên tay, Nghiêm Khoan vẫn chăm chú nhìn Chấn Vũ, không ai nói với ai câu nào. Một lúc lâu sau, Nghiêm Khoan sực nhớ ra cái gì đó, “A” lên một tiếng rồi lấy trong túi ra một cái điện thoại di động

“Vũ nhi, nhìn xem, điện thoại mới của tôi đó”

Chấn Vũ cũng “lịch sự” quay sang nhìn thì đột nhiên giật mình suýt té ghế, cuốn kịch bản trên tay nhẹ nhàng buông rơi xuống bàn.

“Đẹp không?” – Nghiêm Khoan cười toe toét, đưa cái điện thoại, còn xoay nó vài vòng cho Chấn Vũ nhìn rõ diện mạo của nó hơn

“Cái điện thoại đó...” – nó giống, chính xác hơn là giống y hệt điện thoại của Chấn Vũ, khác biệt duy nhất chính là nó màu đỏ

“Nó vốn là có một đôi, cái kia màu trắng, cũng đẹp lắm, không biết Vũ nhi có thấy chưa ha? Lúc này tôi có để trên bàn, A, không biết bây giờ đâu mất tiêu rồi ta? Vũ nhi có thấy không? Tôi định tặng cái điện thoại đó cho người yêu đầu”

Chấn Vũ đứng bật dậy, vẻ mặt ba phần khó xử bảy phần tức giận

Tên nhóc này, cố tình...

Anh tháo ngay cái sim trong điện thoại ra, để cái điện thoại lên bàn rồi bỏ về phòng

“Vũ nhi”

Nghiêm Khoan đứng dậy định lao tới thì nhận ngay một cú liếc mắt đầy phẫn nộ của Chấn Vũ

“Cậu đứng yên đó, bước một bước nữa thì bước ra khỏi nhà luôn đi”

“....”

Trước khi đóng sầm cửa lại một cách thô bạo, Chấn Vũ không quên tặng cho Nghiêm Khoan một cái liếc mắt “triu mến”

“Mình làm gì sai sao?” – Nghiêm Khoan đứng tại chỗ, gãi đầu ngẫm nghĩ

23h30...

Trong phòng, Chấn Vũ vẫn còn thức. Anh kiểm tra lại lịch làm việc và chuẩn bị sẵn quần áo cho ngày mai. Bên ngoài, kẻ nào đó vẫn còn thức. Cậu ta thức để... xem phim kinh dị

23h45...

Trong phòng, Chấn Vũ chuẩn bị đi ngủ
Bên ngoài, kẻ nào đó vẫn tiếp tục xem phim

23h50...

Trong phòng, Chấn Vũ cảm thấy khó ngủ và cảm thấy hơi khát nước
Bên ngoài, kẻ nào đó đã ngủ quên mặc cho nhân vật trong TV la hét cỡ nào cũng không quan tâm

Chấn Vũ mở cửa ra ngoài, anh chỉ định đi vào bếp, uống một ly nước rồi trở về phòng, nhưng âm thanh từ cái TV làm anh phải chú ý

Anh tiến về phía phòng khách, tên gốc kia đang ngủ ngon lành, đến nỗi chấn rơi xuống đất cũng không hay biết. Như một thói quen mà anh cũng chẳng hiểu tại sao, Chấn Vũ tiến đến gần cái ghế sofa, chỗ Nghiêm Khoan đang ngủ. Thật chậm rãi. Thật nhẹ nhàng. Anh vươn người với lấy cái remote trên bàn, tắt TV, rồi cúi người nhặt cái chăn dưới đất lên, phủi nhẹ. Chấn Vũ cẩn thận đắp lại cho Nghiêm Khoan, cứ tưởng tên gốc kia đã ngủ say mất rồi. Ai ngờ Nghiêm Khoan đột nhiên ngồi dậy, nắm lấy tay Chấn Vũ.

“Cậu... giả vờ ngủ?”

“Không có, tôi ngủ thật nhưng vừa mới thức”

“Buông ra ngay, cậu quên điều kiện của tôi rồi hả?”

“Tôi nhớ chứ! Nhưng là do Vũ nhi vi phạm trước mà” – Nghiêm Khoan nở nụ cười thật tươi, nhìn Chấn Vũ với vẻ đắc ý

“Cậu...”

“Là do Vũ nhi không biết kiềm chế, “xâm phạm” tôi trước mà”

“Cậu... Cái đồ... đồ...” – Chấn Vũ giận đến đỏ mặt, không nói được lời nào

“Đồ đáng yêu, dễ thương, phải không?”

“ĐỒ MẶT DÀY TRỞ TRÊN” – Chấn Vũ tức giận thét lớn, tát thẳng vào mặt Nghiêm Khoan một cái đau điếng.

Nghiêm Khoan ngã lăn ra ghế, một bên má in hằn dấu bàn tay

“Cậu lo ở đó mà ngủ đi, còn nhiều lời tôi đá cậu ra khỏi nhà lần nữa đấy”

Chấn Vũ tức giận bỏ về phòng, không thèm liếc nhìn cái tên gốc kia một cái

Nghiêm Khoan bị tát một cái đau ê ẩm nhưng vẫn không thấy gì phiền muộn, ngược lại còn tươi cười chúc Chấn Vũ ngủ ngon, không cần biết người ta đang tức tối thế nào.

36. Chương 36

6h...

“Vũ nhi! Dậy đi! 6h rồi! Dậy mau đi! Vũ nhi!!!!”

6h30...

“Vũ nhi! Bữa sáng xong rồi này! Ra ăn đi! Vũ nhi! Dậy chưa đấy?”

6h40...

“Vũ...”

“IM NGAY CHO TÔI” – Chấn Vũ đập tung cửa phòng, ném thẳng cái gối vào mặt Nghiêm Khoan

“Dậy rồi à?”

“Kiếp trước tôi mắc nợ cậu hả? Mới sáng sớm đã đập cửa ầm ầm như thế”

“Tôi muốn gọi Vũ nhi dậy thôi mà, chẳng phải sáng nay có lịch làm việc sao?” – Nghiêm Khoan tươi cười vui vẻ, ném cái gối vào lại trong phòng

“Lịch làm việc của tôi bắt đầu từ 9h, 9h lặn đây, cậu hiểu không hả? Mới có 6h sáng đã réo gọi um sùm như thế, cậu muốn gây sự sao?”

“Bình tĩnh đi mà, dậy sớm cũng tốt cho sức khỏe chứ bộ. Ngồi xuống ăn sáng đi ha”

Chấn Vũ bị Nghiêm Khoan ấn vai, ngồi xuống ghế một cách miễn cưỡng.

Bữa ăn sáng cũng không có gì đặc biệt, chỉ có trứng chiên, thịt nguội, vài lát sandwich và một đĩa salad trộn, nhưng Chấn Vũ nhìn Nghiêm Khoan một cách kỳ lạ

“Cậu lấy đâu ra nguyên liệu làm mấy thứ này?”

“Tôi mua, từ tối qua”

“....”

“Tôi có mua mấy lon nước ép trái cây, để trong tủ lạnh ấy, Vũ nhi muốn uống thì cứ lấy, tôi có mua cả sữa tươi nữa”

“....” – từ lúc nào mà ở đây thành nhà của cậu ta vậy?

“Sao vậy? Có gì không ổn à?” – Nghiêm Khoan ngồi xuống ghế đối diện Chấn Vũ

“Không có gì” – có nói cũng vô ích, cái da mặt của cậu ta đại bác bắn còn chưa chắc trúng

Chấn Vũ thở dài một tiếng, rồi đưa tay lấy một miếng sandwich và bắt đầu ăn.

7h10...

“A” – Nghiêm Khoan nhìn đồng hồ, giật mình đứng dậy

“Có chuyện gì?”

“7h30 tôi có hẹn phỏng vấn, suýt nữa thì quên mất”

“Tôi đi trước đây, Vũ nhi cứ từ từ ăn”

“Trưa nay đi ăn nhé? Gặp ở quán cà phê cũ ha?”

“Tôi đi đây, tạm biệt”

Sau khi bắn một tràng liên tục như đại liên, Nghiêm Khoan lập tức bay ra khỏi nhà. Chấn Vũ lúc này mới đủ bình tĩnh nuốt xuống miếng salad lúc nãy cho vào miệng.

10 giây sau...

Nghiêm Khoan mở cửa, xông thẳng vào nhà, chạy ngay đến chỗ Chấn Vũ đang ngồi.

“Còn một việc tôi chưa làm”

Chụt

Nghiêm Khoan, thật nhanh, thật thản nhiên, cúi xuống, hôn lên má phải Chấn Vũ một cái

“Hôn chào buổi sáng”

Nghiêm Khoan nhe răng cười gian rồi lại hôn lên má trái Chấn Vũ một cái nữa

“Cái này là hôn tạm biệt”

Sau khi làm xong cái việc “chưa làm” của mình, Nghiêm Khoan cũng chẳng đợi gì đứng đó. Cậu ta nhanh chóng chạy đi mất, để Chấn Vũ ngồi ngây người ra đó, mất mấy phút sau mới hoàn hồn.

“NGHIÊM KHOAN!!!!!!”

Chấn Vũ tức giận hét lên từng chữ, nhưng tên mặt dày kia đã chạy biến từ lúc nào.

37. Chương 37

Vũ nhi, lúc sáng ăn có no không? Công việc thế nào rồi?

Không cần cậu quan tâm

Chấn Vũ nhấn nút gửi tin rồi cất cái điện thoại màu trắng vào túi. Không phải là anh muốn dùng nó mà là vì nó không biết tại sao lại “có sẵn” trong ba lô của anh. Đến khi vào công ty, cái điện thoại reo lên vì có tin nhắn thì anh mới biết nhất định có kẻ nào đó đã lén bỏ vào.

Thôi kệ, cũng đỡ mất công đi mua điện thoại mới

Cứ cách khoảng 15-20 phút thì Nghiêm Khoan lại nhấn tin thăm hỏi, khiến Chấn Vũ bỗng nảy ra một suy nghĩ là tên gốc kia hình như rảnh rỗi lắm, không có việc gì khác để làm ngoài việc bấm điện thoại. Anh ngồi trên ghế, suy nghĩ một hồi thể nào lại rút điện thoại ra, gửi cho tên gốc kia một tin khác

Lúc này có đến kịp không?

Đến khi đã nhấn “Send” rồi thì Chấn Vũ mới hối hận, nhưng cũng không còn kịp nữa. Cái điện thoại chưa kịp cất vào túi thì đã có tin nhắn trả lời

Vừa kịp. Vũ nhi lo cho tôi à? >.< ai=”” thêm=”” lo=”” cho=”” cậu=”” tức=”” là=”” rất=”” lo=”” hả?=”” nếu=”” thế=”” thì=”” thật=”” tuyệt=”” [yay~]=”” nhắm=”” nhí!=”” đừng=”” nhấn=”” nữa,=”” lo=”” làm=”” việc=”” đi!=”” tuân=”” lệnh!=”” “ngọt=”” ngào=”” quá=”” nhỉ?”=”” chấn=”” vũ=”” giật=”” mình=”” quay=”” lại,=”” lao=”” thúc=”” đứng=”” ngay=”” sau=”” lưng=”” anh,=”” mỉm=”” cười=”” một=”” cách=”” quái=”” lạ=”” “anh=”” đứng=”” đây=”” từ=”” lúc=”” nào?”=”” “từ=”” đoạn=””>

“....”

“Tại cậu say sưa nhắn tin quá nên đâu có để ý đến xung quanh”

“Đâu có, tại anh cứ im lặng nên tôi...”

“Đừng có đổ thừa hoàn cảnh”

“....”

“Đến giờ rồi, đi thôi!”

“Đi đâu? Mới có 10h30, không phải có một cuộc phỏng vấn sao?”

“Đã hủy rồi, không chỉ buổi phỏng vấn mà các công việc từ giờ đến chiều đều bị hủy. Công ty vừa giao việc đột xuất, chụp vài bộ ảnh cho cuốn photobook của cậu”

“À... Ừm... vậy thì đi thôi”

Tưởng ở đâu xa, hóa ra cái studio đó cũng ở ngay trong công ty của Chấn Vũ, cách 3 tầng lầu, chỉ cần đi thang máy lên, qua một dãy hành lang là đến nơi.

Lúc Chấn Vũ bước vào thì mọi người đang chuẩn bị mọi thứ cho buổi chụp hình. Ai cũng nhìn anh và cười một cách kỳ lạ làm Chấn Vũ thấy sờn gai ốc

“Cậu sao vậy?” – Lao thúc hỏi thăm Chấn Vũ nhưng trên mặt anh ta chẳng có vẻ gì là đang lo lắng

“Không có gì. Chỉ có hơi rùng mình thôi”

“Cậu ngồi đây đợi một chút, người kia lát nữa sẽ tới”

“Hả? Ai cơ?”

“Người sẽ chụp chung với cậu”

“Không phải chỉ có mình tôi sao? Anh bảo là chụp cho photobook của tôi mà”

“Tôi chưa nói hết câu, là photobook của cậu và... một người nữa”

“Eh? Tức là...”

“Đợi một lát là biết”

Lao thúc cười bí hiểm rồi nhanh chóng lủi mất vào đám phục trang

Chấn Vũ ngồi xuống ghế, nhìn lướt một vòng xung quanh mới để ý đến một cô gái ngồi trong góc phòng. Cô ấy còn khá trẻ, chắc là sinh viên đại học. Lúc đầu Chấn Vũ nghĩ có thể cô ấy là nhân viên làm bán thời gian ở đây, nhưng thực chất là cô ấy chẳng làm gì cả. Cô gái cũng như Chấn Vũ, chỉ ngồi không một chỗ. Cô ấy có vẻ khá chăm chú vào mấy tờ giấy trước mặt, ghi chép hay vẽ vời cái gì đó nhưng vì ngồi cách khá xa mà Chấn Vũ không nhìn rõ được.

Lúc Chấn Vũ còn đang chú ý đến cô gái kia thì cánh cửa studio bật mở và... Nghiêm Khoan xông thẳng vào trong

“A, tôi không đến trễ chứ?”

“Không sao! Cũng chưa tới giờ mà” – anh chàng nhiếp ảnh mỉm cười thân thiện

Chấn Vũ suýt nữa là té ghế, may mà kịp thời lấy lại bình tĩnh, ngồi vững trở lại. Anh còn chưa hết ngạc nhiên thì đã thấy Nghiêm Khoan bước thẳng về phía mình, kéo một cái ghế đến ngồi bên cạnh mình.

“Cậu đến làm gì?” – Chấn Vũ nghiêm mặt hỏi

“Eh? Không phải hôm nay là chụp hình cho photobook của chúng-ta sao?”

“Hả?” – Chấn Vũ tưởng mình nghe nhầm

“Vũ nhi không biết hả?”

“Có ai nói cho tôi biết gì đâu! Quản lý của tôi nói là do công ty lên lịch đột xuất”

“Eh? Cái này được quyết định từ tuần trước mà”

“....”

Trong một góc nhỏ của cái studio rộng lớn, có hai con hồ ly đang tay bắt mặt mừng, đắc ý cười đùa

Tiểu Vũ, nếu nói trước cho cậu biết thì cậu có đồng ý tham gia không?

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Chấn Vũ cũng ngồi nghe Nghiêm Khoan lảm nhảm gần 30 phút. Nhiếp ảnh gia của hôm nay đến chỗ hai người đang ngồi, cô sinh viên lúc nãy đi bên cạnh. Họ cúi chào lịch sự rồi anh chàng mỉm cười tự giới thiệu

“Tôi là William Phạm, phụ trách phần chụp ảnh hôm nay. Rất vui được làm việc với hai anh”

Nghiêm Kiều bắt tay chào hỏi William

“Còn đây là...” – anh ta quay sang cô sinh viên bên cạnh – “Có lẽ hơi bất ngờ nhưng đây là cô Thương Hải Di Mặc, tác giả của tiểu thuyết Khuynh tấn thiên hạ – Loạn thế phồn hoa” (ack =)) ta đi chết đây)

Sét đánh. Lần này quả thực là có sét đánh ngang tai. Chấn Vũ ngồi ngay đơ cả người trong khi Nghiêm Khoan tươi cười vui vẻ, niềm nở bắt tay với cô nàng kia.

“Chắc không cần nói hai người cũng đoán ra chủ đề của cuốn photobook chúng ta thực hiện hôm nay rồi ha, Mặc Mặc sẽ đóng vai trò như cổ vấn hình ảnh của tôi. Chúng ta sẽ có khá nhiều hình chụp ngoại cảnh”

“Hả? Vậy nãy giờ các anh dàn dựng đồ đạc trong cái studio này để làm gì?” – Chấn Vũ vừa nói vừa chỉ trỏ xung quanh

“Nhưng đâu có ai nói sẽ chụp trong studio” – William nói một cách dứt khoát

“Tôi hoàn toàn chẳng biết một chút gì cả” – Chấn Vũ thấy hơi bức bối nhưng có nói ra cũng vô ích, chỉ còn biết ngồi rửa thầm mặt mình

“Được rồi, cảm ơn đã cho chúng tôi ngồi tạm, mọi người cố gắng làm việc cho tốt nhé!” – William quay lại nói với các nhân viên khác trong studio, sau đó lại quay sang phía Nghiêm Kiều – “Chúng ta đi được rồi, đến chỗ chụp hình”

“Chuyện này nhất định là do hai tên đó bày ra” – Chấn Vũ nói

“Hả? Ai cơ?” – Nghiêm Khoan tròn mắt nhìn Chấn Vũ đang chán nản nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe hơi

“Cậu thử nghĩ xem là ai”

“Lao thúc và Vô Ưu ấy hả?”

“....”

“Chuyện này cũng vui mà, hiếm khi có dịp chúng ta có thể cùng nhau thực hiện thứ gì đó”

“....”

“Nếu mà cuốn photobook này được yêu thích thì cũng tốt chứ sao”

“....”

“Mà cô nàng Thương Hải Di Mặc ấy trẻ hơn tôi nghĩ. Tôi cứ tưởng cô ta phải tốt nghiệp đại học rồi chứ”

“....”

“Vũ nhi?”

“....”

“Vũ nhi?”

Nghiêm Khoan vươn người qua nhìn thì phát hiện ra Chấn Vũ đã ngủ.

“Ngủ rồi à?”

Nghiêm Khoan mỉm cười, nhẹ nhàng tay qua vai Chấn Vũ, kéo anh lại gần, để đầu anh ngã lên vai mình. Nghiêm Khoan đặt nhẹ tay lên đầu Chấn Vũ, ý muốn giảm đi sự lắc lư khi đi trên xe.

May mà William và Mặc Mặc ngồi phía trước chú tâm bàn bạc về những bức ảnh sắp thực hiện nên không chú ý đến hai người phía sau, nếu không... Nghiêm Khoan, cậu chết là cái chắc!!!

Sau khi đi xe gần 2 giờ đồng hồ, ra đến vùng ngoại ô, một cánh rừng hiện ra ở ven đường. Mấy chiếc xe của đoàn nối đuôi nhau rẽ vào con đường mòn chạy vào giữa khu rừng xanh ngát, chạy đến chỗ một căn chòi nhỏ được dựng bằng gỗ nhìn có vẻ khá chắc chắn thì dừng lại.

Chấn Vũ giật mình tỉnh dậy vì xe thắng gấp, cũng vừa đúng lúc William quay lại hỏi hai người về bữa trưa. Nghiêm Khoan có vẻ khá thoải mái, nhưng Chấn Vũ hình như còn chưa tỉnh hẳn nên trông có vẻ hơi mệt mỏi, anh chỉ bảo là không muốn ăn và ngồi lại trong xe trong khi những người khác chuẩn bị bữa trưa cho cả đoàn.

Xe chở phục trang là lớn nhất, lại chạy sau cùng, chạt vật mãi mới tìm được một chỗ đậu thích hợp. Thế nhưng mấy cô nàng nhân viên phục trang thì có vẻ rất sung sức, hăng hái chạy đến phụ dọn đồ đạc, bưng bê thức ăn cho một số khác phải lo phần dựng cảnh cho buổi chụp hình chiều nay.

Nghiêm Khoan cũng lằng xằng chạy tới giúp trong khi mọi người cứ bảo cậu ngồi yên để... chờ ăn. Chấn Vũ ngồi trong xe, nhìn ra ngoài thấy cảnh Nghiêm Khoan chạy tới chạy lui, mà cứ chạy đến đâu là bị “xua đuổi” đến đó, bộ dạng của cậu ta làm Chấn Vũ phải phì cười, cơn buồn ngủ cũng bay biến. Anh bước xuống xe, định đi dạo một vòng để hít thở khí trời, nhưng ngay lập tức lại có “thứ gì đó” bay tới, đè lên vai anh

“Vũ nhi, sao không ở trong xe nghỉ ngơi thêm?”

Nghiêm Khoan chạy tới hỏi thăm nhưng thay vì hỏi thăm một cách bình thường, anh lại lao tới ôm ghì lấy vai Chấn Vũ và (dĩ nhiên) ngay lập tức nhận được một cú đập trời giáng vào chân

“Cậu nghĩ đây là đâu mà làm vậy hả?”

“Ai, xin lỗi, tôi không để ý”

“Tránh ra mau”

Chấn Vũ đẩy Nghiêm Khoan ra một bên, dạo một vòng quanh khu đất nơi mọi người đang chuẩn bị mọi thứ, sau đó lại vào trong căn chòi gỗ xem thử. Nghiêm Khoan cứ lèo đèo đi theo phía sau, lúc vào trong căn chòi gỗ kia thì lại tiến đến gần hơn, thỉnh thoảng lại “vô tình” nắm tay, lâu lâu lại “vô tình” ôm ấp, bị đánh bao nhiêu cái cũng không chịu ngừng.

38. Chương 38

Giờ ăn trưa, ừm, có thể nói là trải qua trong yên bình. Ngoại trừ việc Chấn Vũ vốn không có hứng ăn uống cũng bị Nghiêm Khoan nhồi cho một bao nhiêu là thứ, hết cơm chiên lại đến trứng hấp, thịt bò xào, canh cải và cuối cùng là một cốc nước trái cây to đùng.

Trong mắt những kẻ ngây thơ khác, họ chỉ thấy “A, hai người đó thân nhau nhỉ”, nhưng trong mắt một vài kẻ khác thì không như vậy

“Đúng rồi, đúng rồi, phải thế chứ” – Lao thúc cười thâm hiểm

“Chăm sóc vợ như thế mới là người chồng tốt” – Vô Ưu cười xảo quyết

“Hai người đó... hình như...” – bộ não “trong sáng” của cô sinh viên Thương Hải Di Mặc dường như đang nhen nhóm thứ gì đó

14h45...

Sau mấy tiếng đồng hồ vật lộn, cả đoàn cũng chuẩn bị sẵn sàng để chụp những tấm ảnh thật đẹp, chỉ còn chờ hai nhân vật chính thay phục trang. Không có phòng thay đồ, nhưng may mà còn có cái xe phục trang to tướng, Nghiêm Kiều hai người chẳng còn cách nào khác là chui vào đó thay đồ, có thêm vài nhân viên cũng vào giúp họ.

Lúc đầu Chấn Vũ còn chưa đoán ra được nội dung của cuốn photobook lần này, sau khi nhìn mấy bộ trang phục thì anh suýt ngã ngửa.

Cái quái gì đây?

Cổ trang à?

Lại còn bạch y, đừng nói với mình là...

Chấn Vũ thay y phục trong sự lo lắng, bồn chồn nên tốn khá nhiều thời gian.

Trong lúc đó, Nghiêm Khoan đã ra ngoài trước. Cái tạo hình của Nghiêm Khoan rất ư là bắt mắt, là sự kết hợp của Lý Kiến Thành và Tần Ca. Kiểu tóc vương giả của Lý Kiến Thành, dải khăn đỏ của Tần Ca, bộ y phục thì nghe đâu là do Mặc Mặc thiết kế theo phong cách Phương Quân Càn, cái sự pha trộn ấy làm nên một tạo hình hoàn toàn mới mẻ. Mặc Mặc và mọi người cứ đứng tằm tắc khen ngợi. Ai nấy đều phải công nhận rằng Nghiêm Khoan thực sự rất hợp với tạo hình anh tuấn, tà mị thể này.

Một lúc sau, Chấn Vũ mới bước ra và mọi sự chú ý ngay lập tức chuyển sang anh, trong khi anh thì hoàn toàn không thoải mái trong bộ y phục hiện tại. Bạch y trắng tinh từ đầu tới chân. Thắt lưng thì khảm ngọc thạch khá tinh xảo, họa tiết thêu tay vô cùng tỉ mỉ. Nói thế nào thì bộ y phục này quá sức là cầu kỳ, rắc rối, cam đoan là không hề rẻ. Chấn Vũ không ngờ công ty của anh lại chịu khó bỏ tiền ra may một bộ y phục thế này chỉ để chụp hình cho một cuốn photobook.

“Vũ...”

Nghiêm Khoan vừa định gọi “Vũ nhi” thì nhận ngay một cái liếc mắt đầy sát khí của Chấn Vũ, lập tức đổi giọng ngoan ngoãn

“À, Chấn Vũ, thay đồ xong rồi à?”

“....”

Chấn Vũ hoàn toàn ngó lơ Nghiêm Khoan

William nhìn thấy cảnh đó với cái bản mặt thâm não của Nghiêm Khoan liền bật cười

“Tốt tốt, hai cậu nhập vai được đó”

“Hả?” – Chấn Vũ ngạc nhiên nhìn mọi người đều đang cười nắc nẻ

“Tôi cũng nói cho cậu biết luôn, tựa của cuốn photobook lần này là Khuynh tấn thiên hạ – Loạn thế phồn hoa”

“Hả?”

“Lúc đầu tôi chỉ định theo lời công ty hai bên là thực hiện một cuốn photobook với bối cảnh cổ trang và nhân vật chính là hai người, nhưng sau đó quản lý của hai cậu lại gợi ý là lấy cuốn tiểu thuyết này làm chủ đề, tôi thấy cũng hay nên...” – William nói đến đây lại bỗng nhiên phì cười – “Nhưng không ngờ, haha, hai người thật là, hahaha, thực sự là quá hợp với hai vai này, hahahahahaha”

Bỗng chốc cả đoàn cũng cười rộ lên, Chấn Vũ khó xử nhìn quanh thì phát hiện ra Nghiêm Khoan cũng đang cố nhịn cười.

“Còn-dám-cười?” – Chấn Vũ không nói ra tiếng, nhưng cái nghiêng răng và cái liếc mắt đầy-yêu-thương đã nói lên suy nghĩ của anh. Nghiêm Khoan lập tức nín khe.

William mang ra một cỗ luân y, Chấn Vũ dễ dàng nhận ra nó và anh biết chắc William chuẩn bị nói gì

“Mời cậu ngồi xuống đây, Vô-Song-công-tử”

“Anh lấy cái này ở đâu ra vậy?”

“May mà bên ê kíp làm phim Tuyết hoa nữ thần long ấy còn giữ cái này, có hơi bẩn một chút vì bị để trong kho đã lâu và có một số chỗ hư hại phải sửa chữa, nhưng vẫn đỡ hơn là làm lại từ đầu, mấy cái họa tiết này cũng tốn thời gian lắm”

“....”

“Và sau khi làm lại thì nó đẹp hơn trước đấy chứ”

“....”

“Đúng là có hơi khác ha” – Nghiêm Khoan không biết từ đâu chen vào

“Đẹp hơn cái trong phim”

“Thế này mới xứng với Vô Song công tử” – William mỉm cười mãn nguyện rồi lại nháy mắt ra hiệu cho Chấn Vũ ngồi xuống

“Chúng ta bắt đầu được rồi”

39. Chương 39

Thời khắc địa ngục (theo suy nghĩ của Chấn Vũ) cuối cùng cũng tới. Trong khi Chấn Vũ đang vô cùng căng thẳng thì tên ngốc nào đó lại vô cùng thoải mái, lại còn đến chỗ Mặc Mặc để... xin ý kiến về dáng pose ảnh. Thật là hết nước nói!!!

Tạo hình của Chấn Vũ lúc này lại làm anh nhớ đến lúc đóng phim Tuyết hoa nữ thần long, có điều y phục trên người anh lúc này cầu kỳ hơn, cổ luân y cũng có vẻ xa hoa hơn, mà hình như cái chấm chu sa này cũng đỏ hơn nữa. Trong khi mọi người cứ trầm trồ khen tạo hình của anh rất đẹp thì bản thân Chấn Vũ lại thấy thật phiền phức. Tự hỏi sao công ty của anh lại quan trọng hóa mấy thứ tiểu thuyết đó như vậy chứ?

“Chấn Vũ, chúng ta bắt đầu thôi nào” – William gọi giật anh lại khi anh đang suy nghĩ mông lung.

Chấn Vũ thở dài, đẩy cổ luân y về phía William

“Hai người muốn chụp riêng trước hay chụp chung trước”

“Chụp chung đi”

“RIÊNG” – tiếng nói quả quyết của Chấn Vũ có tình át luôn cả tiếng reo phấn khởi của Nghiêm Khoan, rồi anh lại giả vờ không để ý đến cái bản mặt ngố ngây ngốc kia, quay sang nói với William – “Cứ chụp riêng trước đi”

“Ừm, thế cũng được”

Ai~ Chấn Vũ (lại) thở dài, rửa thắm cái tay nhiếp ảnh kia không biết có phải đồng bọn với hai tên cáo già kia không. Chụp riêng cái khỉ gì? Chỉ có hai tấm, mỗi người một tấm, thế thôi sao? Có thể thôi á?

“Thì cuốn photobook này chủ yếu nói về tình-cảm-của-hai-người mà”

Nếu bây giờ đang ở một mình, Chấn Vũ nhất định sẽ hét lên thật to cho đỡ ức chế.

Bây giờ là lúc cho cô nàng Mặc Mặc thể hiện

“Hai người đứng gần nhau hơn một chút đi”

Nghiêm Khoan cũng muốn lắm chứ, nhưng cứ tiến gần một bước thì anh lại gặp ngay phải ánh mắt hình viên đạn của Chấn Vũ, có muốn tiến cũng không dám. Mặc Mặc dù sao cũng là một fan girl, thấy cảnh đó thì không cầm được lòng, máu fan girl cố gắng đè nén từ sáng đến giờ bỗng chốc trỗi dậy. Cô lại đứng giữa nguyên cái ê kíp gần trăm người, hét lớn với Nghiêm Khoan

“Hầu gia, làm chồng thì đừng có sợ vợ như thế”

Eh?

Mặc Mặc đã dồn hết sức để nói ra được câu đó nên vừa dứt lời thì lập tức thở dốc. William nhìn cô nể phục. Chấn Vũ nhìn cô kinh ngạc. Nghiêm Khoan nhìn cô cứ như thể vừa ngộ ra chân lý. Lao thúc và Vô Ưu không nhìn nhưng cũng thầm tán dương cô sinh viên tài năng

“Cô ấy nói đúng” – Nghiêm Khoan tự nhủ, lời nói ra rất nhỏ, những người khác không nghe thấy, Chấn Vũ cũng không nghe rõ, nhưng nhìn cái nụ cười không sợ trời không sợ đất kia, anh lập tức hiểu ra trong đầu tên ngốc này đang nghĩ gì

Nghiêm Khoan không chút ngần ngại, một tay nắm lấy tay Chấn Vũ đang để trên tay vịn luân y, tay kia kéo mặt Chấn Vũ đến gần và hôn lên má người ta. William ngay lập tức chộp ngay được một tấm cực đẹp. Nghiêm Khoan vừa nghe tiếng bấm máy, quay về phía Mặc Mặc mỉm cười

“Như thế được chưa, Mặc-lão-đại?”

“Ok”

Chấn Vũ nhìn cái bản mặt khoái chí của Nghiêm Khoan, nhin không được giơ chân đạp cậu ta một cái suýt ngã nhào. Mặc Mặc lại lên tiếng

“Công tử băng lãnh nhưng đối với hầu gia phải dịu dàng một chút, hơn nữa chân của công tử không được động”

“Tiểu Vũ, chụp vài tấm ảnh thôi, cậu chịu đựng một chút đi ha” – Lao thúc không biết trốn trong góc nào từ nãy đến giờ, bỗng đứng lên tiếng

Chấn Vũ đành cắn răng tự trấn an

Cố gắng lên! Hết hôm nay thôi là mình thoát nạn! Phải hoàn thành cái cuốn photobook chết tiệt này trong hôm nay thôi.

Chấn Vũ không còn cách nào khác ngoài chịu đựng tên ngốc kia cứ chạy lăng xăng xung quanh, tìm đủ mọi cách “lợi dụng”.

Loay hoay mãi cuối cùng cũng xong, William hạ máy xuống

“Ok, xong rồi”

“Xong hết rồi sao?” – Chấn Vũ hỏi, chuẩn bị sẵn tinh thần vui mừng

“Ừm, xong cảnh trong khu rừng rồi, chúng ta chuyển đến bờ sông thôi”

“Hả?” – hôm nay trời không mưa nhưng sao lại có nhiều sấm sét như thế

“Chúng ta lên xe về, trên đường có chạy ngang một con sông cảnh vật rất tốt, chụp vài tấm ở đó nữa”

“....”

“Đi thôi, 4h chiều rồi”

Cả con sông được phủ một lớp nắng chiều màu vàng nhạt dịu nhẹ. Mặt nước êm ả phản chiếu ánh nắng trở nên óng ánh như một dải lụa mềm được điểm xuyên bởi những viên đá quý lấp lánh. Những hàng cây hai bên bờ sông khẽ phát ra thanh âm rì rào theo từng cơn gió thoảng, tạo nên một khung cảnh hết sức lãng mạn.

Lãng mạn cái con khi

Nắng thế này mà lại chèo thuyền ở giữa sông, điên hay sao chứ? Ánh nắng phản chiếu lại chói mắt chết đi được. Còn hai cái hàng cây kia nữa. Gió cuốn mấy cái lá bay tứ tung. Mà sao cây không lớn một chút, con sông đâu có bao nhiêu mà cũng chẳng che mắt được phần nào. Phieden chết được!

“Vũ nhi, sao nhăn nhó quá vậy?” – Nghiêm Khoan đứng trước mũi thuyền, nghịch nước với cái mái chèo

“Tôi đang cực kỳ khó chịu vì nắng, vì gió, vì CẬU”

“Không lẽ là tại vì nãy giờ tôi lo chơi mà không chú ý đến Vũ nhi nên Vũ nhi khó chịu sao?” – Nghiêm Khoan nói một cách thần nhiên, vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội nhìn Chấn Vũ đang trừng mắt với anh đầy tức giận.

Đi bên cạnh chiếc thuyền gỗ của hai người là chiếc canoe của William và Mặc Mặc. Hai người họ có vẻ rất hứng thú trong việc chụp lại mọi động tĩnh từ chiếc thuyền bên kia.

Đột nhiên một cơn gió lớn nổi lên, chiếc thuyền mong manh bắt đầu lắc lư dữ dội. Nghiêm Khoan mất đà ngã chúi về phía trước, lao thẳng về phía Chấn Vũ. Người ngồi trên luân y theo phản xạ nghiêng người tránh né, nhưng càng làm chiếc thuyền thêm lắc lư và cả hai cùng ngã nhào xuống nước.

Mọi người trong đoàn thất kinh, lập tức kéo hai người lên nhưng cũng không kịp. Bộ bạch y của Chấn Vũ không những ướt đầm nước mà còn dính đầy bùn và rong rêu dưới sông, y phục của Nghiêm Khoan cũng không hơn, dải khăn đỏ giờ không biết đã chuyển thành màu gì.

“Tiêu rồi! Thế này thì không thể chụp được nữa, đành để ngày mai tiếp tục vậy”

“Không!” – Chấn Vũ vừa nghe đến hai chữ “ngày mai” thì phản đối ngay tức thì – “Làm xong trong hôm nay đi”

“Nhưng mà quần áo của hai người vừa ướt vừa dơ, làm sao mà chụp?”

“A” – đột nhiên Mặc Mặc vỗ tay một cái thật lớn làm mọi người giật mình – “Còn hai bộ khác mà, hai người có thể thay”

“Ừm, vậy thì tôi và Nghiêm Khoan đi thay đồ rồi chúng ta tiếp tục”

“Chúng ta chụp cảnh đại hôn đi” – Mặc Mặc vừa thốt ra từ “đại hôn”, Chấn Vũ đứng hình, không nói được tiếng nào nữa, hồi hận vì vừa nãy đã tán thành ý kiến của Mặc Mặc.

“Phải ha, còn 2 bộ hồng y” – William mỉm cười gãi đầu – “Được rồi, vậy chúng ta lên xe về studio, trong lúc hai cậu tắm sơ và thay đồ thì chúng tôi sẽ dựng cảnh”

“Eh? Đợi... đợi đã”

Chấn Vũ hốt hoảng ngăn cản ý định điên rồ của William và Mặc Mặc nhưng không còn kịp nữa

Lại mất thêm một tiếng đồng hồ nữa

Chấn Vũ cuối cùng cũng mặc xong cái bộ đồ đồ rục này, anh bước ra khỏi phòng thay đồ và suýt ngất xỉu khi thấy cả đoàn đã dựng xong nguyên cả một... ngôi đình nhỏ, phòng nền phía sau là một miếng vải xanh, chắc là định ghép cảnh rồi.

William đứng bên mô hình ngôi đình, bắt tay cảm kích Lao thúc

“Không ngờ công ty cũng chuẩn bị sẵn thứ này, các anh chu đáo quá”

Tên cáo già này... làm sao anh ta biết trước chứ???

Theo lời nhận xét của Mặc Mặc thì cái mô hình này được làm gần giống như ngôi đình trong tiểu thuyết, nơi Tiểu Khuynh Vũ và Phương Quân Càn bá đường, nhưng điều đó chỉ làm Chấn Vũ muốn phát khóc.

Các người đầu cần siêng năng, tỉ mỉ đến thế cơ chứ!?! Bình thường sao không như thế đi?!?

“Nè, cái thắt lưng này phải gài thế nào?”

Nghiêm Khoan xông ra khỏi phòng thay đồ, quần áo xộc xệch, trên tay cầm sợi thắt lưng bản to màu đỏ tươi cùng tông với màu áo, vẻ mặt vô cùng khó xử. Ai bảo trước giờ đóng phim cổ trang toàn có người giúp anh thay y phục, bây giờ thì mọi người cứ lo dàn dựng để kịp giờ hoàn thành bộ ảnh, anh phải tự thay một mình, đến phần rắc rối nhất (đối với Nghiêm Khoan) là cái thắt lưng thì anh hoàn toàn đầu hàng

Chấn Vũ đứng gần đó thấy vẻ chật vật của Nghiêm Khoan thật ngứa mắt liền bước tới giật lấy sợi dây thắt lưng trên tay Nghiêm Khoan (máu vợ hiền nổi lên rồi đây)

“Việc đơn giản thế này mà cậu cũng không biết tự làm sao?”

“Đứng yên đó”

“À... Ừ”

Chấn Vũ chỉnh lại y phục của Nghiêm Khoan cho ngay ngắn, kéo cổ áo vào nếp cho ngay thẳng

“Giữ áo cho ngay nếp”

Nghiêm Khoan gật đầu lia lịa

“Xoay người lại”

Nghiêm Khoan lập tức quay lưng lại về phía Chấn Vũ

Chấn Vũ cầm sợi thắt lưng, vòng tay qua, quấn cái thắt lưng quanh hông của Nghiêm Khoan. Mặt Chấn Vũ kề sát sau đầu Nghiêm Khoan đến nỗi anh có thể cảm nhận được hơi thở của người ta phả vào sau gáy. Chấn Vũ cúi người ra phía trước để chỉnh lại phần trước của thắt lưng, cầm của anh tựa lên vai Nghiêm Khoan làm tên gốc này tim đập nhanh đến nỗi muốn rút ra ngoài. Cuối cùng anh cũng gài được cái thắt lưng, Nghiêm Khoan cũng suýt nữa là tăng huyết áp

“Xong rồi đấy”

“Cảm ơn”

“Chấn Vũ, cậu đi làm nhân viên phục trang được đấy” – William lên tiếng làm Lao thúc và Vô Ưu cũng ngửa miệng

“Hoặc là làm vợ hiền” – hai con cáo già cùng đồng thanh

Cả studio cười rộ lên không chút nể nang cái mặt đang đỏ ửng của Chấn Vũ, đến khi William nhắc nhở về giờ giấc thì tiếng cười mới ngừng lại.

7h30 tối...

Sau nhiều tiếng la thất thanh của Chấn Vũ vang lên như thế này

“Tránh ra”

“Không được đến gần”

“Đừng có nắm tay nắm chân”

“Xê ra mau”

“Đồ lợi dụng”

ít ra thì buổi chụp hình cũng kết thúc tốt đẹp

May mà họ đã bỏ qua cái nụ hôn

Sao họ không nhớ cái nụ hôn nhỉ? Chán thật

Mặc dù vẫn còn nhiều suy nghĩ vớ vẩn vương lại trong đầu một số người

Chấn Vũ, đừng vội mừng

Nghiêm Khoan, đừng vội thất vọng

Hai người nghĩ là bọn kia quên thật sao???

40. Chương 40

“CẬU ĐI CHẾT NGAY CHO TÔI”

Chấn Vũ tức giận ném thẳng chiếc giày vào Nghiêm Khoan đang định bước vào nhà

“Vũ nhi, làm gì vậy? Nguy hiểm quá!”

“Còn nói nữa”

Chiếc giày thứ hai rời rỏi chân Chấn Vũ, không chút khoan nhượng bay thẳng vào mặt Nghiêm Khoan. Không biết có phải đã quen với chuyện này rồi hay không, Nghiêm Khoan lại nhanh chóng tránh được.

“Trước mặt bao nhiêu người mà dám nắm tay tôi. Cậu điên sao?”

“Hai người con trai nắm tay nhau cũng đâu phải chuyện lạ”

“Còn dám ôm ấp”

“Hai người con trai cũng có thể ôm nhau mà”

“Còn hôn thì sao hả?”

“Đó là để chụp hình thôi, hơn nữa chỉ là hôn trên má”

“Đồ cái bướng”

Theo mỗi một câu nói, Chấn Vũ lại ném đi một thứ gì đó. Mà Nghiêm Khoan phun ra một câu, cũng lập tức nhận lại một món đồ từ tay Chấn Vũ bay thẳng vào mặt và anh cũng nhanh chóng xoay người tránh né

Đến lúc Chấn Vũ đã ném hết giày dép gần cửa, ném luôn mấy cây dù và cả kệ để dù, ném luôn cả cái tấm thảm chùi chân ngay cửa, ném luôn cả cái túi xách anh đang cầm trên tay thì anh cũng chẳng còn gì để ném, chỉ còn biết tức giận bỏ vào trong. Nghiêm Khoan sau khi nhặt lại hết đồng đồ bị ném ra ngoài, xếp chúng vào chỗ cũ thì chạy đến bên Chấn Vũ ngay

“Vũ nhi, sao vậy?”

“Còn hỏi?” – Chấn Vũ đóng cửa tủ lạnh một cách thô bạo rồi đi về phía bàn ăn – “Cậu dám làm mấy cử chỉ thân mật đó trước mặt nhiều người như thế, không biết xấu hổ sao?”

“Tại sao phải xấu hổ?” – Nghiêm Khoan ngây thơ nhìn

“A~ xin lỗi, tôi hỏi nhầm người rồi, tôi quên mất cậu là người thế nào” – Chấn Vũ chần nản đặt ly sữa tươi lên bàn, ngồi xuống bàn, rồi ôm đầu thở dài

“A” – Nghiêm Khoan bỗng nhiên hét lên như thể vừa phát hiện ra điều gì đó

“Lại gì nữa?”

Nghiêm Khoan bỗng nhiên nở nụ cười hết sức ám muội làm người ta rùng mình. Anh cúi người xuống đặt tay lên vai Chấn Vũ

“Chúng ta cùng đi làm, cùng về nhà thế này, chẳng phải là giống vợ chồng lắm sao?”

Xoảng

Ly sữa lập tức rơi xuống sàn, vỡ tan tành, sữa văng tung tóe

Chấn Vũ đẩy ghế đứng dậy, quay sang nhìn Nghiêm Khoan và... mỉm cười thật nhẹ nhàng

“À, ra là cậu muốn vậy sao?”

“Hả? Hả? Hả?”

Như là bản năng mách bảo hay sao ấy, Nghiêm Khoan lập tức cảm nhận được sự nguy hiểm đằng sau nụ cười của Chấn Vũ, anh bất giác giật lùi lại phía sau vài bước

“Tôi đi tắm đây, cậu dọn chỗ này giúp tôi nhé, tiểu-Khoan”

“Eh?”

30 phút sau...

Nghiêm Khoan còn đang đứng lo lắng về số phận của mình thì Chấn Vũ cũng vừa bước ra khỏi phòng tắm.

“Cậu vào tắm đi rồi đi ngủ, tiểu-Khoan”

“Eh? Vũ... Vũ nhi”

“Sao hả?” – Chấn Vũ nở một nụ cười sáng lóa đến chói mắt, hướng thẳng đến Nghiêm Khoan, điều đó chỉ càng khiến tên ngốc này càng thêm hoảng

“Trời tối sẽ trở lạnh đấy, mau đi tắm đi”

Chấn Vũ kéo cái khăn trên vai lau đi vệt nước từ trên tóc rơi xuống mặt, rồi ném cái khăn qua cho Nghiêm Khoan

“Bỏ nó vào máy giặt giùm tôi nhé, tiểu-Khoan”

Cười

Chấn Vũ lại nở một nụ cười thân thiện quá mức bình thường, chói sáng quá mức bình thường, sau đó lại bỏ mặc Nghiêm Khoan còn đang bần thần mà bỏ vào phòng, trước khi đóng cửa còn quay đầu ra nói một câu sau cùng

“Tắm xong rồi vào ngủ nhé”

Cửa đóng...

1 giây sau

15 giây sau

1 phút sau

5 phút sau

“Vũ nhi, đừng giận mà! Tôi xin lỗi mà! Ha? Ha? Coi như tôi xin lỗi, sau này tôi không nói thế nữa đâu! Đừng giận nữa mà!”

Cửa phòng không khóa, nhưng có một tên ngốc cứ đứng ngoài cửa kêu gào năn nỉ gần một tiếng đồng hồ mà không dám vào trong

41. Chương 41

Woa, cậu làm sao vậy hả?” – Vô Ưu vừa bước vào phòng đã giật mình đến suýt ngã ngửa khi vừa nhìn thấy bộ dạng của Nghiêm Khoan

Hai mắt thâm quầng, nằm dài trên ghế với vẻ mặt cứ như vừa gặp ma. Thấy Vô Ưu vào, Nghiêm Khoan lập tức ngồi bật dậy

“Lần này tôi tiêu rồi”

“Hả?”

15 phút trôi qua

Nghiêm Khoan ngồi kể lể sự việc tối qua không chừa một chi tiết, mà còn thêm thắt cho thêm phần ly kỳ

Vô Ưu im lặng chống cằm ngồi nghe một hồi, chỉ phán một câu

“Tiểu Khoan, chuyện cậu kể này giờ... chế bao nhiêu phần vậy hả?”

“Anh nói cái gì vậy hả?”

“Tôi nói không đúng sao?” – Vô Ưu vươn tay lấy chai nước trên bàn, ngửa cổ tu một hơi rồi nói tiếp – “Tiểu Vũ làm gì mà đáng sợ như cậu nói”

“Gì chứ? Tôi nói thật mà”

“Chỉ một câu nói của cậu không đủ làm tiểu Vũ giận đến vậy đâu. Trừ khi là Hán Lương đứng trước mặt cậu ta, thuyết giáo về “tình yêu vĩ đại” của cậu thì tiểu Vũ mới giận đến thế”

“....”

“Theo tôi nghĩ” – Vô Ưu vươn vai, ngáp dài một cách mệt mỏi – “Tiểu Vũ chỉ cười nhẹ vài cái, nói nhẹ vài câu là cậu đã hoảng lên rồi”

“....”

“Tôi nói đúng không?”

“Anh chẳng hiểu chuyện gì cả”

Nghiêm Khoan dờ khóc dờ cười đi ra khỏi phòng, không thèm đôi co với con cáo già kia nữa. Anh quyết định... tìm con cáo khác để nhờ vả

“Nói nhanh lên, tôi đang buồn ngủ”

Chung Hán Lương mắt nhắm mắt mở vớ lấy cái điện thoại đang reo vang và ngay câu đầu tiên đã như muốn dội một gáo nước lạnh vào mặt người ta

“Hơn 9h sáng rồi, còn ngủ cái gì?”

“Tiểu Khoan? Nếu không phải là chuyện quan trọng thì tôi sẽ giết cậu đấy” – Chung Hán Lương vẫn giữ nguyên cái thái độ khó chịu vì bị đánh thức

“Tôi gặp rắc rối rồi đây này, Vũ nhi giận rồi”

“Sao tôi nghe 2 người kia bảo là mọi chuyện đang tốt đẹp mà, cậu đã làm gì hả?”

“Mọi chuyện là...”

Nghiêm Khoan kể lại toàn bộ mọi chuyện, y như lúc anh kể cho Vô Ưu nghe, nhưng Hán Lương nghe xong một chút lo lắng cũng không có, ngược lại còn giọng bực bội

“Chỉ có chuyện đơn giản thế này mà đánh thức tôi dậy lúc đang ngủ say sao? Cậu thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà”

“Cái gì mà “chuyện đơn giản” chứ, Vũ nhi mà giận thì không phải chuyện thường đâu”

“Được rồi, được rồi, bây giờ thì cậu muốn tôi giúp cậu giải quyết chứ gì”

“Ừm”

“Vậy thì nói ra ngay từ đầu đi, kể lể dài dòng”

“Thì tôi...”

Nghiêm Khoan chưa kịp nói hết câu thì Hán Lương đã cúp máy cái rụp.

“Tiểu Vũ”

“Sao?”

Lao thức bất giác lùi lại, bản năng (hồ ly) mách bảo có thứ rất nguy hiểm đang ở phía trước. Trong một chớp mắt, anh cứ tưởng vừa nhìn thấy tấm bảng “Nguy hiểm, dừng lại gần” để ngay bên cạnh Chấn Vũ.

“À... cậu... hôm nay cậu... có chuyện không vui sao?”

“Đâu có, tôi đang rất-vui-vẻ mà”

Chấn Vũ nở một nụ cười tươi như hoa, nhưng xung quanh lại tỏa ra sát khí ngùn ngụt

Lao thức biết sự tình không ổn, cũng chẳng dại gì đưa ra cuốn photobook đang cầm trên tay, chỉ biết cười trừ vài cái rồi vội có chạy nhanh ra ngoài tìm cứu viện

Hôm nay tâm trạng của Chấn Vũ không tốt, phải, cực kỳ không tốt, mọi người trong công ty đều nhận ra điều đó, bởi họ đã quá rõ mỗi khi giận thì Chấn Vũ sẽ như thế nào. Khó chịu thì chau mày; hơi giận thì gằn giọng, trừng mắt; lúc nổi giận thì la hét, thậm chí dùng đến vũ lực; nhưng, khi giận đến cực điểm thì Chấn Vũ chỉ cười. Một nụ cười tươi như hoa nở giữa mùa đông nhưng trên cánh hoa, xung quanh bông hoa đều là băng tuyết lạnh lẽo chết người. Vậy nên, nụ cười của Chấn Vũ lúc này có thể coi là một lời cảnh báo “Muốn sống thì đừng tới gần”

Một điều dĩ nhiên, trong lúc này chẳng ai dám để “thứ kia” lảng vảng trước mặt anh

“Tiểu Kiều”

Những lúc thế này cũng chỉ có một người dám đến gần Chấn Vũ

“Em... nói chuyện với anh một chút được không?”

Duy Đức chạy tới chặn đường Chấn Vũ đang đi

Chấn Vũ có hơi thắc mắc về thái độ kỳ lạ của Duy Đức nhưng vẫn theo đến phòng nghỉ của anh ta.

“Em đã xem cái này chưa?”

Duy Đức đưa ra một cuốn photobook và chỉ cần nhìn cái tựa là Chấn Vũ đã thấy choáng váng

Khuyên tấn thiên hạ – Loạn thế phồn hoa

Mới chụp hôm qua thôi mà, sao họ làm nhanh vậy

Lý do mà trong bộ ảnh có đến 90% là chụp ngoại cảnh chính là để đỡ tốn thời gian ghép cảnh. Chỉ có một vài tấm ảnh chụp cảnh đại hôn là phải ghép phông nền còn lại những tấm còn lại thì chỉ việc xử lý ánh sáng, nếu cần. Việc cuối cùng chỉ là in ấn và phát hành. Một điều khác mà Chấn Vũ không biết, chính là gần như toàn bộ nguồn nhân lực trong đội ngũ chuyên viên máy tính, đồ họa, thiết kế trang bìa, v.v... đều làm việc tới tận tờ mờ sáng hôm nay để làm cho xong cuốn photobook này và xuất bản ngay sáng nay.

“Cuốn photobook này em mới chụp hôm qua, có chuyện gì lạ sao?”

“Em đã xem chưa?”

“Em còn không biết nó phát hành sáng nay, nên vẫn chưa xem qua”

Chấn Vũ vừa nói vừa lật xem thử. Quả nhiên toàn là những tấm hình thân mật của anh và Nghiêm Khoan, còn kèm theo một vài đoạn trích trong tiểu thuyết và một số câu thoại “khả nghi” nữa. Ban đầu Chấn Vũ vẫn cố giữ bình tĩnh khi xem nhưng lật đến trang giữa thì anh khựng lại. Tay cầm quyển photobook run lên vì giận. Hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào tấm ảnh được xử lý hết sức công phu. Là ảnh của anh và Nghiêm Khoan đang... hôn, không phải hôn má, mà là một nụ hôn thật sự. Tuy không chụp rõ, chỉ thấy mái tóc của Nghiêm Khoan phủ xuống che đi gương mặt cả hai nhưng nhìn từ góc độ này, ai nhìn vào cũng nghĩ hai người trong hình đang hôn nhau.

“Em và cậu ta cũng chụp tấm này luôn phải không?”

Lùi lại một chút về ngày hôm qua...

Trong studio...

Chấn Vũ ngồi trên luân y nhìn quanh studio

Nghiêm Khoan đứng đối diện nhìn Chấn Vũ

Trong lúc William còn đang loay hoay chuẩn bị, hai người có một khoảng thời gian ngắn nghỉ ngơi cho cả ngày vất vả

Chấn Vũ hoàn toàn kiệt sức vì từ chiều đến giờ cứ phải lằm nhằm: chịu đựng, chịu đựng, chịu đựng,... chẳng còn hơi sức đâu mà khó chịu với Nghiêm Khoan, mặc dù anh biết tên ngốc kia cứ nhìn anh chăm chăm từ nãy tới giờ.

“Vũ nhi” – Nghiêm Khoan gọi khẽ – “Trên tóc dính cái gì kia”

“Hả?”

“Ồ đây này”

Nghiêm Khoan cúi người xuống để nhìn rõ thứ vướng trên tóc Chấn Vũ, hóa ra chỉ là một đoạn chỉ nhỏ, chắc là lúc bị vướng lại trong lúc thay y phục.

“Ngồi yên, để tôi gỡ ra cho”

Đoạn chỉ nằm ở gần tai Chấn Vũ rất rất rất nhỏ, nhưng lại màu trắng, Nghiêm Khoan sợ nó sẽ nổi bật trên tóc đen, lọt vào khung hình thì thật không hay, nên cố gắng lấy ra mà không làm rối tóc Chấn Vũ. Trong lúc không chú ý, gương mặt hai người đã kề sát nhau rồi.

“Được rồi”

Chấn Vũ theo phản xạ, quay sang, đụng ngay phải ánh mắt Nghiêm Khoan cũng đang nhìn qua.

Tách

Có tiếng bấm máy rất nhẹ vang lên nhưng hai nhân vật chính thì chẳng hay biết gì

Mất một lúc sau, Chấn Vũ mới giật mình nhận ra khoảng cách nguy hiểm hiện tại, vội đẩy Nghiêm Khoan ra

“Đừng có đứng gần như thế”

Trở về hiện tại...

Chấn Vũ gần như bất động trước bức ảnh mà anh chẳng biết là chụp-từ-lúc-nào

“Tiểu Kiều?”

“....”

“Tiểu Kiều?”

“Hả?”

“Em sao vậy? Không khỏe hả?”

“Không... không có gì”

Chấn Vũ giật mình gấp cuốn photobook trên tay lại, thở hắt ra một hơi mệt mỏi.

“Cái này phát hành lúc mấy giờ?”

“Anh nghĩ là khoảng 6h sáng”

Chấn Vũ nhìn đồng hồ, đã 10h, nhất định quyển photobook chết tiệt này đã được lưu hành rộng rãi rồi.

“Em có chuyện phải đi”

Chấn Vũ quay lưng định bỏ đi nhưng tay anh bị Duy Đức kéo lại

“Còn chuyện gì sao?”

“Em vẫn chưa trả lời anh”

“Trả lời? Chuyện gì?”

“Tấm ảnh đó, em và cậu ta thực sự chụp nó đấy à?”

“Hà? Không... cái đó... em... em không biết họ chụp lúc nào... nhưng cái đó...”

Duy Đức bất ngờ kéo Chấn Vũ kéo gần và đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ

“Em có hôn cậu ta... như thế này không?”

Duy Đức tách môi ra, giọng anh trầm xuống một cách kỳ lạ

“Hay là... như thế này?”

“Vic...”

Chấn Vũ chưa kịp hoàn hồn thì lại bị Duy Đức hôn.

Một nụ hôn mãnh liệt. Chấn Vũ bất ngờ bị đẩy lùi về phía sau, lưng bị đập mạnh vào tường, cuốn photobook trên tay đã rơi xuống đất từ bao giờ. Hô hấp của Chấn Vũ bị nụ hôn của Duy Đức làm cho trở nên khó khăn hơn. Anh bắt đầu thấy ngạt thở nhưng Duy Đức vẫn không có dấu hiệu muốn dừng lại. Chấn Vũ cảm nhận được môi của Duy Đức cuồn cuộn bao thế nào, cảm nhận được lưỡi của anh ta đang ở trong miệng mình lộng hành thế nào. Từ đầu đến cuối, cảm giác của Chấn Vũ chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ...

Ghê tởm...

42. Chương 42

Chung Hán Lương chán nản ngồi sau tay lái, ngáp dài một cái.

Sao mình lúc nào cũng phải đi giải quyết rắc rối của tên nhóc đó chứ? Mình đúng là người tốt mà~ Giải quyết cho xong chuyện này rồi về ngủ thôi

Hán Lương vừa đạp ga, tăng tốc thì có người lao thẳng ra đường. Anh giật mình thẳng gấp.

“Làm gì vậy hả? Muốn chết s...”

Anh còn đang bực bội không biết kẻ nào liều lĩnh như thế, còn đang định mắng cho tên kia vài câu thì lập tức cứng họng khi biết người đó là Chấn Vũ

“Tiểu Vũ?”

“Hán Lương?”

“May thật, tôi đang định tìm cậu”

Hán Lương kéo Chấn Vũ đứng dậy, phủi đi mấy vết bụi nhỏ trên người anh

“Tìm tôi? Có chuyện gì?”

“Không lẽ cậu muốn đứng giữa đường nói chuyện sao? Tìm quán nào đó đi, mà cậu ăn sáng chưa?”

Chấn Vũ bị Hán Lương kéo vào một nhà hàng nhỏ gần đó để “ăn sáng” mặc dù bây giờ đã hơn 10h

“Cậu muốn ăn gì?”

“Không cần đâu, tôi không đói”

“Ừm, vậy một phần cơm trứng và hai ly cam vắt, một ly ít đường”

“Eh? Không cần gọi nước uống cho tôi đâu, tôi đi ngay mà”

“....”

Hán Lương không để tâm đến lời nói của Chấn Vũ, anh trả lại cuốn menu cho cô phục vụ và còn kèm theo một nụ cười làm cô gái choáng váng, vội vàng vàng chạy vào trong chuẩn bị

Chấn Vũ biết có nói cũng chẳng ích gì nên anh quyết định im lặng.

“Lúc này cậu chạy đi đâu mà gấp vậy?”

“Chạy trốn” – vừa nói xong Chấn Vũ bỗng rùng mình nhớ lại tình cảnh lúc này

10 phút trước...

Chấn Vũ cảm thấy ngạt thở và cực kỳ khó chịu. Anh cố gắng thoát khỏi vòng tay của Duy Đức nhưng không được. Cuối cùng, không còn cách nào khác, Chấn Vũ chỉ còn một cách duy nhất là cắn vào cái lưới đang lộng hành của Duy Đức, làm anh ta phải tự động buông ra. Lúc Duy Đức còn đang bất ngờ thì đã hưởng nguyên một cú đấm của Chấn Vũ vào ngay bụng, đau tới mức khiến anh ta ôm bụng ngã ra đất

“Nếu không phải là người cùng công ty thì tôi đã đấm vỡ cái bản mặt của anh rồi”

Chấn Vũ lau miệng rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, chạy ra khỏi công ty. Anh cũng chẳng biết chạy đi đâu, cứ chạy thôi. Đụng phải người ta, mặc kệ, cứ chạy.

Chạy mãi đến khi đụng phải xe Hán Lương

Quay lại hiện tại...

“Trốn? Trốn cái gì?”

“Đừng có hỏi”

“Tôi nghe tiểu Khoan kể chuyện tối qua rồi” – Hán Lương bất ngờ chuyển đề tài – “Sao cậu phải nổi giận vậy?”

“....”

“Tiểu Khoan chỉ nói đùa thôi, chẳng có gì đáng để giận, trừ khi... cậu cũng thấy cậu ta nói đúng”

“Anh nói nhầm gì vậy?”

“Sao vậy? Bị tôi nói trúng tim đen à?”

“Không có”

“Vậy tại sao cậu lại quay đi chỗ khác, hay là tôi đẹp quá nên không dám nhìn hả?”

“....”

Đúng lúc Chấn Vũ đang khó xử thì cô phục vụ mang đĩa cơm và hai ly cam vắt ra, khi cô ấy vừa đi thì Chấn Vũ lập tức tìm cách đánh trống lảng

“Anh chưa ăn sáng sao?”

“Tôi mới vừa dậy, bị tên nhóc tiểu Khoan đánh thức”

“Hả?”

“Cậu ta gọi điện cầu cứu tôi”

“Cầu cứu?”

“Chuyện tối qua của hai người đó” – Hán Lương khéo léo chuyển về đề tài cũ

Muốn đánh lạc hướng tôi hả? Cậu còn non lắm

“....”

“Cậu ta sợ cậu giận nên muốn nhờ tôi giảng hòa giùm, vì cậu ta nhát quá, thấy cậu giận thì chẳng dám nói gì nữa”

“....”

“Cậu... hình như bây giờ đang bận tâm đến chuyện khác phải không?”

Hán Lương liếc mắt tinh quái nhìn gương mặt 100%-đang-nghĩ-chuyện-khác của Chấn Vũ

“Không có... không phải vậy”

Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở che đậy của Chấn Vũ, Hán Lương bất giác phì cười

“Hai người... xứng đôi thật... đều là mấy tên ngốc, hahahaaa”

“Gì chứ? Anh nói ai ngốc?”

“Tôi đang nói người đang cố che đậy thứ cảm xúc đã ghi rõ trên mặt mình”

“....”

“Nói cho tôi nghe được không?”

“Hả?”

“Chuyện đang làm cậu bận tâm ấy. Coi như là một cuộc nói chuyện bình thường, quăng tên nhóc kia sang một bên đi, nói tôi nghe cậu gặp phải chuyện gì, sao vừa rồi chạy như ma đuổi thế hả?”

(Nghiem Khoan: Này, sao lại quăng tôi đi hả?)

“Ừm... chuyện này...”

“Tôi sẽ không nói cho ai biết đâu”

“Ừm... Anh... không nói cho Nghiem Khoan biết luôn chứ”

“Ừ, không nói” – Con nít dễ dụ thật

“Vậy tôi hỏi anh một chuyện”

“....” – Hán Lương yên lặng, chăm chú ăn, à không, chăm chú nghe điều Chấn Vũ sắp nói

“Tôi có một người bạn, cậu ta có quan hệ rất thân thiết với một đàn anh trong công ty, cậu ta rất kính trọng bậc đàn anh đó, nhưng bất ngờ đàn anh của cậu ấy lại hôn cậu ấy”

“Thế thì theo anh, cậu ấy nên làm thế nào?”

Hán Lương gật gù. Cậu đang nói chính cậu chứ gì!?

“Vậy cậu, à không, người bạn của cậu có từng hôn người đàn ông nào khác chưa?”

“Ừm... có, có 1 người”

“Cảm giác của bạn cậu khi đó thế nào?”

“Tôi không rõ, nhưng cảm giác đó rất khó nói, nó có hơi...”

“Ấm áp?”

“Cũng gần như vậy, còn có hơi...”

“Ngọt ngào?”

“....” – Chấn Vũ không trả lời, nhưng mặt anh lại đỏ lên

“Còn với người đàn anh kia, bạn của cậu có cảm giác thế nào?”

“Ghê tởm”

Chấn Vũ không chút suy nghĩ lập tức trả lời ngay.

“Tại sao vậy?”

“Còn phải hỏi? Hai người con trai hôn nhau thì đương nhiên là thấy ghê tởm rồi”

“Tôi không phải hỏi tại sao bạn của cậu thấy ghê tởm, tôi muốn hỏi là tại sao khi hôn người kia thì cậu ta thấy ấm áp và ngọt ngào còn khi hôn đàn anh mà cậu ta kính trọng thì cậu ta thấy ghê tởm?”

“Cái đó.... tôi cũng... không rõ”

“Tôi ăn xong rồi”

Hán Lương bất ngờ lái sang chuyện khác. Anh lấy khăn giấy trên bàn lau miệng, uống một hơi cạn ly nước cam vắt rồi đứng dậy, vỗ vai Chấn Vũ

“Xem ra chuyện tiểu Khoan nhờ tôi, tôi không cần phải lo nữa. Còn chuyện của cậu... cậu hãy nói lại với người bạn của cậu, bảo cậu ta hãy tìm hiểu lý do tại sao lại có sự khác biệt rõ rệt như vậy. Chừng nào cậu ta tìm được lý do thì sẽ có cách giải quyết vấn đề”

“Hả? Ý anh là sao?”

“Bữa ăn này cậu trả tiền đi nha, coi như là phí tư vấn”

“Hả? Đợi đã! Đây!”

Hán Lương vẫy tay chào rồi thản nhiên đi ra khỏi nhà hàng, để Chấn Vũ ở lại với cái bill tính tiền

Bước ra khỏi nhà hàng, đi về phía bãi giữ xe, Hán Lương lấy điện thoại trong túi ra, nhấn số và gọi

“A lô”

“Hán Lương, anh đã giải quyết chuyện của tôi chưa vậy hả?” – giọng Nghiêm Khoan giận dữ qua điện thoại

“Ai da~ làm gì mà nóng nảy quá vậy?”

“Nhưng mà...”

“Chuyện của cậu tôi giải quyết xong rồi” – Hán Lương chen ngang vào lời nói của Nghiêm Khoan

“Thật sao?”

“Nói sao nhỉ? Là do cậu may mắn, tiểu Vũ gặp chuyện khác nên tạm thời không lưu tâm đến chuyện của cậu nữa. Cậu cứ an tâm đi ha”

“Anh nói vậy là sao? Vũ nhi gặp chuyện gì cơ?”

“À mà cậu còn có tin vui nữa”

“Tin vui?”

“Cậu sắp đón hạ được một cây đại thụ rồi đó”

“Hả?”

Hán Lương cúp máy, chui vào trong xe. Anh chỉnh lại cái gương chiếu hậu một chút, tự mỉm cười với mình trong gương rồi rồ ga, phóng đi.

43. Chương 43

Hán Lương thắng xe lại trước tấm biển H.Y.Brother. Vừa bước ra khỏi xe thì anh gặp ngay Lao thúc đang hối hả chạy ra

“Lao thúc” – anh cất tiếng gọi lớn, mặc kệ bao ánh mắt kinh ngạc xen lẫn tò mò đang nhìn anh.

“Hán Lương? Cậu biết tiểu Vũ ở đâu không?”

“Hả?”

“Cậu ta vừa gọi điện bảo tôi xin cho cậu ta một ngày nghỉ, tôi chưa kịp hỏi lý do thì cậu ta đã cúp máy, giờ thì khóa máy luôn rồi”

“À...” – khác với vẻ mặt lo lắng của Lao thúc, Hán Lương lại có vẻ khá bình tĩnh và còn mỉm cười đắc ý –
“Cứ mặc kệ cậu ấy, cho cậu ấy một ngày yên ổn để suy nghĩ đi”

“Ý cậu là sao? Cậu biết cậu ấy ở đâu à?”

“Tên Duy Đức có ở trong đó không?”

“Có, cậu ta đang ở trong phòng nghỉ, nhưng mà tôi đang hỏi cậu về tiểu Vũ mà”

“Ừm, coi xe cho tôi một lát”

“Hả? Đây, Hán Lương, cậu chưa trả lời tôi mà! Hán Lương!”

Hán Lương đi thẳng vào trong công ty, bỏ ngoài tai tiếng gọi của Lao thúc. Anh cẩn thận mang thêm một cặp kính đen để không bị nhận ra. Anh đến quầy tiếp tân và được chỉ đường đến phòng nghỉ của Duy Đức.

Duy Đức đang ngồi đọc báo trong phòng thì nghe tiếng gõ cửa

Chắc là anh quản lý

“Vào đi”

Rầm

Một tiếng đóng cửa thật mạnh vang lên làm anh giật mình, nhưng chưa kịp quay lại thì tờ báo trên tay đã bị ai đó giật phăng đi.

“Anh bình tĩnh quá nhỉ?”

Hán Lương cúi xuống nhìn Duy Đức đang kinh ngạc ngồi trên ghế, mỉm cười thật-nhẹ-nhàng.

“Cậu là... Chung Hán Lương?”

“A, còn nhớ tên tôi à?”

Hán Lương vẫn tiếp tục mỉm cười và tặng cho Duy Đức một cú đấm trời giáng vào ngay mặt. Duy Đức mắt đà, ngã nhào xuống đất.

“Tôi còn đang tưởng bỏ là anh đang ngồi ăn năn hối lỗi vì hành động của mình chứ. Ai~ xem ra tôi đã đánh giá anh quá cao rồi”

“Cậu nói gì?”

Duy Đức vừa ngẩng đầu lên thì lại lãnh thêm một cú đấm nữa vào mặt

“Hai cú đấm này xem như là đòi lại công bằng cho tiểu Vũ. Đừng thấy cậu ấy hiền rồi anh muốn làm gì cũng được”

Vừa dứt lời, Hán Lương ngồi xuống ghế rồi không chút thương tiếc, ngần ngại, đạp thẳng lên người Duy Đức

“Cái này là tôi đánh thay cho tiểu Khoan”

Hán Lương vừa đạp vừa nghiêng đến khi áo của Duy Đức in nguyên dấu giày của anh thì anh mới mỉm cười nhắc chân ra.

“Còn lời nào để nói không?”

“Cậu...” – Duy Đức đứng dậy, một tay xoa bên mặt vừa nãy lãnh liên tiếp hai cú đấm của Hán Lương, tay kia lại xoa phần lưng vừa bị đạp – “Cậu không sợ tôi sẽ kiện cậu tôi hành hung sao?”

“Cứ việc, tôi sẽ nói lý do là vì anh cưỡng hôn tiểu Vũ, lúc đó không phải chỉ có mình tôi mang tội, mà ngay cả anh cũng không thể giữ được danh tiếng của mình đâu”

“Nếu vậy thì tiểu Kiều cũng bị vạ lây thôi”

“A~ anh muốn thử không?”

“....”

Duy Đức tròn mắt nhìn cái tên đang ngang nhiên ngồi trong phòng nghỉ của anh, gác chân lên bàn của anh, uống luôn cả chai nước của anh.

“Rốt cuộc cậu muốn gì?”

“Đừng-làm-phiền-tiểu-Vũ, tôi muốn anh làm vậy đó”

“Chuyện này đâu liên quan đến cậu”

“Sao lại không? Nếu anh cứ làm phiền tiểu Vũ như thế thì tên nhóc tiểu Khoan kia thế nào cũng gọi điện nhờ vả, làm phiền tôi cả ngày, rất phiền phức. Hơn nữa, nếu anh làm phiền tiểu Vũ thì công sức tôi bỏ cả tháng trời nghỉ ngơi để bay sang đây thành muối bỏ biển à?”

“Sao cậu phải giúp Nghiêm Khoan, cậu và cậu ta chỉ là bạn bè bình thường”

“Vì chuyện này vui”

“....”

“Và hai người họ cũng rất xứng đôi, xứng như nhau mà”

“....”

“Nói tóm lại”

Hán Lương bất ngờ đứng dậy, đi về phía Duy Đức, cứ thế tiến lại gần đến khi chóp mũi hai người gần đụng vào nhau. Hán Lương nhẹ nhàng mỉm cười nhưng lời nói vẫn như thường lệ, dội thẳng một gáo nước đá lạnh ngắt vào mặt người đối diện

“Lần sau anh còn làm phiền tiểu Vũ thì không chỉ có hai cú đấm và một cái đập nhẹ như thế đâu, mà...tôi hy vọng sẽ không có lần sau”

Dứt lời, Hán Lương đấm thẳng vào bên mặt còn lạnh lặn của Duy Đức

“Cái này là để trừng phạt vì đã khiến tôi phải đến tận đây để đánh anh, đau tay quá đi”

Đòi lại công bằng xong rồi, đánh thay xong rồi, trừng phạt cũng xong rồi, Hán Lương phất tay bỏ đi, trước khi đi còn mang theo cả cuốn photobook này giờ nằm dưới đất

“Cho tôi nhé, dù sao thì anh cũng không xem mà”

44. Chương 44

Nghiêm Khoan vừa nghe tin Chấn Vũ xin nghỉ một ngày, bất chợt có cảm giác bất an, cả ngày cứ như ngồi trên đồng lửa, chỉ mong cho mau hết việc để chạy về xem người ta thế nào.

“Hôm nay mọi người vất vả rồi”

Cuối cùng cũng nói ra được câu này, Nghiêm Khoan lo lắng chạy ra bãi giữ xe, lao ngay tới chiếc xe của mình.

Nghiêm Khoan phóng xe trên đường, chạy với tốc độ nhanh nhất có thể.

“Vũ nhi”

Vừa bước vào nhà, Nghiêm Khoan không nghĩ đến gì khác ngoài việc xác định vị trí của Chấn Vũ. Không có trong nhà bếp, không có trong phòng khách, phòng để đồ cũng không, phòng tắm... ừm, cũng không có, chỉ còn một chỗ duy nhất, phòng ngủ.

“Vũ nhi”

Nghiêm Khoan gõ nhẹ lên cánh cửa. Bây giờ mới có 20h, chắc chắn Chấn Vũ vẫn chưa ngủ, nhưng trong phòng không có tiếng trả lời

“Vũ nhi”

Nghiêm Khoan gọi thêm một lần nữa

“Vẫn còn giận sao?”

Nghiêm Khoan thở dài, định quay lưng rời đi thì từ trong phòng vọng ra tiếng nói

“Vào đây”

Tưởng rằng mình nghe lầm, Nghiêm Khoan đứng chôn chân tại chỗ, mất mấy phút sau mới hít vào một hơi thật sâu, hỏi lại lần nữa

“Vũ nhi nói gì cơ?”

“Vào đây”

Xác định lại điều mình vừa nghe là đúng, Nghiêm Khoan nắm lấy tay nắm cửa, vặn nhẹ một cái, cánh cửa từ từ mở ra.

Trong phòng không mở đèn, chỉ có chút ánh sáng từ đèn đường từ ngoài cửa sổ hắt vào phòng, Chấn Vũ đứng bên khung cửa, hướng mặt ra ngoài, hoàn toàn yên lặng

“Vũ nhi, không ngủ sao?” – tự nhiên không còn lời nào để nói, Nghiêm Khoan chỉ biết hỏi một câu mà bản thân anh cũng thấy vô cùng ngớ ngẩn

“Ai lại ngủ giờ này?”

“....”

“....”

“....”

“Này”

“Hả?”

“Sao cậu lại... thích tôi?”

Nghiêm Khoan giật mình. Anh chưa hề nghĩ là sẽ có người hỏi anh câu đó, càng chưa hề nghĩ người hỏi lại chính là Chấn Vũ

“Sao lại hỏi vậy?”

“Phải có một lý do chứ, để cậu thích tôi”

“Thích một người... nhất định phải có lý do sao?”

“....”

“....”

“Tôi...”

“Sao?” – Nghiêm Khoan ngẩng cao đầu, lắng tai nghe Chấn Vũ nói

“Tôi chưa từng có sự chú ý quá mức đối với bất kỳ người đàn ông nào, càng chưa từng có quan hệ vượt quá tình bạn, trước đây đã vậy, bây giờ cũng thế, sau này... cũng không thay đổi...”

“Vậy sao?” – Nghiêm Khoan mỉm cười, có hơi thất vọng. Anh vốn đã biết điều này và vẫn hy vọng có thể thay đổi, nhưng xem ra...

“Nhưng...”

Chấn Vũ có hơi ngập ngừng, khẽ cắn môi, bản thân anh cũng không muốn nói ra điều này, không muốn thừa nhận điều mình sắp nói là sự thật, nhưng mà...

“Cậu... là ngoại lệ”

Nghiêm Khoan kinh ngạc ngược nhìn, Chấn Vũ cũng vừa lúc quay lại. Bốn mặt nhất thời giao nhau

Ánh sáng duy nhất trong phòng là sắc vàng từ đèn đường. Trong phòng hoàn toàn yên lặng, thậm chí có thể nghe được tiếng thở nhẹ của Chấn Vũ, hơi thở gấp gáp của Nghiêm Khoan và nếu để ý kỹ, hình như còn có cả tiếng tim đập vội vàng của cả hai...

Nghiêm Khoan nhìn mãi không chớp mắt. Chấn Vũ bị ánh mắt kinh ngạc mà cũng rất dịu dàng của Nghiêm Khoan làm cho bối rối, anh ngượng ngùng quay mặt ra ngoài.

“Nhìn cái gì?”

Chấn Vũ thấy bức mình vì cứ bị nhìn chằm chằm, anh quay đi che giấu gương mặt đỏ bừng của mình.

Nghiêm Khoan không trả lời, Chấn Vũ càng bối rối, anh quay lưng về phía Nghiêm Khoan, cố tập trung nhìn ra ngoài cửa sổ

.....

Bất ngờ

Nhẹ nhàng

Nghiêm Khoan từ phía sau tiến tới ôm lấy Chấn Vũ

45. Chương 45

Cả hai đứng bất động tại chỗ...

Nghiêm Khoan cứ ôm Chấn Vũ...

Chấn Vũ vẫn cứ đứng đó cho Nghiêm Khoan ôm lấy thật chặt...

“Không đẩy tôi ra sao?”

“Cậu muốn thế hả?”

“Không”

“Cứ thế này là được rồi”

Nghiêm Khoan mỉm cười mãn nguyện siết chặt vòng tay, ôm Chấn Vũ sát vào người.

10 phút sau...

Tình thế nguy cấp

Chết! Làm sao đây? Tiếp theo phải làm sao? Không lẽ cứ ôm thế này mãi? Đây là phòng ngủ, giường ở ngay phía sau, không lẽ...

Không được! Không thể vội vàng được, lần trước đã suýt chết rồi còn gì!!! Nhưng mà lần này khác, Vũ nhi cũng... nhưng mà như thế cũng có chút gì đó không ổn...

A~ mình phải làm sao đây???

“Không thích thì buông ra”

Chấn Vũ thấy khó chịu khi nghe thấy tiếng thở dài nhẹ của Nghiêm Khoan, anh lập tức gạt tay Nghiêm Khoan ra nhưng vừa quay lại thì tức thì bị Nghiêm Khoan kéo đến, ôm trở lại

“Làm gì vậy? Không phải lúc này thở dài sao?”

“Không có”

“Rõ ràng là có”

“Không có mà”

“Đừng có chối, lúc này rõ ràng là cậu.....”

Câu nói của Chấn Vũ bị đứt quãng bởi nụ hôn của Nghiêm Khoan. Một nụ hôn mãnh liệt mà cũng thật dịu dàng. Đôi môi ngọt ngào của Nghiêm Khoan lướt nhẹ qua làn môi có hơi e dè của Chấn Vũ. Từ từ, chậm rãi, thật nhẹ nhàng kéo Chấn Vũ vào nụ hôn sâu dịu ngọt.

Chấn Vũ ngượng ngùng đáp lại

Đầu lưỡi khẽ chạm. Lúc đầu là hơi rụt rè, bối rối, là chậm rãi khám phá. Chớp mắt sau, không hiểu sao Nghiêm Khoan lại trở nên mạnh mẽ hơn. Tay ôm ghì lấy sau đầu Chấn Vũ, tay kia lại vòng qua eo, ôm lấy người trước mặt thật chặt. Đầu lưỡi quấn lấy nhau. Nụ hôn quyết liệt, mạnh mẽ, vừa ngọt ngào vừa đầy đam mê không dứt.

Chấn Vũ không đẩy ra, ngược lại còn hưởng ứng càng khiến Nghiêm Khoan thêm lộng hành. Nghiêm Khoan ôm Chấn Vũ cùng ngã xuống giường.

Nghiêm Khoan lướt qua gò má hơi ửng hồng của Chấn Vũ, nhẹ hôn lên mí mắt rồi lại quay về làn môi mà anh lưu luyến.

Một lúc sau, Chấn Vũ hô hấp khó khăn, Nghiêm Khoan mới chịu rời ra, lo lắng nhìn người nằm dưới.

Chấn Vũ ổn định hơi thở, chợt mỉm cười với Nghiêm Khoan, một nụ cười đẹp làm Nghiêm Khoan ngơ ngẩn

“Tiểu Khoan, tối nay...”

“Sao?”

“Cậu ngủ ngoài phòng khách đi”

“Hả?”

Nghiêm Khoan chưa kịp tròn mắt ngạc nhiên thì đã bị đẩy ra khỏi giường, ngã lăn ra đất

“Tôi quên mất cậu là sinh vật nguy hiểm. Quả là bất cẩn khi để cậu muốn làm gì thì làm, chuyện như thế sẽ không xảy ra lần nữa đâu”

“Vũ nhi, nguy hiểm gì chứ? Chuyện này có thể từ từ thương lượng lại được không?”

“Ngủ ngoài phòng khách đi”

Chấn Vũ ném cho Nghiêm Khoan một cái chần rồi đẩy cậu ta ra khỏi phòng, rồi đóng sầm cửa lại.

Không sao, lần sau vậy... – Nghiêm Khoan tự an ủi bản thân

.....

.....

.....

Trong phòng...

Chấn Vũ đứng tựa cửa với gương mặt đỏ bừng. Trong phút chốc toàn thân anh mất hết sức lực, ngã khụy xuống đất, lưng dựa tường, hai tay ôm ngực, cố gắng làm giảm nhịp tim đang đập liên hồi, càng lúc càng nhanh

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh...

Thở đều, phải thở đều, thở đều....

AAAAAAAAAAAAAAAAA

Lúc này mình nói cái quái gì vậy chứ!?

Mình điên rồi sao???

Lại còn để cậu ta... để cậu ta....

Bình tĩnh, phải bình tĩnh, không được kích động...

Bây giờ thì tạm ổn nhưng đến sáng mai thì sao chứ? Mình nói ra mấy lời đó rồi, không thể giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra được. Sáng mai làm sao nhìn mặt cậu ta được!?

A~ đúng rồi, sao mình không nghĩ ra chứ!?

Chấn Vũ đứng bật dậy, chụp lấy cái điện thoại trên cái bàn nhỏ cạnh giường. Vào danh bạ tìm số của người kia, anh không biết làm thế nào và từ bao giờ mà điện thoại của anh lại có số của anh ta, lại còn đề tên đang hoang nữa chứ, nhưng ít ra lúc này điều đó lại có ích

Điện thoại bên kia đang reo, Chấn Vũ chờ đợi một cách nôn nóng. Mất gần một phút sau mới có người bắt máy

“A lô”

“Chung Hán Lương, là anh phải không?”

“Cuối cùng cũng chịu gọi tôi rồi hả? Sao? Mọi chuyện bên đó thế nào rồi?” – giọng Hán Lương hồ hởi trong điện thoại, cứ như thể anh đã biết trước mọi chuyện và biết chắc rằng Chấn Vũ sẽ gọi cho anh vậy

“Tôi... tôi nói rồi... nói với Nghiêm Khoan”

“Nói cái gì?”

“Ừm.... nói.... nói....” – Chấn Vũ ấp a ấp úng, nói mãi không thành câu

“Nói cậu cũng thích cậu ta chứ gì?”

“.....”

“Rồi sao nữa? Có chuyện gì chưa?”

“Anh muốn có chuyện gì chứ?”

“Tôi... ừm... tôi bảo cậu ta ra ngoài phòng khách ngủ rồi”

“CÁI GÌ?????????????????”

Hán Lương bất ngờ hét lên trong điện thoại, Chấn Vũ suýt nữa là đã thủng màng nhĩ nếu không kịp gạt cái điện thoại ra xa

“Cậu điên hả? Cơ hội tốt thế lại để vụt mất. A~ tôi thật bó tay với hai tên gốc các cậu rồi”

“Cơ hội cái gì chứ? Không lẽ anh muốn tôi với Nghiêm Khoan... ừm...”

“Dĩ nhiên” – Hán Lương khẳng định một câu chắc nịch làm Chấn Vũ suýt ngã ngửa

“Trước sau thì cũng phải tới lúc đó thôi, bây giờ làm luôn đi”

“Cái... cái... cái... cái gì?”

“Hai người bây giờ cứ như là vợ chồng lấy nhau rồi mà chưa chịu động phòng vậy”

“.....”

“Đến Vô Song công tử còn [beep] với Phương tiểu hầu gia rồi, cậu thì còn ngại gì mà không [beep] với tiểu Khoan luôn đi”

“.....”

Chấn Vũ thở dài

“Xem ra gọi cho anh là sai lầm rồi”

“Hả?”

Chấn Vũ cúp máy

Đầu dây bên kia, Hán Lương trợn mắt ngạc nhiên nhìn cái điện thoại

“Cậu ta dám cúp máy với mình?”

46. Chương 46

7h15...

Buổi sáng trong lành, trời trong xanh...

Khác với Chấn Vũ khó ngủ cả đêm thì tên gốc nào đó lại ngủ rất ngon...

Lịch làm việc của cậu ta bắt đầu từ 9h30 sáng và bây giờ thì Nghiêm Khoan vẫn còn ngủ say với vẻ mặt hạnh phúc

Cộp

Cạch

“A”

Xoảng

Một loạt tiếng động “nguy hiểm” làm Nghiêm Khoan giật mình tỉnh dậy, quên luôn cả cơn buồn ngủ, anh chạy ngay vào nhà bếp, nơi mà anh nghĩ là điểm xuất phát của loạt tiếng động vừa rồi.

6h30 ...

Chấn Vũ thức dậy một cách khó khăn sau một đêm mất ngủ. Anh dụi mắt vài lần nhưng vẫn không tài nào tỉnh táo nổi, đầu thì nhức như búa bổ.

Anh mở nhẹ cửa phòng, Nghiêm Khoan vẫn còn ngủ. Chấn Vũ cố gắng không phát ra tiếng động, anh không muốn đánh thức tên gốc đang nằm ngủ như chết kia đây. Sau khi qua được chỗ Nghiêm Khoan đang nằm, Chấn Vũ đến chỗ phòng tắm, thật nhẹ nhàng bước vào trong và đóng cửa lại.

10 phút sau...

Chấn Vũ ra ngoài, lặp lại quá trình y như lúc nãy, đi qua chỗ Nghiêm Khoan ngủ trong phòng khách mà không gây ra tiếng động mạnh. Anh vào nhà bếp, nấu một ấm nước sôi để pha cà phê. Anh mở tủ lạnh, định tìm thứ gì đó để làm đồ ăn sáng

Đúng như dự đoán, tủ lạnh chẳng còn gì ngoài một hộp trứng, 4-5 cây xúc xích, mấy lon nước trái cây và vài chai nước khoáng.

“Sau này mình phải mua sẵn đồ ăn dự trữ mới được”

Anh lấy cái chảo để cạnh kệ chén, nhưng lại tuột tay làm rơi cái chảo xuống đất

Cộp

Rồi lại vô tình va phải ấm nước sôi đang nấu, còn hất đổ nó xuống đất

Cạch

“A”

Anh giật mình lùi lại mấy bước thì (lần nữa) vô tình gạt đổ cái ly anh đã để sẵn để pha cà phê

Xoảng

Thế là xong một buổi sáng yên bình

“Vũ nhi, chuyện gì vậy?”

Nghiêm Khoan ngây đờ cả người nhìn căn bếp lộn xộn, trên sàn toàn là nước và những mảnh ly vỡ, cái ấm nước thì nằm lẫn lóc trong góc.

“Lũ quét sao?”

“Ừm... tôi lỡ tay nên...”

“Hậu đậu quá đi”

“....”

Nghiêm Khoan kéo Chấn Vũ ra khỏi mớ lộn xộn đó, rồi để anh ngồi ở bàn ăn còn mình thì lau dọn bãi chiến trường do “ai đó” gây ra

“Sao hôm nay Vũ nhi thức sớm vậy?”

Nghiêm Khoan bước ra khỏi nhà bếp, vừa lau tay vừa mỉm cười nhìn Chấn Vũ đang ngồi chống cằm bên bàn ăn, vẻ mặt ngượng ngùng, khó xử

“8h30 tôi phải đi”

“Bây giờ chưa tới 8h nữa mà”

“....”

“Đợi tôi một chút”

Vừa dứt lời, Nghiêm Khoan chạy vào phòng tắm, đánh răng rửa mặt xong lại chạy vào phòng để đồ, chọn một bộ đồ coi được một chút rồi mặc vào. Tất cả chỉ mất có 15 phút

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Nghiêm Khoan kéo tay Chấn Vũ, đẩy cửa ra khỏi nhà

“Nè, cậu làm gì vậy?”

“Đi ăn sáng”

“Không... không cần đâu”

“Vậy ít ra cũng đi uống một ly cà phê cho tỉnh người chứ”

Nghiêm Khoan đẩy Chấn Vũ vào ghế bên cạnh tài xế, còn mình thì thản nhiên ngồi giữ vô lăng. Lúc Chấn Vũ chưa kịp phản ứng thì anh đã rồ ga, phóng đi mất.

47. Chương 47

“Nè”

Chấn Vũ chống tay lên cửa sổ, nhìn ra ngoài bên ngoài cửa sổ với vẻ bực dọc

“Có chuyện gì?” – Nghiêm Khoan cố gắng không nhìn qua để tập trung lái xe.

“Buông tay ra đi”

À, còn một điều lưu ý, từ nãy đến giờ Nghiêm Khoan chỉ lái xe bằng một tay. Tay còn lại, dĩ nhiên là đang nắm chặt tay Chấn Vũ

“Được thôi” – Nghiêm Khoan mỉm cười rồi thản nhiên buông tay khỏi... vô lăng

“Cẩn thận”

Chấn Vũ giật mình, chụp lấy cái vô lăng, bẻ sang hướng khác trước khi đâm vào cái xe đang lao tới trước mặt. Anh lái xe vào bên lề đường, đạp thắng cho xe dừng lại

“Cậu điên hả?”

Nghiêm Khoan cười nắc nẻ trong khi Chấn Vũ thì giận tím mặt

“Còn cười được?”

Chấn Vũ càng tỏ vẻ giận dữ thì Nghiêm Khoan càng cười lớn hơn, không nể nang gì cả.

“Cứ ngồi đó cười đi” – tôi mặc kệ cậu

Chấn Vũ thực sự nổi điên, anh tháo dây an toàn, mở cửa xe, định bước xuống thì Nghiêm Khoan đã nhanh hơn, vươn người, kéo cánh cửa xe đóng trở lại.

“Tôi đùa thôi mà”

“Đùa giỡn có mức độ thôi”

“Được rồi, được rồi, đi ăn sáng đi, ha?”

Nghiêm Khoan cài lại dây an toàn cho Chấn Vũ rồi cho xe chạy tiếp đến nhà hàng gần nhất

Nghiêm Khoan chạy đi gửi xe còn Chấn Vũ thì vào nhà hàng trước

Đúng lúc Chấn Vũ vừa bước đến cửa thì Hán Lương từ trong chạy ra, va phải anh

“Tiểu Vũ?” – Hán Lương nhìn anh ngạc nhiên rồi chuyển sang đầy mong đợi – “Tiểu Khoan đâu?”

“Đang đi gửi xe” – sao anh ta biết mình đi chung với Nghiêm Khoan???

Hán Lương định nói gì đó thì từ trong nhà hàng vọng ra tiếng gọi làm vẻ mặt Hán Lương ngay lập tức chuyển sang khó chịu

“Tiểu Lương, đợi đã!”

“Tôi chạy trước đây, hai người ở lại vui vẻ”

“Hả? Nè... có...”

Chấn Vũ đang định hỏi có chuyện gì nhưng chưa kịp nói hết câu thì Hán Lương đã chạy đi mất. Tiếp sau đó, một người khác từ trong nhà hàng chạy ra, Chấn Vũ dễ dàng nhận ra người đó, vì đó là người cùng công ty với anh, Huỳnh Hiểu Minh. Anh ta có vẻ vội nhưng nhìn thấy Chấn Vũ, anh ta cũng đứng lại chào cho lịch sự

“Chấn Vũ, cậu đến đây ăn sáng hả?”

“À... Ừ”

“Xin lỗi nhé, bây giờ tôi đang có việc gấp, tôi đi trước đây”

Huỳnh Hiểu Minh chạy vội về phía bãi giữ xe.

Nghiêm Khoan không hề hay biết sự việc từ nãy đến giờ, đang ung dung đi về phía Chấn Vũ

“Vũ nhi? Sao không vào?”

“Hả? À...” – Chấn Vũ giật mình, nhưng chưa kịp nói gì thì đã thấy xe của Huỳnh Hiểu Minh phóng đi theo hướng Hán Lương đã chạy lúc nãy

“Có chuyện gì sao?” – anh nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Chấn Vũ một cách lo lắng

“Cậu đừng nên tò mò”

Chấn Vũ lắc đầu chịu thua, không hiểu nổi hai người kia đang làm trò gì nhưng linh cảm của anh lại mách bảo tốt nhất đừng xen vào chuyện của Hán Lương

Nghiêm Khoan nghe Chấn Vũ nói vậy thì cũng chẳng có hứng thú muốn biết

Hai người đứng nhìn theo hướng xe của Huỳnh Hiểu Minh chạy một hồi, Nghiêm Khoan kéo tay Chấn Vũ vào nhà hàng

“Ăn sáng đi đã, Vũ nhi sắp phải đi làm mà”

“Ở chỗ đông người không được nắm tay”

“Ehhhh~”

Nghiêm Khoan miễn cưỡng buông tay Chấn Vũ ra, trong lòng đã tự nhủ – Sau này sống chết gì cũng phải ăn ở nhà, không ra ngoài ăn nữa

Chấn Vũ bước vào, mọi người ngạc nhiên. Nghiêm Khoan đi theo phía sau, mấy cô nàng đang ngồi trong nhà hàng, kể cả mấy cô phục vụ đã bắt đầu xầm xì cái gì đó. Chấn Vũ thấy khó chịu khi bị soi mói, anh tìm một bàn ở góc khuất, tránh đi ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

“Vũ nhi” – Nghiêm Khoan kéo nhẹ tay Chấn Vũ – “Nhìn bên đó kìa”

Chấn Vũ nhìn theo hướng tay Nghiêm Khoan chỉ về phía bàn tiếp tân, anh suýt nữa té ngã khi thấy cuốn photobook Khuynh tẫn thiên hạ đang hiện ngang nằm đó.

Mình muốn về

~Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Chấn Vũ, nhưng đã bước vào rồi mà đột nhiên bỏ về thì có hơi khiếm nhã nên anh đành quyết định ngồi xuống ghế, cố gắng phớt lờ mấy cô nàng fan girl đang nhìn anh và Nghiêm Khoan chằm chằm

48. Chương 48

“Nghiêm Khoan”

“....”

“Nghiêm Khoan”

“....”

“Nghiêm-Khoan”

“....”

“....”

“....”

“Tiểu Khoan”

“Hà? Có chuyện gì?”

Nghiêm Khoan hạ cuốn thực đơn xuống, nhìn Chấn Vũ với ánh mắt vô (số) tội cứ như thể anh chỉ vừa mới nghe tiếng người ta gọi mà giật mình vậy.

“Có vấn đề gì hả?”

“Chắc là tôi mua đại thứ gì đó rồi đến công ty luôn”

“Eh~ Sao vậy? Ngồi đây ăn luôn đi, chưa tới 8h mà, từ đây đến công ty cũng đâu có xa”

“Sao tôi ăn nổi khi tất cả các cô nàng ở đây đều nhìn thẳng về hướng này hả?”

“Cứ mặc kệ họ đi, họ chỉ nhìn thôi mà”

“....”

“Chúng ta cũng đâu có điều gì “mờ ám” đâu mà sợ người khác nhìn”

“Cậu....”

Chấn Vũ hoàn toàn cứng họng trước “lý lẽ” của Nghiêm Khoan, chỉ còn biết im lặng ngồi lại hứng chịu hàng chục ánh mắt soi mói, đó là chưa kể đến nhà hàng càng lúc càng đông khách nữ vào ăn là phụ mà vào xem hai người họ là chính

Chấn Vũ hoàn toàn không thể thoải mái ăn uống được, trong khi Nghiêm Khoan vẫn thản nhiên, còn có vài phần khoái chí, ăn uống rất ngon lành.

Những cô gái trong nhà hàng cứ hướng mắt về hai người như thể đang mong chờ chuyện gì đó hay ho xảy ra nhưng hai người cứ thế ngồi ăn trong im lặng.

“Tối nay tôi muốn ăn cơm cà ri” – Nghiêm Khoan bỗng đứng lên tiếng

“Hả?”

Chấn Vũ ngạc nhiên ngược lên nhìn.

Do hai người ngồi ở góc khuất, bàn gần đó nhất cũng cách đến 3m, Nghiêm Khoan lại nói nhỏ giọng nên mọi người hầu như chẳng nghe thấy cậu ta vừa nói gì, chỉ thấy Chấn Vũ tròn mắt kinh ngạc còn Nghiêm Khoan thì cứ ngồi nhìn anh và mỉm cười hồn nhiên

“Nhưng mà...”

“Cà ri gà nha, tôi thích ăn cà ri gà”

“Đợi... đợi đã”

“Nấu nhiều khoai tây một chút nha”

“Nhưng mà... tôi không biết nấu cà ri”

“Vây thì mua sách dạy nấu ăn đi”

Cạch

Cái thìa trên tay Chấn Vũ rơi xuống bàn, anh còn tưởng mình vừa nghe nhầm

“Cậu nói cái gì?” – Chấn Vũ nhíu mày hỏi lại

“Mua sách dạy nấu ăn, trong đó có hướng dẫn cách nấu cà ri mà” – Nghiêm Khoan cúi đầu ăn, thản nhiên đáp lời

“Cậu...”

“Phục vụ, tính tiền đi” – Nghiêm Khoan vẫy tay gọi cô phục vụ đang say sưa đứng ngắm hai người, coi như không biết tới sự phản đối của Chấn Vũ.

Trong lúc cô phục vụ đang in hóa đơn thanh toán, Nghiêm Khoan liếc nhìn sang đĩa cơm của Chấn Vũ vẫn còn lại một ít bèn không chút suy nghĩ với tay qua cầm lấy cái đĩa, gom hết cơm vào một thìa đầy, đưa lên trước mặt Chấn Vũ

“Làm gì vậy?”

“A~” (lạy Chúa, ai đó giết ta đi >.<) “tôi=”” không=”” phải=”” con=”” nít=”” “nhưng=”” cũng=”” cần=”” phải=”” ăn=”” sáng=”” đây=”” đủ=”” chứ=”” “tôi=”” no=”” rồi=”” “cũng=”” không=”” được=”” bỏ=”” bữa=”” “....”=”” “a~”=”” nghiêm=”” khoan=”” vẫn=”” kiên=”” trì=”” đưa=”” cái=”” thìa=”” cơm=”” đến=”” sát=”” miệng=”” chấn=”” vũ=”” chấn=”” vũ=”” có=”” hơi=”” chấn=”” chừ=”” hơi=”” chau=”” mày=”” nhìn=”” nghiêm=”” khoan=”” một=”” lúc=”” lâu=”” cũng=”” từ=””

từ=" mở=" miệng,=" để=" cho=" nghiêm=" khoan=" dứt=" vấn=" đề=" là=" ở=" chỗ=" cái=" thì=" còm=" của=" nghiêm=" khoan=" quá=" nhiều,=" chán=" vũ=" không=" nuốt=" hết=" được,=" anh=" nhắm=" mắt=" cổ=" găng=" lăm=" mới=" cho=" hết=" phần=" còm=" kia=" vào=" miệng=" được,=" nhưng=" nhai=" một=" cách=" khó=" khăn,=" nghiêm=" khoan=" nhìn=" vẽ=" mặt=" khó=" xử=" của=" chán=" vũ=" lại=" thấy=" rất...=" đáng=" yêu=" lại=" vô=" cùng=" buồn=" cười,=" nhịn=" không=" được=" mà=" cười=" lớn,=" chán=" vũ=" không=" nói=" được,=" chỉ=" biết=" tròng=" mắt=" tức=" giận=" nhìn=" nghiêm=" khoan=" vì=" nghĩ=" rằng=" cậu=" ta=" cổ=" tình=" làm=" vậy,=" lúc=" cô=" phục=" vụ=" đem=" hóa=" đơn=" ra=" thì=" vũ=" quay=" mặt=" vào=" tường,=" vẫn=" đang=" cổ=" nuốt=" hết=" phần=" còm=" nghiêm=" khoan=" dứt=" cho,=" tên=" kia=" xem=" ra=" cũng=" không=" ngốc=" lăm,=" biết=" chán=" vũ=" không=" muốn=" bị=" mất=" hình=" tượng=" nên=" mới=" quay=" vào=" tường=" để=" tránh=" bị=" nhìn=" thấy=" vẽ=" mặt=" khó=" coi=" hiểu=" ra=" vấn=" đề,=" nghiêm=" khoan=" mới=" vươn=" người=" tới=" trước,=" lấy=" tay=" che=" lại=" mặt=" chán=" vũ=" lại=" để=" không=" bị=" người=" khác=" nhìn=" thấy,=" anh=" khẽ=" gật=" đầu=" với=" cô=" gái=" ý=" nói=" muốn=" cô=" ấy=" đợi=" một=" lát=" vì=" bây=" giờ=" hai=" tay=" anh=" đều=" đang=" bận,=" cô=" gái=" đương=" nhiên=" là=" không=" ngại=" đợi=" (thậm=" chí=" còn=" rất=" vui=" mừng)= " mấy=" phút=" sau,=" chán=" vũ=" cuối=" cùng=" cũng=" xong,=" nghiêm=" khoan=" đưa=" cho=" anh=" ly=" nước=" rồi=" quay=" sang=" cô=" phục=" vụ,=" thanh=" toán=" hóa=" đơn=" chán=" vũ=" lau=" miệng=" bằng=" khăn=" giấy=" có=" sẵn=" trên=" bàn=" rồi=" ra=" ngoài,=" đứng=" đợi=" nghiêm=" khoan=" đi=" lấy=" xe,=" đột=" nhiên=" có=" một=" cô=" gái=" chạy=" đến=" xin=" chữ=" ký=" của=" chán=" vũ,=" một=" người,=" hai=" người=" rồi=" cả=" chục=" người=" bắt=" đầu=" chạy=" đến,=" mới=" có=" mấy=" phút=" mà=" chán=" vũ=" đã=" bị=" hơn=" mười=" cô=" gái=" vây=" quanh=" xin=" chữ=" ký,=" bắt=" tay,=" lúc=" nghiêm=" khoan=" vừa=" chạy=" xe=" ra=" thì=" thấy=" một=" fan=" đang=" chụp=" hình=" với=" chán=" vũ,=" cô=" gái=" dựa=" sát=" vào=" người=" chán=" vũ,=" còn=" chán=" vũ=" thì=" cũng=" tự=" nhiên=" quàng=" vai=" cô=" gái,=" hai=" người=" có=" vẻ=" rất=" thân=" mật=" nghiêm=" khoan=" thấy=" khó=" chịu,=" bắt=" đầu=" nhấn=" còi=" xe=" liên=" tục,=" hết=" sức=" ồn=" ào,=" làm=" xung=" quanh=" cũng=" náo=" động,=" chán=" vũ=" vội=" chạy=" tới=" chỗ=" nghiêm=" khoan=" đang=" đậu=" xe,=" định=" bảo=" cậu=" ta=" dừng=" lại,=" nhưng=" nghiêm=" khoan=" bắt=" ngờ=" quay=" đầu=" xe=" rồi=" kéo=" chán=" vũ=" vào=" trong=" xe,=" để=" anh=" ngồi=" ghé=" bên=" cạnh,=" sau=" đó=" nhanh=" chóng=" phóng=" xe=" đi=" mất=" trong=" khi=" chán=" vũ=" và=" mấy=" cô=" gái=" kia=" còn=" đang=" ngạc=" nhiên=" ">

49. Chương 49

Nghiêm Khoan không chạy đến công ty Chấn Vũ mà chạy ngược về nhà. Trên cả đoạn đường hai người không nói lời nào, Nghiêm Khoan cũng không còn nắm tay Chấn Vũ nữa. Rõ ràng là đang giận, giận vì ghen

Đến trước cửa nhà, Nghiêm Khoan dừng xe lại, cả hai ngồi im trong xe, không ai bước ra ngoài.

“Nghiêm Khoan” – Chấn Vũ gọi

“....” – Nghiêm Khoan giả vờ không nghe

“Tiểu Khoan”

“....” – Nghiêm Khoan quay qua nhìn Chấn Vũ, nhưng không lên tiếng

“Giận rồi à?”

“Lần sau đừng có làm vậy”

“Làm gì cơ?”

“Chụp hình với fan”

“Lần sau... đừng có ôm họ như thế”

“Ghen à?”

“Đừng trẻ con vậy chứ”

“Sao lại trẻ con? Vũ nhi có thể ghen với Vương Lệ Khôn, tôi cũng có thể ghen với mấy cô gái đó vậy”

“....”

Chấn Vũ hít một hơi thật sâu, rồi bất ngờ quay qua, kéo Nghiêm Khoan lại gần và đặt lên môi cậu ta một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng vị ngọt của nó đủ làm người ta say mê.

Thế nhưng, Nghiêm Khoan chưa kịp tận hưởng trọn vẹn tư vị ngọt ngào đó thì Chấn Vũ đã tháo dây an toàn của anh và đẩy anh ra khỏi xe, sau đó chuyển sang ngồi ghế lái xe, nhanh chóng đóng cửa xe lại trước khi Nghiêm Khoan kịp phản ứng

“Cậu lo chuẩn bị đi làm đi”

Nghiêm Khoan đứng đó, nhìn theo xe Chấn Vũ đã chạy xa, khẽ nở một nụ cười tươi như con nít được cho kẹo, hài lòng quay vào trong nhà

Chấn Vũ chạy xe đến đầu đường thì từ từ dừng lại, tắt xe vào bên lề đường. Anh ngồi lặng yên trong xe, bất chợt không kiềm được mà mặt nóng bừng, đến hai tai cũng đỏ hết lên, xấu hổ không biết để đâu cho hết. Anh gục đầu vào vô lăng, cố gắng điều hòa hơi thở, ổn định nhịp tim. Lúc này Chấn Vũ cảm nhận được đầu lưỡi Nghiêm Khoan chuẩn bị tiến vào, may mà anh đã kịp thời đẩy ra.

Chấn Vũ cũng không hiểu nổi bản thân tại sao lại làm vậy, chỉ là... thấy vẻ mặt gian dối vì ghen của Nghiêm Khoan, anh cũng cảm thấy có hơi khó chịu, cũng muốn làm gì đó để cậu ta hết giận, rồi tự nhiên lại...

Chấn Vũ lắc đầu tự trấn an bản thân trước khi tìm đập nhanh đến mức muốn nổ tung. Anh không biết rằng lúc này ở nhà anh, có một kẻ đang vừa cười vừa chuẩn bị đi làm với vẻ mặt vô cùng hạnh phúc.

Chấn Vũ vừa bước đến trước cửa công ty thì Lao thúc đã chạy tới chặn đường. Chấn Vũ tưởng là anh ta xuất hiện để trách anh vì đã đến trễ 10 phút nhưng Lao thúc lại nhìn anh bằng vẻ mặt hí hửng, không có vẻ gì là nổi giận

“Có chuyện gì?” – Chấn Vũ đẩy Lao thúc sang một bên, đi về phía thang máy

“....” – Lao thúc không trả lời, chỉ mỉm cười tinh quái, đi theo sau lưng Chấn Vũ

Đến lúc hai người vào thang máy, chỉ có hai người, không còn ai khác, Lao thúc bỗng nhiên quay sang Chấn Vũ, hét lên thật lớn

“Tiểu Vũ, cậu giỏi lắm”

“Hả?” – Chấn Vũ tròn mắt ngạc nhiên nhìn Lao thúc vui đến gần như sắp phát điên

“Tối qua, tối qua đó”

“Tối qua?” – Chấn Vũ suy nghĩ một chút rồi cũng hiểu được ý của Lao thúc, mặt anh lại bắt đầu đỏ ửng lên – “Anh... anh biết sao?”

“Sao lại không? Cậu chẳng phải là đã gọi điện nói cho Hán Lương sao?”

“....”

Cửa thang máy bật mở, Chấn Vũ bước nhanh ra ngoài nhưng Lao thúc vẫn đuổi theo phía sau, liên tục gặng hỏi

“Biểu hiện của tiểu Khoan thế nào?”

“Cũng... bình thường thôi”

“Bình thường là thế nào?”

“Là bình thường”

“Coi nào~ Cậu nói rõ hơn đi”

“Chẳng phải Chung Hán Lương nói hết cho anh biết rồi sao? Anh còn hỏi nhiều làm gì nữa?”

“Nhưng cậu ta nói chẳng rõ ràng gì cả”

“....”

“Sau đó thế nào? Sau khi cậu nói xong thì tiểu Khoan phản ứng thế nào? Có ôm không? Có hôn không? Có...”

“Sao anh lại đi thắc mắc mấy chuyện đó hả?”

Chấn Vũ mở cửa vào phòng, thả người lên ghế, Lao thúc vẫn bám theo anh, đợi câu trả lời của Chấn Vũ

“Nè, tôi hỏi cậu”

“Chuyện gì?”

“Ai nằm trên?”

10...

9...

8...

7...

6...

5...

4...

3...

2...

1...

“ANH RA NGOÀI NGAY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Hơn phân nửa số người trong công ty đều nghe thấy tiếng hét của Chấn Vũ và ngay sau đó thì Lao thúc bị đá ra khỏi phòng.

50. Chương 50

“Tiểu~ Khoan~”

Vô Ưu bất ngờ xuất hiện phía sau, thổi một hơi vào tai Nghiêm Khoan làm anh giật bắn người, còn anh ta thì vui vẻ nhìn ngó điệu bộ rùng mình của Nghiêm Khoan.

“Anh đừng có làm mấy cái trò sồn gai ốc đó nữa”

“Sồn gai ốc? Vậy còn việc cậu làm với tiểu Vũ thì sao? Trong sạch lắm à?”

“....”

Hôm nay tâm trạng của Nghiêm Khoan rất tốt nên cũng không quan tâm đến lời châm chọc của Vô Ưu. Anh giả ngơ và tiếp tục đọc báo.

“Cậu hài lòng rồi chứ hả?”

“Hài lòng cái gì, vẫn còn chưa [beep]”

“Cái gì? Chưa sao?” – Vô Ưu trợn trừng hai mắt, cứ như thể vừa nghe sét đánh ngang tai

“Tôi tưởng anh biết rồi chứ?”

“Thì hôm qua Lao thúc gọi cho tôi rồi nói là tiểu Vũ bày tỏ với cậu và tình hình của hai người khá tốt, tôi cứ tưởng...”

“Tưởng cái gì? Đúng là Vũ nhi đã bày tỏ rồi nhưng mà... chẳng có chuyện gì xảy ra cả”

“À...”

À, ra là cậu đầu đất đến thế đấy...

Vô Ưu chán nản không còn biết nói gì, thở dài náo ruột rồi tiếp tục sắp xếp lại đồ đạc, coi lại lịch làm việc hôm nay của Nghiêm Khoan, rồi bất chợt nói

“Hình như hôm nay tiểu Vũ về sớm, cậu có muốn về sớm luôn không?”

“Về sớm? Để làm gì?”

“Cậu không muốn về sớm gặp tiểu Vũ sao?”

“Không, không cần đâu. Phải tuân thủ lịch làm việc chứ”

Thái độ của Nghiêm Khoan không khỏi làm Vô Ưu phải ngạc nhiên, gãi đầu suy nghĩ

Cậu ta trở thành thần tượng mẫu mực từ lúc nào vậy?

Chấn Vũ có một ngày làm việc hoàn toàn không yên bình hay nói cách khác là cực kỳ khó chịu, từ sáng anh đã bị Lao thúc rượt đuổi bằng vô vàn những câu hỏi đại loại như

“Hôm qua hai người thế nào? Có phải ngọt ngào lắm không?”

“Cảm giác của cậu thế nào?”

“Hai người hôn nhau rồi phải không?”

Mà quan trọng hơn, Lao thúc cứ hỏi mãi

“Sao hai người không [beep] luôn đi?”

Anh ta làm Chấn Vũ thấy phiền phức với mớ câu hỏi và phát điên với câu hỏi đáng ghét đó. Ngay cả giờ nghỉ trưa, dù có mọi người xung quanh, anh ta cũng cố tình nói ra những điều không thể tin nổi với các cô gái tới gần Chấn Vũ

“Vô Song công tử là của hầu gia, các cô đừng tùy tiện đụng chạm”

“Trong lòng Vô Song công tử chỉ có hầu gia thôi”

“Các cô mà gần gũi Vô Song công tử quá thì hầu gia sẽ nổi giận đó”

blah blah blah...

Sau đó là một loạt những phát ngôn mà Chấn Vũ không thể mở miệng ra cãi được, chỉ có thể im lặng lảng sang chỗ khác.

Đến chiều, tình hình cũng không khả quan hơn là bao, Lao thúc đã bớt phát ngôn bừa bãi, nhưng thay vào đó lại là hàng tá “lời khuyên” đổ lên đầu Chấn Vũ

“Chuyện đã đến nước này rồi, cậu chủ động đi”

“Dù sao cậu cũng nằm dưới thôi, chấp nhận đi”

“Sớm muộn gì thì chuyện đó cũng tới mà”

“Cậu cần gì phải né tránh chứ, đó là chuyện bình thường mà”

“Tiểu Vũ, cậu không cần phải mắc cỡ đâu”

Chấn Vũ dùng mọi biện pháp từ nhẹ (im lặng, lảng tránh, nói sang chuyện khác,...) đến nặng (la hét, chửi bới, đánh, đá,...) nhưng vẫn không thể làm Lao thúc ngừng nói về việc đó được

“Tiểu Vũ, cậu về à?”

“Đâu còn việc của tôi nữa”

“Muốn về sớm để đón tiểu Khoan à?”

“Anh bớt nói 1 câu không ai nói anh câm đâu”

Chấn Vũ không muốn nhiều lời phí hơi, nói xong thì anh bỏ về ngay. Lao thúc còn phải xử lý một số công việc nên Chấn Vũ đã nhân cơ hội mà bỏ về trước

19h...

Giờ này cũng không còn sớm nữa, nhưng so với giờ giấc hàng ngày của Chấn Vũ thì có thể xem như là hôm nay anh được về sớm.

Anh định chạy thẳng về nhà nhưng rồi nhớ ra một chuyện...

“A lô”

“A lô”

“Vũ nhi? Có chuyện gì vậy?” – giọng Nghiêm Khoan có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn không giấu được sự vui mừng. Vũ nhi chủ động gọi cho mình

~“Ừm... không có gì... chỉ là... ừm...”

“Sao?” – Nghiêm Khoan lộ rõ sự háo hức qua điện thoại, chờ đợi điều Chấn Vũ sắp nói

“Hôm nay... lát nữa... mấy giờ cậu mới về?”

“Hả? Chắc là khoảng... gần 9h tôi mới xong việc, có chuyện gì sao?”

“Không”

“Không có gì đặc biệt đâu, tôi chỉ hỏi vậy thôi! Cậu... lo làm việc đi”

Sợ Nghiêm Khoan hỏi tiếp, Chấn Vũ vội vã cúp máy rồi lái xe về hướng siêu thị

51. Chương 51

9h tối...

Nghiêm Khoan lúc này mới xong việc, anh cứ nghĩ chắc là Chấn Vũ đã ngủ mất rồi vì lịch làm việc của Chấn Vũ thường bắt đầu từ sáng sớm, thường sớm hơn nhiều so với Nghiêm Khoan, nhưng khi về đến nhà thì đèn vẫn sáng

Cửa vừa mở thì Nghiêm Khoan đã ngửi được một mùi hương thoang thoảng bay khắp nhà. Anh còn đang ngạc nhiên thì Chấn Vũ từ trong bếp đi ra và có vẻ hơi ngượng ngùng khi thấy anh

“A... ừm... cậu về rồi à?”

“Mùi gì vậy?”

“Ngồi đợi một chút, sắp xong rồi”

Nghiêm Khoan ngoan ngoãn ngồi đợi ở bàn ăn mà tim như sắp nhảy ra ngoài vì hồi hộp. Cuối cùng, 10 phút sau, Chấn Vũ mang ra một đĩa cơm cà ri gà nóng hổi, trông rất hấp dẫn

“Vũ nhi...” – Nghiêm Khoan nhìn Chấn Vũ với ánh mắt đầy cảm động

“Ừm... cái này...” – Chấn Vũ vô cùng bối rối trước ánh mắt của Nghiêm Khoan, anh không ngừng gãi đầu gãi tai, ập a ập ứng mãi – “Hồi sáng... ừm... cậu nói là muốn ăn... nên... ừm... lần đầu tôi nấu... không biết... ừm... cậu... cậu cứ ăn thử đi”

Không đợi Chấn Vũ nói hết, Nghiêm Khoan đã lập tức ăn ngay một thìa đầy và một cảm giác hoàn toàn ngoài dự đoán ập tới

Ờ...

Cái này... là cà ri sao?!?

Nghiêm Khoan liếc nhìn sang Chấn Vũ, thấy người ta vẫn đang nhìn anh chăm chăm với vẻ mặt mong đợi, rồi anh lại nhìn vào đĩa cơm trước mặt trong khi vẫn chưa đủ can đảm nuốt xuống phần cơm vừa rồi. Nghiêm Khoan nhìn thật kỹ phần cà ri. Màu sắc hoàn toàn bình thường. Nguyên liệu cũng bình thường ngoại trừ việc nó trông giống cà ri khoai tây hơn là cà ri gà, nhưng Nghiêm Khoan cũng thích thế nên không sao. Ngay cả mùi của nó cũng rất thơm, rất hấp dẫn. Vấn đề là tại sao vị của nó lại...

Ngọt quá

~Nghiêm Khoan thầm kêu lên, nhưng không dám biểu lộ vẻ khó chịu ra mặt. Anh cứ ngậm mãi phần cơm và cà ri trong miệng, cố gắng nhai từng chút một

Tại sao lại ngọt quá vậy?!?

Thứ trong miệng là cà ri nhưng Nghiêm Khoan lại có cảm giác như mình đang ăn bánh ngọt vậy. Phải, một cái bánh ngọt có thịt gà và mùi cà ri

Sau một hồi cố gắng, Nghiêm Khoan đã nuốt xuống được thìa đầu tiên

“Thế nào?”

“À... Vũ nhi, lúc nấu có nêm thử không?”

“Không, có vấn đề gì à?”

“Hả?”

“....”

“À không, nó rất ngon, thực sự rất ngon”

“Vậy sao?” – Chấn Vũ đột nhiên tỏ vẻ hưng phấn và cũng ăn thử một ít

“Ấy, đừng...”

Nghiêm Khoan tỏ vẻ hoảng hốt khi thấy Chấn Vũ đưa thìa cơm vào miệng.

Xong rồi

~Chấn Vũ lúc đầu nhai một cách hào hứng, nhưng từ từ, dần dần, tốc độ nhai càng lúc càng chậm lại đến lúc ngưng hẳn. Anh đặt cái thìa xuống, chống hai tay lên bàn, liếc nhìn Nghiêm Khoan với vẻ mặt hết sức trầm trọng.

Đời mình tàn rồi!!!

Nghiêm Khoan đã thực sự nghi vậy trong giây lát cho đến khi Chấn Vũ đột nhiên mỉm cười

“Đúng là ngon thật” (vị giác của anh có vấn đề rồi)

“Eh?”

“Tôi cũng có khiếu nấu nướng đấy chứ, có lẽ lần sau tôi nên nấu nữa”

Chấn Vũ vui vẻ đi vào bếp và tự lấy cho mình một đĩa cơm cà ri “ngon lành” khác. Nghiêm Khoan hoàn toàn bị shock, anh ngồi ngây ra đó, lăm bằm một mình

“Nấu... nấu nữa sao?”

Chấn Vũ quay trở ra ngay với một đĩa cơm khác trên tay, anh ngồi xuống bàn và ăn một cách bình thản. Chuyện đến nước này, Nghiêm Khoan không thể nói là không muốn ăn và bỏ lại đĩa cơm như vậy được, chỉ còn cách gồng mình ăn hết. Nghiêm Khoan cố gắng sử dụng khả năng diễn xuất của mình để che đậy tiếng kêu cứu đang vang lên trong âm thầm.

Và cuối cùng, với một nỗ lực phi thường, Nghiêm Khoan cũng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao. Anh cảm thấy giống như vừa được giải thoát nên biểu cảm tươi vui hơn hẳn

“Cậu làm gì mà vui vậy?” – Chấn Vũ ngạc nhiên nhìn anh

“Không, chỉ là... là... tại món cà ri ngon quá”

“À...”

Chấn Vũ đột nhiên tiến lại gần và hôn nhẹ lên môi Nghiêm Khoan

“Cám ơn”

“Nhân tiện...”

Chấn Vũ bất ngờ đặt cái đĩa của anh chồng lên đĩa của Nghiêm Khoan

“Cậu rửa chén luôn nha”

Chấn Vũ mỉm cười

Nghiêm Khoan đột nhiên vòng tay ra sau, ôm lấy eo Chấn Vũ

“Như thế chưa đủ đâu”

Anh kéo Chấn Vũ đến gần hơn và bắt đầu hôn một cách mãnh liệt. Nụ hôn càng trở nên cuồng say hơn khi Chấn Vũ bắt đầu đáp lại. Bỗng dưng, Nghiêm Khoan tự tách ra, ánh mắt kỳ quặc hết liếc về phía phòng ngủ rồi lại nhìn Chấn Vũ

“Vũ nhi, hay là...”

“Hả?”

Chấn Vũ lúc đầu có hơi thắc mắc, không hiểu ý Nghiêm Khoan, nhưng khi thấy Nghiêm Khoan cứ liên tục nhìn về phía phòng ngủ, anh lập tức hiểu được ngay và đẩy cậu ta ra

“Không”

“Rửa chén đi!”

Chấn Vũ bỏ về phòng nhưng lại không có vẻ giận dữ so với trước đây. Điều đó làm Nghiêm Khoan cảm giác được một thứ xúc cảm rất lạ mà người ta thường gọi là hạnh phúc

Tối hôm đó, sau khi giải quyết xong đồng nội niêu xoong chảo mà Chấn Vũ đã bày bừa trong nhà bếp, Nghiêm Khoan vẫn không thể có được một giấc ngủ yên vì bụng cứ đau âm ỉ và phải chạy vào nhà vệ sinh liên tục

52. Chương 52

Sau hôm đó thì lịch của Nghiêm Khoan và Chấn Vũ đều trở nên dày đặc, thời gian ăn uống, nghỉ ngơi cũng chẳng có

Buổi sáng, Chấn Vũ đi sớm hơn. Buổi tối, Nghiêm Khoan lại về trễ hơn. Suốt cả tuần lễ chỉ vô tình chạm mặt vài ba lần trên đường đi và chỉ nói chuyện qua điện thoại hoặc tin nhắn. Trong tuần đó, Hán Lương đột ngột thu dọn đồ đạc, dọn ra khỏi nhà Nghiêm Khoan và chuyển tới một khách sạn nào đó mà chẳng chịu nói cho ai biết, điện thoại cũng khóa máy, cùng nhờ một vài lần Hán Lương chủ động gọi điện cho Lao thúc, Vô Ưu hoặc Nghiêm Khoan để hỏi về tình hình của Nghiêm Kiều nếu không thì mọi người đã mất liên lạc với anh luôn rồi. Có một chuyện khác còn lạ hơn, từ sau khi Hán Lương bất ngờ chuyển đi, Nghiêm Khoan nghe nói lại là Huỳnh Hiểu Minh bên công ty của Chấn Vũ có đến tìm anh vài lần, nhưng do anh không có ở công ty nên không gặp được. Cho đến một buổi chiều ngày thứ 6, trong lúc Nghiêm Khoan đang quay CF ở trên đường thì Huỳnh Hiểu Minh xuất hiện, nói là có chuyện cần hỏi riêng anh.

Nghiêm Khoan theo Huỳnh Hiểu Minh đến một góc khuất bên kia đường

“Cậu biết tiểu Lương ở đâu không?”

Đó là câu đầu tiên Huỳnh Hiểu Minh nói với Nghiêm Khoan.

Nghiêm Khoan suy nghĩ một lúc lâu vẫn không hiểu ai là “tiểu Lương”, mặc dù anh đã nghĩ tới Chung Hán Lương nhưng anh không thể tin trên đời có người dám gọi anh ta là “tiểu Lương”. Cuối cùng, Nghiêm Khoan đành chịu thua

“Xin lỗi, tôi không hiểu”

“Cách đây vài ngày tiểu Lương còn ở nhà cậu mà”

“Hả?”

Gì chứ? Đừng nói là...

“Anh đang nói tới... Chung... Chung Hán Lương?”

“Chứ cậu nghĩ là ai?”

“....”

“Mấy ngày trước cậu ấy đột nhiên chuyển đi mà không nói lời nào, điện thoại cũng không gọi được”

“Cậu không nghĩ là anh ta đã về Hồng Kông sao?”

“Không, nhất định cậu ta còn ở Trung Quốc” – Huỳnh Hiểu Minh nói một cách đầy tự tin

“Vậy thì tự mà đi tìm, tôi cũng không biết anh ta ở đâu cả”

Nghiêm Khoan trở về chỗ phim trường và tiếp tục công việc. Vài phút sau thì Huỳnh Hiểu Minh cũng quyết định bỏ đi.

Những ngày còn lại của tuần trải qua một cách bình lặng

“Hắt xì”

“Cậu bị cảm à?” – Vô Ưu nhìn Nghiêm Khoan với vẻ lo lắng.

“Chắc vậy, tôi thấy hơi khó chịu”

“Thế thì hôm nay về sớm đi”

“Hả? Không phải là còn...”

“Lỡ mà cậu bệnh nặng thì làm sao mà tiếp tục công việc hả? Về đi!” – Vô Ưu ném chùm chìa khóa xe cho Nghiêm Khoan nhưng anh lại không chụp được nó

“Tôi bắt đầu hoa mắt rồi”

“Cậu cảm nặng rồi đó, để tôi đưa cậu về vậy”

Nghiêm Khoan bắt đầu thấy nhức đầu, chóng mặt và hoa mắt, nếu anh lái xe trong tình trạng này thì thế nào cũng gây tai nạn nên Vô Ưu đành phải tạm gác lại mọi công việc giấy tờ ở công ty và chở anh về.

Chắc là ý trời, xe của Nghiêm Khoan vừa về tới thì cũng vừa lúc Chấn Vũ vừa cất xe vào garage và chuẩn bị vào nhà

“Nghiêm Khoan?”

“Tiểu Vũ, may quá, cậu đây rồi”

Vô Ưu lôi Nghiêm Khoan ra khỏi xe và đẩy anh về phía Chấn Vũ

“Tiểu Khoan bị cảm, cậu chăm sóc cậu ta giùm tôi nhé, còn đây là thuốc lúc nãy tôi vừa mua” – Vô Ưu đưa cho Chấn Vũ một gói thuốc, cẩn thận dặn dò liều lượng và thời gian uống, sau đó thì lại phóng xe trở về công ty giải quyết nốt phần việc còn lại

“Cậu không sao đấy chứ?” – Chấn Vũ hơi lo khi thấy người Nghiêm Khoan nóng ran

“Không sao đâu, chỉ hơi... mệt” – Nghiêm Khoan đẩy Chấn Vũ ra, định tự mình đi vào nhà nhưng lại hai mắt lại hoa cả lên, hai chân khuỵu xuống

Chấn Vũ đỡ lấy Nghiêm Khoan và dìu anh vào trong. Tình hình Nghiêm Khoan có vẻ khá nghiêm trọng, Chấn Vũ để anh nằm trên giường mình rồi chạy vào bếp. Nghiêm Khoan không để ý lắm, anh ngủ thiếp đi một lúc và không nghe thấy vài tiếng động nguy hiểm (lại) phát ra từ nhà bếp

Gần 1 tiếng sau, Chấn Vũ đánh thức Nghiêm Khoan dậy

“Cậu cần uống thuốc đấy”

“Ừm” – Nghiêm Khoan chậm rãi mở mắt, xem ra thứ anh cần chỉ là một giấc ngủ vì bây giờ trông anh đã có vẻ khá hơn một chút so với lúc nãy

“Ăn đi”

“Hả?”

Chấn Vũ đưa một cái tô ra trước mặt Nghiêm Khoan. Trong tô chứ thứ gì đó sền sệt, màu trắng đục, hơi... ngả vàng và có một cái mùi rất lạ

“Đây là...”

“Cháo”

“Cậu đang bệnh mà, ăn chút cháo rồi uống thuốc và đi ngủ đi. Sáng mai cậu sẽ thấy khá hơn”

“À... Ừm...”

Mình có sống được đến sáng mai không!?

Nghiêm Khoan ngồi đắn đo một hồi, không biết có nên ăn cái-thứ-Chấn-Vũ-gọi-là-cháo không, nhưng nếu không ăn thì không thể uống thuốc. Đột nhiên, Chấn Vũ đưa một thìa cháo đến trước mặt Nghiêm Khoan

“Vũ nhi?”

“Ăn đi”

Nghiêm Khoan không còn cách nào khác là nhắm mắt nuốt đại.

Hả?

Nghiêm Khoan có hơi sững sốt. Trái ngược với cái màu sắc hơi kinh dị và cái mùi dọa chết người thì vị của nó khá ngon, phải nói là rất ngon đấy chứ!

Không như với món cà ri trước, món cháo này thực sự rất ngon nên Nghiêm Khoan có thể vui vẻ ăn từng thìa cháo Chấn Vũ đút cho.

“Cậu làm gì mà để bị cảm nặng vậy hả?”

“Tại mấy bữa nay lịch làm việc có hơi dày, từ sáng tôi đã thấy hơi nhức đầu mà hôm nay lại còn phải quay một cảnh trời mưa cho CF mới nữa, chắc là vì thế nên mới...”

“Đừng có làm việc quá sức” – Chấn Vũ ngắt ngang lời Nghiêm Khoan nói, nhưng biểu cảm của anh không có vẻ khó chịu hay giận dữ, thay vào đó là một giọng nói nhẹ nhàng, chất đầy sự quan tâm cùng lo lắng. Nghiêm Khoan cũng chỉ mỉm cười đáp lại

53. Chương 53

Quả thực bệnh cũng là một chuyện tốt

~Nghiêm Khoan lần đầu tiên trong đời đã nghỉ như vậy.

Lý do chỉ vì anh nhớ lại tối qua Chấn Vũ đã lo lắng thế nào, chăm sóc anh thế nào, nhưng có một điều khiến anh phiền muộn... Tối qua mọi chuyện đã rất ổn cho đến khi tới giờ ngủ, Chấn Vũ bỗng đứng lên và nói

“Tối nay cậu cứ ngủ ở đây đi, tôi ra ngoài phòng khách”

Sau đó thì Chấn Vũ đi ra thật và Nghiêm Khoan chẳng thể phản đối vì anh cũng chẳng muốn Chấn Vũ bị lây bệnh

Đến sáng, điều thứ hai làm Nghiêm Khoan phiền muộn cũng tới

Tại sao mình lại hết bệnh!?

Nghiêm Khoan chưa bao giờ ghét cái cơ thể khỏe mạnh của mình đến thế này. Mới hôm qua còn bệnh nặng đến hoa mắt, chóng mặt, không ngồi dậy nổi, mà chỉ cần uống một liều thuốc, ngủ một giấc là gần như khỏi hẳn, ngoại trừ còn một chút mệt mỏi nhưng anh chắc chắn là qua ngày hôm nay thì bệnh của anh sẽ khỏi hẳn. Nghiêm Khoan dĩ nhiên sẽ không chấp nhận để mất sự chăm sóc tận tình của Chấn Vũ để dàng như thế được, thế nên anh đã quyết định... giả bệnh.

Nghiêm Khoan hé cửa nhìn ra ngoài, định nhìn thử xem Chấn Vũ đã dậy chưa nhưng khi anh vừa hé cửa ra thì Chấn Vũ đã đứng ngay trước cánh cửa, cách vài bước chân nhưng vì đang nói chuyện điện thoại mà không chú ý đến Nghiêm Khoan đang đứng trong phòng nhìn ra

“À... tôi biết là sẽ gây rắc rối, nhưng mà... anh xin nghỉ cho tôi một ngày được không?”

“Tôi có vài việc bận, nên...”

“Việc cá nhân thôi, anh có thể lo liệu cho tôi nghỉ hôm nay được không?”

“Ừm, cảm ơn nhiều”

Sau khi cúp máy, Chấn Vũ đi vào nhà bếp uống nước, Nghiêm Khoan lập tức chạy về giường, trùm chăn lại. Một lát sau, Chấn Vũ mở cửa vào phòng, tưởng rằng Nghiêm Khoan còn đang ngủ nên đến đánh thức.

“Tiểu Khoan”

Chấn Vũ vừa chạm nhẹ một cái, Nghiêm Khoan đã quay lại ngay, giả vờ nửa tỉnh nửa mê một cách mệt mỏi như vẫn còn đang bệnh nặng

“Dậy ăn sáng rồi uống thuốc đi”

“Ăn sáng?” – đột nhiên Nghiêm Khoan có một cảm giác không tốt lắm khi nghe Chấn Vũ nói đến đồ ăn

“Cháo hôm qua vẫn còn, cậu muốn ăn thì tôi hâm nóng lại nếu không thì... tôi có thể nấu món khác”

“Cháo” – Nghiêm Khoan trả lời dứt khoát, nhưng rồi nhớ ra vẫn còn đang giả bệnh nên lập tức hạ giọng

“Cháo hôm qua được rồi, Vũ nhi không cần làm món khác đâu”

“Ừm”

Đến khi Chấn Vũ ra khỏi phòng, Nghiêm Khoan thở phào nhẹ nhõm. Sau món cà ri hôm trước thì Nghiêm Khoan đã hoàn toàn dẹp đi cái ý tưởng muốn Chấn Vũ nấu ăn. Chuyện may mắn như món cháo hôm qua chắc sẽ không lặp lại lần thứ hai nên tốt nhất là đừng để Chấn Vũ nấu món mới.

10 phút sau...

Nghiêm Khoan bắt đầu nghĩ được cái mùi kinh dị quen thuộc và đang tự trấn an mình

Không sao, không sao, nó an toàn, nó an toàn mà

~Đến lúc Chấn Vũ mang tô cháo vào phòng thì Nghiêm Khoan vẫn còn đang tự an ủi mình như thế, nhưng anh ăn vào thìa đầu tiên thì mọi nỗ lực tự kỷ ám thị từ nãy đến giờ hoàn toàn tan thành cát bụi

Cay quá!?!

Lúc này Nghiêm Khoan mới để ý màu sắc của món cháo có hơi khác so với ngày hôm qua. Hôm qua thì nó màu trắng đục và hơi ngả vàng nhưng hôm nay nó không còn cái màu đó nữa. Món cháo bây giờ không hiểu sao lại có màu... xám

Nghiêm Khoan cảm thấy toàn thân cứng đờ. Mồ hôi bắt đầu tuôn ra trong khi anh vẫn giữ nguyên tư thế tay cầm cái thìa và miệng thì vẫn còn đang ngậm chặt nó

“Cậu sao vậy?”

“Không (có gì) khụ khụ khụ...”

Nghiêm Khoan chưa kịp nói hết câu thì đã lặn ra ho sặc sụa vì cái vị cay nồng khó tả của món cháo. Cái vị cay đó còn xộc lên não làm Nghiêm Khoan suýt nữa là rớt nước mắt.

“Vũ nhi, vừa nêm cái gì vào vậy?”

“Tiêu” – Chấn Vũ trả lời một cách tràn đầy tự tin

“Không phải cậu đang bị cảm sao? Tôi nghĩ tiêu giải cảm rất tốt nên có cho thêm một ít”

Thật là chỉ có một ít sao?!?

Hơi e ngại nhìn tô cháo một lúc nhưng rồi cũng không thể từ chối, Nghiêm Khoan chỉ còn một cách cuối cùng

“Ừm... cháo hơi nóng nên... cho tôi xin một ly nước được không?”

“Vậy cậu đợi một chút”

Chấn Vũ không hề nghi ngờ cái “lý do chính đáng” của Nghiêm Khoan và lập tức mang đến một ly đầy nước

Tất cả hy vọng đều dồn vào ly nước, Nghiêm Khoan cắn răng chịu đựng vị cay hiểm thấy của tô cháo. Mồ hôi tuôn ra ướt cả áo nhưng Nghiêm Khoan chỉ có thể nói là do nóng chứ không thể nói là vì món cháo quá cay. Nếu Chấn Vũ giận thì cũng không sao, còn có thể cứu vãn được, cái Nghiêm Khoan sợ chính là Chấn Vũ lại đi làm món khác, tới lúc đó thì không những không khỏi bệnh mà còn có nguy cơ mất mạng nữa.

54. Chương 54

Sau khi “thưởng thức” hết tô cháo quý báu kia, Nghiêm Khoan chẳng cần phải giả bệnh nữa mà bệnh thật luôn. Anh bắt đầu thấy trán hơi nóng và còn hơi chóng mặt

Không lẽ tô cháo đó lợi hại vậy sao?!?

Nghiêm Khoan đang thầm kêu khổ thì bỗng nhiên Chấn Vũ bước vào phòng

“Trưa nay cậu muốn ăn gì, tôi nấu”

“Không cần đâu”

Nghiêm Khoan hoảng hồn ngồi bật dậy, mặt mày tái mét

Còn ăn nữa là mình chết chắc

~Nhưng thấy vẻ mặt lo lắng của Chấn Vũ, Nghiêm Khoan cũng có hơi chột dạ

“Không ăn trưa thì làm sao uống thuốc”

“À..... mì gói đi”

“Hả?”

“Mì gói là được rồi, tôi muốn ăn mì gói”

“Nhưng mà....”

“Vũ nhi~ tôi muốn ăn mà~”

Nghiêm Khoan cố gắng nặn nỉ một hồi Chấn Vũ mới đồng ý đi làm mì gói

Tạ ơn trời đất

~Coi như bữa trưa đã an toàn, bây giờ Nghiêm Khoan lại bắt đầu suy tính cách thoát bữa tối. Hán Lương đã khóa máy, không gọi hỏi ý kiến được, Nghiêm Khoan đành tìm Vô Ưu

“A lô”

“Nè, nghĩ cách cứu tôi đi”

Ngay câu đầu tiên, Nghiêm Khoan đã vào thẳng vấn đề. Vô Ưu sau khi nghe kể lại, cũng không thể tưởng tượng Nghiêm Khoan làm cách nào mà ăn hết mấy món đó được, vốn đã nghe Lao thúc nói về “tài nghệ nấu nướng” của Chấn Vũ nhưng không ngờ là lại đến mức này. Vô Ưu cũng hiểu nỗi khổ của Nghiêm Khoan, không muốn làm phật lòng người ta nhưng vẫn phải giữ lại mạng

“Hay là để tôi mua thức ăn, rồi lấy cớ thăm bệnh để đưa cho cậu”

“Ừm, được, được đó! Anh làm vậy đi nha! Nhớ nha! Mạng sống của tôi nằm trong tay đó!”

“Tôi biết mà!”

“Tôi còn mấy việc giấy tờ nữa, cúp máy đây! Cậu ráng sống đến tối, chờ tôi mua thức ăn cho”

“Cám ơn trước”

“Không có gì đâu, chỉ vì nếu cậu chết thì tôi sẽ bị mất việc thôi”

Vô Ưu trước khi cúp máy cũng còn ném lại một câu shock không thể tả làm Nghiêm Khoan phải suy nghĩ

Anh lo cho tôi hay lo cho công việc của anh vậy hả?!?

“Ai gọi vậy?”

Chấn Vũ vào phòng đúng lúc Nghiêm Khoan vừa cúp máy, thấy tò mò nên lên tiếng hỏi

“À... là... là Vô Ưu” – những lời vừa rồi... Vũ nhi có nghe thấy không vậy?

“Vậy sao? Là anh ta à?” – là Vô Ưu thì việc gì phải ấp a ấp úng, vẻ mặt lấm lét

“Ừm, anh ta gọi điện hỏi thăm thôi” – Nguy rồi! Không lẽ nghe thấy thật? Sao vẻ mặt càng lúc càng nghiêm trọng vậy?

“Vậy sao?” – Vô Ưu hỏi thăm thôi, làm gì tới lo sợ tới nỗi người đầy mồ hôi vậy?

“Ừm” – không khí căng thẳng thế này, mình tới số rồi sao?

“Vậy... cậu từ từ ăn” – rồi muốn nói chuyện với ai thì nói đi

Chấn Vũ đặt tô mì lên cái bàn nhỏ cạnh giường, không nói không rằng đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại
Chết! Không lẽ nghe thấy thật sao?!?

Xoảng

Cái ly chết tiệt! Hở chút là bể, hở chút là bể, sao không làm bền hơn một chút chứ!

Nghiêm Khoan đáng chết! Gọi điện thì gọi điện, bộ tôi ăn thịt cậu sao mà lo sợ như vậy? Cậu không buồn lậu, không bán ma túy, không làm việc gì mờ ám, phạm pháp, việc gì sợ người ta biết cậu nói chuyện điện thoại với ai chứ? Cho cậu ăn mì bị sặc chết luôn đi

Khụ khụ khụ

Tự dưng lại bị sặc, không lẽ có người trù ếm sao?

Hình như ăn xong tô cháo vừa rồi, mình mất vị giác luôn hay sao vậy nhỉ? Chẳng còn thấy có mùi vị gì cả, ráng nuốt cho xong thôi!

Lúc này chắc Vũ nhi không nghe thấy gì đâu, nếu không chắc bây giờ mình chẳng gồi đây thành thoi mà ăn mì được. Nhưng mà... nếu không nghe thấy thì sao khi không lại nổi giận chứ?

7h tối...

Kính coong...

Vô Ưu đứng trước cửa, bấm chuông inh ỏi một lúc lâu mới thấy Chấn Vũ ra mở cửa

“Cậu làm gì mà lâu quá vậy?”

“Tôi ngủ quên”

“Nè” – Vô Ưu kéo tay Chấn Vũ, vẻ mặt không giấu được sự tò mò – “Cậu ngủ ở đâu vậy?”

“Ngoài phòng khách, dĩ nhiên rồi”

“Hả?”

“Phòng khách?”

“Ừm”

“Sao cậu không ngủ trong phòng ngủ?”

“Nghiêm Khoan đang bệnh, không lẽ để cậu ta ngủ ngoài ghế sofa sao?”

“Thì cậu ngủ chung với cậu ấy”

“Anh muốn tôi bị lây bệnh hả?”

“Nói cũng đúng, nếu cả hai đều bệnh thì phiền phức lắm”

Vô Ưu ôm cằm suy nghĩ một hồi, cuối cùng chỉ còn biết thở dài

“Ai~ coi như là số cậu ta không may mắn vậy”

“Anh nói gì? Ai không may mắn?”

“Không có gì đâu”

“Đồ ăn của Nghiêm Khoan, đưa cho cậu ấy giùm tôi” – Vô Ưu đưa ra hai hộp cơm làm sẵn mà vừa mua trong siêu thị

“Huh?”

“Lúc này cậu ta gọi điện nhờ tôi mua, nói là... ừm... không muốn cậu vất vả”

Nghiêm Khoan đứng trong phòng nhìn ra suýt nữa là đứng tim, cứ tưởng Vô Ưu sẽ thản nhiên nói ra lý do thật chứ. May mà Vô Ưu nhanh trí tìm ra lý do thích đáng và nghe có vẻ khá cảm động. Bằng chứng là Chấn Vũ nghe xong có vẻ hơi ngạc nhiên rồi hơi mím môi, có vẻ miễn cưỡng nhận lấy hai hộp cơm từ tay Vô Ưu

“Không còn chuyện gì nữa, tôi về đây”

“Ừm”

Chấn Vũ gài khóa cửa ở ngoài, Nghiêm Khoan liền nhảy vọt lên giường, giả vờ mệt mỏi

“Vô Ưu vừa đem đồ ăn đến cho cậu, ra ăn đi”

Chấn Vũ hé cửa phòng, đứng bên ngoài có chút ngập ngừng nói vào. Nghiêm Khoan vờ như vừa mới ngủ một giấc, có chút uể oải ngồi dậy, ngáp một hơi dài rồi từ từ bước ra khỏi phòng.

Cả hai ngồi xuống bàn, không nói lời nào mà bắt đầu ăn.

Sau bữa ăn Nghiêm Khoan vẫn uống thuốc bình thường, dù sao cũng là liều cuối. Chấn Vũ thì dọn bàn ăn trong lúc Nghiêm Khoan vào nhà bếp lấy chai nước.

“Cậu có vẻ khỏe hơn hẳn rồi đấy”

“Huh?”

Chấn Vũ đột nhiên lên tiếng khi Nghiêm Khoan vừa uống thuốc xong

“Thuốc của Vô Ưu có vẻ công hiệu đấy”

“Hả? Ừm... vì thỉnh thoảng tôi cũng hay bị cảm, nên anh ta cũng quen mua thuốc cho tôi rồi”

“Nói vậy là cậu bị cảm thường xuyên lắm sao?” – Chấn Vũ kinh ngạc nhìn Nghiêm Khoan

“Bình thường chỉ nhức đầu hay hắt xì vài cái rồi thôi, ít khi nào bị nặng thế này”

“Giữ gìn sức khỏe một chút đi”

“Huh?”

Nghiêm Khoan nheo mắt, gãi gãi lỗ tai, cứ tưởng mình vừa nghe nhầm

“Vũ nhi, Vũ nhi”

Chấn Vũ định ra khỏi nhà bếp thì bị Nghiêm Khoan chặn lại.

Nghiêm Khoan ghì hai vai Chấn Vũ lại, nhìn anh một cách hết sức nghiêm túc

“Lặp lại câu vừa rồi đi”

“Hả?”

“Lặp lại đi”

“Giữ gìn sức khỏe một chút đi”

“Có nghĩa là...”

“Huh?”

“Vũ nhi lo cho sức khỏe của tôi”

Nghiêm Khoan hét lên sung sướng rồi lao tới ôm chầm lấy Chấn Vũ. Thực ra đã muốn ôm từ đêm qua nhưng vì bệnh mà Nghiêm Khoan không còn sức để ngồi dậy ôm. Bây giờ có cơ hội, Nghiêm Khoan càng ôm chặt hơn, ôm cứng lấy Chấn Vũ làm người ta lảo đảo muốn ngã

“Làm... làm gì vậy? Buông ra mau”

“Không muốn buông”

“Cậu đang bệnh đấy, đừng có lấy cho tôi”

“Tôi hết bệnh rồi”

“Cái gì?”

“Vậy thì có thể ôm đúng không?”

“Tên ngốc này...”

55. Chương 55

“AAAAAAAAAAAAA”

Nghiêm Khoan thét lên thất thanh khi cái bàn chân bị kẹp chặt ngay cửa

Lúc này Chấn Vũ bị Nghiêm Khoan ôm cứng, không biết xoay sở thế nào, lại giở chiêu cũ – cắn. Nghiêm Khoan đã có kinh nghiệm từ lần trước, rằng Chấn Vũ vừa chạm nhẹ thì tên ngốc đó lập tức buông ra, không dám cứng đầu nữa.

Chấn Vũ không nói không rằng, bỏ về phòng. Nghiêm Khoan cũng lại dùng chiêu cũ, đưa chân vào khe cửa, nhưng lại không ngờ Chấn Vũ đóng cửa quá mạnh và hậu quả không thể tránh là Nghiêm Khoan đau đến phát khóc

“Bỏ chân ra”

“Mở cửa ra đi”

“Cậu hết bệnh rồi thì ngủ ở ngoài”

“Tôi vẫn còn hơi mệt mà”

“Dám đưa chân vào khe cửa thì chứng tỏ là cậu chẳng mệt mỗi gì cả”

“Mệt thật mà”

“Nói dối”

“Thật”

“Nói dối”

“Thật”

“Cậu là đồ mặt dày”

“Mặt tôi không dày thì làm sao Vũ nhi thích được”

“Cậu...” – Chấn Vũ nhất thời kinh ngạc, không nói được lời nào.

Nghiêm Khoan lợi dụng lúc Chấn Vũ sơ hở, lập tức đẩy cửa phòng, chạy vào trong, sau đó nhanh chóng ôm lấy Chấn Vũ và hôn

“Ai cho cậu làm vậy hả?”

“Đâu phải lần đầu tiên”

“Ồ... ừm...”

Nghiêm Khoan không chỉ là hôn mà còn biết tận dụng thời cơ để giở trò. Tay của anh luồn vào trong áo, lướt nhẹ trên lưng Chấn Vũ, nhất thời làm anh rùng mình

“Bỏ tay cậu ra”

“Sao lại phải bỏ?!? Chẳng phải Lao thúc và Vô Ưu đã nói thì chúng ta trước sau cũng sẽ...”

“Cậu nghe lời họ vậy sao?”

“Chuyện khác có thể không nghe, nhưng chuyện này thì phải nghe thôi”

Nghiêm Khoan gắt gao ôm lấy Chấn Vũ, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đang mấp máy, ngăn lại lời nói đang định thoát ra. Một tay Nghiêm Khoan vòng qua ôm trọn eo Chấn Vũ, tay kia lại chậm rãi cởi từng cái nút áo

“Cậu vừa rồi khẳng khẳng nói là đang mệt mà”

“Vậy nên Vũ nhi đừng chống cự”

“Mệt sao không uống thuốc chứ? Lại còn có sức mà giở trò?”

“Vũ nhi là thuốc của tôi”

Nghiêm Khoan nhẹ nhàng đặt Chấn Vũ nằm xuống giường, đưa tay vuốt ve gò má hơi ửng hồng

“Đừng sợ, tôi sẽ nhẹ nhàng mà”

“Ai cần cậu lo”

Chấn Vũ dứt lời liền trở mình, bất ngờ xoay ngược tình thế, nằm đè trên người Nghiêm Khoan

“Ai nói tôi sẽ nằm dưới?”

Vô Ưu ngồi một mình trong phòng khách, yên lặng xem TV, mặc dù chương trình chẳng có gì hay ho nhưng tạm thời không biết làm gì nên cũng đành chịu, ngồi xem cho đỡ nhàm chán cũng được. Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên, anh chạy ra ngoài mở cửa thì đã thấy Lao thúc đứng trước cửa, trên tay còn xách một túi nilon đầy bia

“Không có việc gì làm thì uống bia với tôi” – Lao thúc không đợi Vô Ưu đồng ý đã tự nhiên đi vào phòng khách, dọn hết đồ đạc linh tinh trên bàn và bày ra mấy lon bia

“Cậu không phải cũng không có việc gì làm nên mới đến đây đây chứ?”

“Biết sao được? Hai người kia đều đang bận cả rồi, mà theo tôi nghĩ thì chắc ngày mai tiểu Vũ cũng chẳng đi làm được đâu”

“Sao cậu biết?”

“Hồi sáng tiểu Vũ gọi điện cho tôi báo nghỉ, chứng tỏ là cũng lo cho tiểu Khoan lắm. Chẳng lẽ tiểu Khoan của cậu ngu ngốc đến mức không biết tận dụng cơ hội trời cho này sao?”

“Lúc này tôi sang đó thì tiểu Vũ cũng còn chưa chịu ngủ chung phòng nữa kìa”

“Thì đã sao? Tiểu Khoan cũng phải tự biết lo liệu chứ”

“....”

“Nói nhiều làm gì? Dù sao ngày mai chúng ta cũng không có việc gì làm đâu, đến uống với tôi đi”

Vô Ưu nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy nên tin tưởng một chút vào Nghiêm Khoan và quan trọng hơn là tin vào lời Lao thúc nói, nên cũng mỉm cười và nhận lon bia từ tay Lao thúc.

Lao thúc còn mang theo mấy đĩa phim kinh dị. Hai người ngồi trong phòng khách vừa uống bia vừa xem, thỉnh thoảng lại nói đến chuyện Nghiêm Khoan, Lao thúc chỉ nói nhẹ một câu

“An tâm đi, da mặt tiểu Khoan được chúng ta luyện cho dày lên rồi, cậu ta sẽ tự biết tận dụng thời cơ thôi”

“Anh là quản lý của cậu ta thì cũng phải tin tưởng cậu ta một chút chứ”

Xem hết mấy bộ phim, Lao thúc cũng có vẻ hơi say, Vô Ưu có chút lo lắng cản lại

“Đừng uống nữa, lát nữa cậu không lái xe về được đâu”

“Thì sao? Cùng lắm tôi ngủ lại đây, dù sao cũng đâu phải là lần đầu”

“Cậu....”

“Ai~ Tùy cậu, nhưng sáng mai đừng có than nhức đầu đó”

“Vậy thì đêm nay cậu để tôi ngủ yên đi”

“Cậu nghĩ tôi sẽ làm vậy sao?”

“Không hề”

“Cậu đến đây không phải để uống bia, cũng không phải giúp tôi an tâm hơn về tiểu Khoan, mà là đến để dụ dỗ tôi phải không?”

“Cứ cho là vậy đi” – Lao thúc cười nhẹ

Vô Ưu cũng mỉm cười đáp lại, từ từ tiến đến hôn lên đôi môi ướt át của người kia, rồi dùng sức ôm người kia lên và đưa về phòng.

“Vũ nhi muốn ở trên sao?”

“Cậu phản đối?”

“Không, Vũ nhi muốn sao cũng được mà”

Nghiêm Khoan nhoẻn miệng cười một cách tinh nghịch. Chấn Vũ cúi xuống, lần đầu tiên chủ động hôn Nghiêm Khoan. Tên mặt dày kia đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội, liền vòng tay ôm lấy Chấn Vũ, nhưng không hề có ý định kéo Chấn Vũ xuống khỏi người mình, cứ thế mà ôm lấy thật chặt.

Áo của hai người lần lượt rơi xuống đất

Nghiêm Khoan cắn nhẹ lên vai Chấn Vũ

“Ừm...”

Chấn Vũ khẽ rên lên một tiếng, nhưng Nghiêm Khoan vẫn mặt dày tươi cười

“Lần trước dám cắn tôi, đây coi như là hình phạt”

Chấn Vũ hai má đã nhiễm một mảng phấn hồng, hơi thở gấp gáp. Nghiêm Khoan kéo Chấn Vũ cúi xuống, liếm nhẹ lên vành tai của Chấn Vũ, tay vẫn không ngừng vuốt ve tấm lưng trần của người ta. Chấn Vũ nhất thời mất hết sức lực. Lúc mãnh ý phục cuối cùng cũng rơi xuống đất thì Nghiêm Khoan đã trở lại chiếm thế thượng phong.

“Tư thế này vẫn dễ chịu hơn, phải không?”

Nghiêm Khoan mỉm cười tinh ranh nhìn Chấn Vũ nằm dưới thân mình

“Cậu... ừm...”

Nghiêm Khoan không chút e ngại, hôn lên đôi môi đang có ý phản đối. Đầu lưỡi giao triền, liên tục dây dưa. Sau một hồi quyến luyến, Nghiêm Khoan rời môi, lướt qua vành tai, cắn nhẹ một cái rồi lần xuống cổ

“Không được”

Chấn Vũ lên tiếng, lấy tay che miệng Nghiêm Khoan lại, rồi có hơi ngượng ngùng, quay mặt sang hướng khác

“Ồ đó... người khác sẽ thấy...”

“Ừm”

Nghiêm Khoan cầm lấy tay Chấn Vũ, đặt lên mu bàn tay một nụ hôn rồi nở một nụ cười ba phần ôn nhu, bảy phần ma mãnh

“VẬY... chỉ cần không để lại dấu vết ở đó là được rồi”

Trời càng về khuya càng lạnh, nhưng hai người trong phòng thì nhiệt hỏa bừng bừng, mồ hôi tuôn ra thấm ướt khăn trải giường. Hai cơ thể quấn lấy nhau, ái tình thiêu đốt tâm can. Hơi thở gấp gáp mang theo tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, khiến người khác nghe thấy cũng phải đỏ mặt.

“A”

“Đau à?”

“Ừm...”

Chấn Vũ nhíu mày, khẽ cắn môi dưới. Nghiêm Khoan nhẹ nhàng hôn lên mi mắt có hơi rung động.

“Xin lỗi... tôi sẽ nhẹ nhàng hơn...”

Chấn Vũ ôm lấy cổ Nghiêm Khoan, trong lúc vô tình, móng tay cào xước cả lưng Nghiêm Khoan, nhưng kể kia vẫn còn có thể gờ gọng trên chọc

“Người khác mà thấy mấy vết đó thì tôi nói là do Vũ nhi làm đó”

“Cậu... dám... sao?”

“Sao lại không?”

Nghiêm Khoan hôn lên môi Chấn Vũ. Đầu lưỡi trong khoang miệng người ta không ngừng khuấy động, dây đưa một cách bướng bỉnh. Nụ hôn dai dẳng và quyết liệt khiến cả hai đều quyến luyến không muốn rời khỏi môi của đối phương.

Một phút mê đắm... cả đêm cuồng say...

Hai ngày sau...

“A lô”

“Tiểu Vũ sao rồi?”

“Đỡ hơn rồi nhưng mà chắc là chưa đi làm được đâu”

“Ừm, Vô Ưu nhờ tôi hỏi cậu, chừng nào thì định đi làm đây hả?”

“Khi nào Vũ nhi đi được thì tôi đi”

“Cậu đúng là hết thuốc chữa rồi”

“Tôi biết mà”

“Thôi vậy, gửi lời hỏi thăm tiểu Vũ cho tôi”

“Ừm”

Lao thức cú máy, Nghiêm Khoan cũng tắt luôn điện thoại của mình để không ai làm phiền nữa, sau đó thì bưng tô cháo trên bàn vào phòng ngủ

“Vũ nhi, ăn cháo đi rồi uống thuốc”

“Ừm”

“Hắt xì”

Chấn Vũ hắt hơi một cái, phần thắt lưng bị động lại đau nhói. Anh oán giận nhìn tên ngốc không biết kiềm chế, cả đêm hôm đó chưa đủ, còn quấn lấy anh đến tận trưa hôm sau mới buông tha. Cũng vì vậy mà Chấn Vũ mới bị lây bệnh của Nghiêm Khoan, mà cho dù không bị lây thì cũng không ngồi dậy nổi.

“Ngồi dậy được không? Để tôi giúp”

“Không cần, tôi tự làm được”

Làm sao được chứ?

Nghiêm Khoan nhìn bộ dạng chật vật của Chấn Vũ cũng tự trách mình đã hành động nông nổi, nhưng sâu thẳm trong tim lại không hề thấy hối hận. Nghiêm Khoan khẽ mỉm cười nhìn Chấn Vũ ngồi dậy

“Cười cái gì? Cậu vui lắm hả?”

“Ừm”

“Tôi bệnh thì cậu vui sao?”

“Không phải”

“Chỉ là... nhớ lại đêm hôm trước thôi”

Nghe thấy câu đó, mặt Chấn Vũ nhất thời đỏ lựng đến tận mang tai, vội vàng quay đầu sang hướng khác, tránh ánh mắt của Nghiêm Khoan

Nghiêm Khoan leo lên giường ngồi, vòng tay ôm lấy Chấn Vũ, tựa cằm lên vai người ta, nhỏ giọng như con nít làm nũng

“Vũ nhi thực đáng yêu a~”

“Lại nói nhảm gì vậy?”

“Không phải nói nhảm, là nói thật”

Nghiêm Khoan mỉm cười rồi siết chặt vòng tay hơn, kéo Chấn Vũ thật sát vào lòng

“Đợi Vũ nhi hết bệnh, chúng ta đi đâu đó chơi ha?”

“Vậy là ý gì?”

“Tức là... chính thức hẹn hò đi”

Chấn Vũ kinh ngạc, đôi vai hơi run lên... Mất một lúc sau, Chấn Vũ cắn nhẹ môi dưới, anh không trả lời mà chỉ khẽ gật đầu. Nghiêm Khoan thấy vậy liền nở nụ cười mãn nguyện.

“Vũ nhi mau mau hết bệnh đi”

“Vậy thì cậu phải chăm sóc tôi cho tốt đó, tiểu Khoan”

— HOÀN —

56. Chương 56

57. Chương 57

58. Chương 58

59. Chương 59

60. Chương 60

61. Chương 61

62. Chương 62

63. Chương 63

64. Chương 64

65. Chương 65

66. Chương 66

67. Chương 67

68. Chương 68

69. Chương 69

70. Chương 70

71. Chương 71

72. Chương 72

73. Chương 73

74. Chương 74

75. Chương 75

76. Chương 76

77. Chương 77

78. Chương 78

79. Chương 79

80. Chương 80

81. Chương 81

82. Chương 82

83. Chương 83